

Pirmsākumi

Džeimss Gibsons

*Bībeles studiju materiāls
2013. gada 1. ceturksnim
(janvārim, februārim, martam)*

PIRMSĀKUMU IESĀKUMĀ

Atver Bībeles pirmo grāmatu, pirmo nodaļu un pirmo pantu. Ievēro: tur nekas nav rakstīts ne par Kristu, kas nomiris par mūsu grēkiem, ne Viņa otro nākšanu, ne arī par Viņa miesīgu izešanu no kapa. Tur nekas nav rakstīts par mirušo stāvokli, Salīdzināšanas dienu vai pat septītās dienas sabatu.

Pirmie Bībeles vārdi nerunā par šīm mācībām, jo tās ir bezjēdzīgas, ja nav vārdu – „iesākumā Dievs radīja debesis un zemi”.

Radišana ir fundamentāla Svēto Rakstu patiesība. Visas pārējās Bībeles mācības – iemiestošanās, krusts, Kristus otrā nākšana un citas – ir balstītas uz patiesību par to, ka Kungs ir radījis pasauli.

Tieši tāpēc par radišanu ir rakstīts ne tikai Bībeles pirmajās lapās, bet arī pirmajās piecās Mozus grāmatās, praviešos, psalmos, evaņģēlijos, vēstulēs, Apustuļu darbos un Atklāsmes grāmatā. Un gandrīz visos gadījumos teoloģiskais konteksts pieprasa, lai tas tiek uztverts burtiski.

Piemēram, Pāvils rakstīja, ka „nāve valdīja arī no Ādama līdz Mozum pār tiem, kuru grēks nebija līdzīgs Ādama pārkāpumam” (Rom. 5:14). Pāvils ne tikai saista burtisko Ādamu ar burtisko Jēzu, bet Rom. 5. nodaļas konteksts saista šo saiti ar glābšanas plānu, kas ir svarīga mācība, ko mēs arī saprotam visburtiskākajā nozīmē: mēs esam kritušas būtnes, kas burtiski ir lemtas mūžīgai iznīcībai vai mūžīgai dzīvei!

Šeit Jēzus pats citē 1. Mozus grāmatas 1. un 2. nodaļu: „Vai neesat lasījuši, ka Radītājs iesākumā tos radījis kā vīru un sievu, un sacīja: tādēļ cilvēks atstās tēvu un māti un pieķersies pie savas sievas; un šie divi būs viena miesa. Tātad viņi nav vairs divi, bet viena miesa.” (Mat. 19:4-6). Ja Jēzus uzskatīja radišanas stāstu par burtisku un tā arī mācīja, kā tie, kas sauc sevi par Viņa sekotājiem, var darīt citādāk?

Mūsu nosaukums „septītās dienas adventisti” pats par sevi tiešā veidā liecina par radišanu sešās dienās. Lai gan ir balsis, kas mudina mūs iekļaut savā teoloģijā evolūciju, septītās dienas adventisms un

darwinisms ir pretrunīgi pašos pamatos. Loģiski, ka cilvēks nevar turēties pie abiem uzskatiem vienlaikus.

Tādējādi šī ceturkšņa tēma ir radišanas doktrīnas izpēte, kā tā ir attēlota 1. Moz. 1. un 2. nodaļā, un tās saistība ar daudzām mūsu ticības pamatmācībām, tai skaitā ar morāli, ar grēku, laulību, namtūriību un citām. Lai gan šajā ceturksnī nostiprināsim ticību burtiskam radišanas stāstam, atkal un atkal atklāsim, kā Bībeles centrālā vēsts balstās uz vēsturisko patiesību par radišanu.

Piemēram, aplūkosim evaņģēlijus. Saskaņā ar Rakstiem, cilvēki tika radīti labāki nekā mēs esam tagad. Jēzus nāca, lai glābtu mūs no nāves, ko ir atnesis Ādama un Ievas grēks. Bet pēc evolūcijas Kungs ir iemiesojies attīstītā pērtīkī, kas radies ļaunā un sāpīgā dabiskās atlases slepkavošanas ciklā, lai iznīcinātu nāvi, „pēdējo ienaidnieku” (1. Kor. 15:26). Bet kā nāve var būt „ienaidnieks”, ja tā bija viens no Dieva izvēlētajiem līdzekļiem, lai radītu cilvēkus? Kungam tad ir bijis jāziedo daudzi „homo erectus”, „homo heidelbergensis” un „homo neanderthalensis”, lai visbeidzot iegūtu cilvēku pēc savas līdzības („homo sapiens”). Ja evolūcija būtu patiesība, tad Jēzus būtu nācis, lai glābtu cilvēci no procesa, ko Dievs izmantojis, lai to sākumā radītu.

Mēs šeit varam redzēt, ka, sajaucot Bībeles patiesības ar nebībeliskiem uzskatiem, rodas skaidri redzami absurdi, ko godīgam patiesības meklētājam vajadzētu rūpīgi pārdomāt. Mācoties šī ceturkšņa tēmu, mēs redzēsim pat vēl vairāk iemeslu, kāpēc burtiska radišana sešās dienās ir svarīga visiem, kas tic, un kāpēc kompromiss radišanas jautājumā grauj evaņģēlija un to mācību pamatus, kas mūs padara par tiem, kas mēs esam.

Džeimss Gibsons ir Ģeoloģijas zinātnes pētījumu institūta direktors (www.grisda.org) Lomalindā, Kalifornijas statā. Viņš sarakstījis neskaitāmus rakstus par radišanas un zinātnes attiecībām.

JĒZUS, DEBESU UN ZEMES RADĪTĀJS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 1:1; Ebr. 11:3; Ps. 19:1-3; Jāņa 1:1-3, 14; Kol. 1:15, 16; Jāņa 2:7-11.

ATMIŅAS PANTS:

„Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi.” (1. Moz. 1:1).

Tikai kas tāds, kas ir lielāks par radīto, to varēja radīt. Tikai Būtne, kas ir lielāka par Universu, varēja to radīt. Un šī Būtne ir Dievs, kas atklāts Bībelē – Dievs, ko mēs pielūdzam un kam kalpojam, jo Viņš ir mūsu Radītājs.

Mēs arī uzzinām, ka šis Dievs – Tas, kurš radīja Universu un kurš liek miljardiem galaktiku griezties kosmosa telpā – ir tas pats, kas nāca uz zemi, lai dzīvotu starp mums kā Cilvēks un, pat vēl pārsteidzošāk – lai uzņemtos uz Sevi mūsu grēku sodu.

Dažreiz mēs dzirdam par lietām, kas ir „pārāk labas, lai būtu patiesas”. Tomēr kas mums kā grēcīgām būtnēm kritušā, sāpju pilnā pasaulē varētu būt labāks, ja ne zināt brīnišķīgo patiesību par mūsu Radītāja milestību – par milestību, kas ir tik liela, ka Viņš nonāca pie mums Kristus personā un saistīja katru no mums pie Sevis ar saitēm, kas nekad nevar tikt sarautas?

Kādaļ vajadzētu būt mūsu dzīvei, atsaucoties uz tādu neparastu patiesību?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. janvārī!

IESĀKUMĀ

„Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi” (1. Moz. 1:1).

Šajā vienkāršajā pantā ir daudz dziļu patiesību – viena no visdziļākajām ir tā, ka arī Universam ir bijis iesākums. Lai gan šī doma mūsdienās var nešķist tik radikāla, tā ir pretēja sen pastāvošam uzskatam par mūžīgi eksistējošu radību. Līdz pat 20. gs., kad nostiprinājās Lielā sprādziena teorija par izcelšanos, viedoklis par to, ka Universam ir bijis iesākums, netika vispārīgi atzīts. Līdz tam daudzi ticēja, ka tas ir pastāvējis vienmēr. Daudzi iebilda pret viedokli, ka Universs ir radīts, jo tas nozīmēja, ka ir arī Radītājs. (Patiesība nosaukums „lielais sprādziens” bija ar nolūku izsmiet uzskatu par radītu Universu.) Bet pierādījums, ka Universam ir bijis iesākums, ir kļuvis tik spēcīgs, ka gandrīz visi zinātnieki vismaz šobrīd to ir pieņēmuši (pat tie zinātniskie uzskati, kas reiz ir uzskatīti par neaizskaramiem, bieži tiek mainīti vai atspēkoti).

Izlasī Ebr. 11:3. Ko tas mums stāsta par Dievu un par Universa radīšanu? _____

Tāpat kā 1. Moz. 1:1, arī Ebr. 11:3 ir pilns ar noslēpumiem un lietām, kas ar mūsu pašreizējām zināšanām ir neizskaidrojamas. Tomēr šķiet, ka pants mums stāsta – Universs nav veidots no iepriekš eksistējošas matērijas. Universs ir radies Dieva Vārda spēkā; tas ir, gan viela, gan enerģija ir izsauktas esamībā Dieva spēkā.

Radīšanu no nekā sauc par radīšanu „ex nihilo”. Mēs bieži izsakām atzinību cilvēkiem par dažādu lietu radīšanu, bet cilvēki nespēj radīt no nekā. Mēs varam izmainīt iepriekš eksistējošas vielas formu, bet mums nav spēka radīt „ex nihilo”. To spēj tikai pārdabiskais Dieva spēks. Tā ir viena no dramatiskākajām atšķirībām starp Dievu un cilvēkiem, un tā atgādina mums, ka mūsu eksistence kā tāda ir atkarīga no Radītāja.

Patiesībā darbības vārds „radīja” 1. Moz. 1:1 ir cēlies no ebreju vārda saknes, ko lieto tikai attiecībā uz Dieva radošo aktivitāti. Tikai Dievs spēj radīt tādā veidā, bet ne cilvēks (skat. arī Rom. 4:17).

Kāpēc pārdabisks Radītājs, kas stāv pāri visai radībai, ir vienīgais loģiskais radīšanas izskaidrojums? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

DEBESIS DAUDZINA

„Debesis daudzina Dieva godu, un izplatījums izteic Viņa roku darbu. Diena dienai to pauž, un nakts naktij to dara zināmu. Nav nekādas valodas, nedzird ne vārda, neskan to balss.” (Ps. 19:1-3, skat. arī Rom. 1:19, 20). Kā tu esi piedzīvojis šajos pantos izteikto patiesību? Kā mūsdienu zinātne palīdz mums pat vairāk novērtēt Dieva kā Radītāja spēku un gudrību? _____

Ne jau jebkāda veida Universā būtu iespējams uzturēt dzīvību. Patiesībā, šķiet, ka Universam ir jābūt īpaši labi izplānotam, lai dzīvība varētu pastāvēt. Pirmkārt, visas matērijas uzbūves materiālam – atomiem – ir jābūt pietiekami stabiliem, lai varētu radīt stabilas materiālās lietas. Atomu stabilitāte ir atkarīga no spēkiem, kas satur kopā atomu daļiņas. Atomi satur uzlādētas daļiņas, kas cita citu gan pievelk, gan atgrūž. Pievilkšanās un atgrūšanās spēkiem ir jābūt līdzsvarā. Ja pievilkšanās spēki ir pārāk spēcīgi, tad varētu izveidoties tikai lieli atomi un nebūtu ūdeņraža. Bez ūdeņraža nebūtu ūdens, un līdz ar to nebūtu dzīvības. Ja atgrūšanas spēks būtu pārāk spēcīgs, tad varētu izveidoties tikai mazi atomi, tādi kā ūdeņraža atomi, un nebūtu ne oglekļa, ne skābekļa. Bez skābekļa nebūtu ūdens un dzīvības. Ogleklis arī ir svarīgs visu mums zināmo dzīvības formu pastāvēšanai.

Atomiem ir ne tikai jābūt stabiliem, bet tiem jābūt spējīgiem savstarpēji mijiedarboties, lai izveidotos liels skaits dažādu ķīmisko savienojumu. Ir jābūt līdzsvaram starp spēkiem, kas satur kopā molekulas, un enerģiju, kas nepieciešama, lai varētu notikt ķīmiskas reakcijas, no kurām atkarīga dzīvība.

Mūsu Universa pārdomātā piemērotība dzīvībai ir izpelnījies zinātnieku apbrīnu un ir likusi daudziem no tiem izteikt domu, ka Universu, šķiet, izplānojusi inteliģenta Būtne.

Zemei arī ir jābūt gudri izplānotai, lai uz tās varētu pastāvēt dzīvība. Temperatūru amplitūdai ir jābūt piemērotai dzīvībai. Tāpēc saules attālumam, zemes griešanās ātrumam un atmosfēras sastāvam arī ir jābūt atbilstošā līdzsvarā. Rūpīgi izplānotām ir jābūt arī daudzām citām detaļām mūsu pasaulē. Patiešām, radītajās lietās atklājas Dieva gudrība.

VIŅA VĀRDA SPĒKS

Izlasi Jer. 51:15, 16 un Ps. 33:6, 9. Bez gudrības kāda vēl Dieva īpašība ir minēta radišanā? Kā tā atklājas, radot pasauli? Vēl svarīgāk, kā šī patiesība ietekmē mūs? _____

Lai gan mēs nevaram precīzi zināt, kā Dievs radīja, mums ir teikts, ka tas notika ar Viņa spēcīgā Vārda palīdzību. Visai enerģijai visās Universa daļās sākums meklējams Dieva Vārdā. Enerģija visās mūsu degvielās ir nākusi no Dieva spēka. Gravitācija Universā, katras zvaigznes kurss un katrs melnais caurums ir radies Dieva spēkā.

Varbūt vislielākais enerģijas daudzums ir pašā atomā. Mēs pamatoti esam iespaidoti atomieroču spēka dēļ, jo tajos neliels vielas daudzums tiek pārvērsts lielā enerģijas daudzumā. Tomēr zinātnieki stāsta mums, ka visa matērija satur lielu enerģijas daudzumu. Ja neliels vielas daudzums var radīt milzīgu enerģiju atomieročos, kādu enerģijas daudzumu tad satur visas pasaules matērija! Bet salīdzinājumā ar enerģiju, ko satur Universa matērija, tas nav nekas. Iedomājies, kāds Dieva spēks ir izlietots, lai izsauktu Universu esamībā!

Daudzi zinātnieki tic, ka viss, ko Dievs var darīt radībā, ir ierobežots ar „dabas likumiem”, bet šis uzskats ir pretējs Bībelei. Dievu neierobežo dabas likumi. Tā vietā Dievs ir noteicis dabas likumus. Dieva spēks nav vienmēr sekojis sistēmai, ko mēs saucam par „dabas likumiem”.

Piemēram, viens no fundamentāliem „dabas likumiem” ir „matērijas un enerģijas nezūdamības likums”. Šis likums apliecina, ka kopējais matērijas un enerģijas daudzums Universā paliek nemainīgs. Bet kā Universs varētu būt radies no nekā, ja šis likums būtu nepārkāpjams? Dieva radošais Vārds nav piesaistīts zinātnes „likumiem”. Dievs ir pavēlnieks pār visu Savu radību un ir brīvs īstenot Savu gribu.

Pārdomā (cik vien labi tu to spēji) jautājumu par Universa lielumu. Padomā, kāds neticami liels spēks ir vajadzīgs, lai to radītu! Pārdomā to, ka Dievs, kam piemīt tāds spēks, mīl mūs, Viņš pat nomira par mums. Kā tu vari iemācīties gūt mierinājumu no šīs pārsteidzošās patiesības? _____

JĒZUS, DEBESU UN ZEMES RADĪTĀJS

Izlasi Jāņa 1:1-3, 14; Kol. 1:15, 16; Ebr. 1:1, 2. Kā Jaunās Derības rakstnieki identificē Radītāju? Ar ko ir saistīta tava atbilde?

Jānis nosauc Jēzu par Vārdu („Logos”) un pielīdzina Viņu Dievam. Vēl konkrētāk, Jēzus ir tas, caur ko ir radītas visas lietas. Jāņa dienās jēdziens „logos” parasti tika lietots, lai ainotu radošuma principu. Jāņa lasītāji „logos” konceptu saprata kā radošu principu vai pat kā radītāju. Jānis attiecināja šo visiem zināmo vārdu uz Jēzu, identificējot Viņu kā patieso Radītāju. Jēzus, Vārds, kas dzīvoja mūsu vidū, bija ne tikai klātesošs iesākumā, Viņš bija vienīgais, caur ko Universs tika radīts. Tas nozīmē, ka 1. Moz. 1:1 mums vajadzētu lasīt: „Iesākumā Jēzus radīja debesis un zemi.”

Pāvila vārdi Kol. 1. nod. saskan ar Jāņa vārdiem, identificējot Jēzu Kristu kā Radītāju. Viņā ir radītas visas lietas. Pāvils pievieno vēl divas citas Jēzus īpašības. Pirmkārt, Viņš ir neredzamā Dieva attēls. Mēs savā grēcīgajā stāvoklī nevaram redzēt Dievu Tēvu, bet mēs varam redzēt Jēzu. Ja mēs gribam zināt, kāds ir Dievs, mēs varam pētīt Jēzus dzīvi (Jāņa 14:9). Otrkārt, Pāvils nosauc Jēzu par radības „pirmdzimto” (Kol. 1:15). Šajā kontekstā „pirmdzimtais” neattiecas uz izcelsmi, bet uz statusu. Pirmdzimtais bija ģimenes galva un īpašuma mantinieks. Jēzus bija „pirmdzimtais” tādā ziņā, ka, pateicoties inkarnācijai (iemiesošanās cilvēka miesā) un radīšanai Viņš ir likumīgais cilvēces ģimenes īpašnieks. Jēzus nebija radīta būtne, jau no mūžības Viņš ir bijis viens ar Tēvu.

Ebr. 1:1, 3 atkārtos tos pašus punktus, kas ir Kol. 1. nodaļā. Jēzus ir īstais visu lietu mantinieks un Tas, kura spēkā ir radīta pasaule. Bez tam, Viņš ir precīzs Tēva rakstura atklājējs, – vēl viens veids, kā pierādīt, ka Viņš ir Dieva attēls.

Kā tu atbildētu, ja kāds tev prasītu: „Kāds ir tavs Dievs?” Kā tu pamatotu savu atbildi?

RADĪTĀJS MŪSU VIDŪ

Izlasi Jāņa 2:7-11, 6:8-13, 9:1-34. Ko šie panti atklāj par Dieva radošo spēku? _____

Katrs no šiem brīnumiem atklāj mums Dieva spēku pār materiālo pasauli, ko Viņš pats bija radījis.

Pirmkārt, kāds process būtu vajadzīgs, lai tiešā veidā pārvērstu ūdeni par vīnu? Mēs par to nekā nezinām. Patiešām, bija vajadzīga rīcība, kas ir ārpus dabas likumiem, vismaz kā mēs tos tagad esam iepazinuši.

Brīnumā ar zivīm un maizes klaipiem Jēzus iesāka ar piecām maizēm un divām nelielām zivīm, bet noslēdza ar pietiekamu daudzumu, lai pabarotu pūli un vēl pielasītu 12 grozus ar druskām. Viss ēdiens sastāvēja no atomiem un molekulām. Beigās bija daudz vairāk ēdiena atomu un molekulu nekā tad, kad Jēzus sāka barot pūli. No kurienes gan uzradās papildus molekulas, ja ne no Dieva pārdabiskās iejaukšanās?

Vēl vairāk, kādas fiziskas izmaiņas notika ar aklo vīru, kad viņš tika dziedināts? Viņš bija akls no dzimšanas, tas nozīmē, ka viņa smadzenes nekad nebija darbinātas, lai no acs sūtītajiem signāliem ar redzes nerva palīdzību veidotu attēlu. Tātad viņa smadzenēs bija jāatjauno signālu pārraide, lai apstrādātu ienākošo informāciju, veidotu attēlu un izskaidrotu tā nozīmi. Bez tam arī ar pašu aci kaut kas nebija kārtībā. Iespējams, ka dažas fotoreceptoru molekulas DNS mutāciju rezultātā bija nepareizi izveidotas. Vai varbūt dzimstot bija notikušas kādas mutācijas gēnos, kas kontrolē, kā attīstās dažādas acs daļas – tīklene, redzes nervs, lēca utt. Vai varbūt bija notikuši kādi mehāniski bojājumi, kas neļāva acij pareizi darboties.

Lai arī kādi būtu ar vīra aklumu saistītie blakusjautājumi, Jēzus vārdi lika molekulām nostāties pareizās vietās, izveidojot darboties spējīgus receptorus, neironu savienojumus un smadzeņu šūnas tā, lai gaisma, kas iekļūst acī, veidotu attēlu un cilvēks būtu spējīgs atpazīt attēlu, ko viņš nekad iepriekš nebija redzējis.

Brīnumi ir brīnišķīgi, kad tie notiek, bet kādas ir briesmas, ja mēs padarām savu ticību atkarīgu no tiem? No kā tad ir jābūt atkarīgai mūsu ticībai? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Radišanas darbu nekad nevar izskaidrot ar zinātni. Kura zinātne varētu izskaidrot dzīvības noslēpumu? Teorijai, ka Dievs nerādīja matēriju, kad Viņš izsauca esamībā pasauli, nav pamatojuma. Veidojot mūsu pasauli, Dievs nebija pateicību parādā iepriekš esošai matērijai. Tieši pretēji, visas lietas, gan materiālās, gan garīgās, radās Kunga Jehovas priekšā, atskanot Viņa balsij, un tās tika radītas ar Viņa nodomu. Debesis un visi to pulki, zeme un visas lietas virs tās nav tikai Viņa roku darbs. Tās ir izsauktas esamībā ar Viņa mutes elpu.” Elena Vaita „Liecības draudzei”, 8. sēj., 258., 259. lpp.

„Dievs nekad nav atklājis cilvēkam, tieši kā Viņš ir veicis radišanas darbu. Cilvēku zinātne nevar atklāt Visaugstākā noslēpumus. Viņa radošais spēks ir tikpat neizprotams kā Viņa eksistence.” Elena Vaita „Sentēvi un pravieši”, 113. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunāji savas atbildes uz svētdienas pēdējo jautājumu.
2. Zinātne runā par tā saucamo „antropisko sakritību” (no grieķu vārda „anthropos” – cilvēks), par neticami smalki noregulēto dabas spēku līdzsvaru, kas padara iespējamu cilvēku dzīvi. Tomēr ievēro aizspriedumus, ko satur vārds „sakritība”. Ja tu netici Dievam, tad tev šis pārsteidzošais līdzsvars jāattiecina tikai uz sakritību. Kāpēc ticība tam, ka šis līdzsvars ir Dieva Radītāja veidots, ir daudz saprātīgāks izskaidrojums nekā vienkārši nosaukt tos par „sakritību”?
3. Pārdomāji Radītāja milestību, veidojot Ādamu un Ievu un sagādājot viņiem skaistas mājas dārzā, zinot, ka Viņš pats piedzīvos ciešanas un mirs Golgātā no paša radītās cilvēces rokas. Ko mēs mācāmies par Dieva milestību, pārdomājot Viņa lēmumu tik un tā turpināt radišanu?
4. Kā Lielā sprādziena teoriju var salīdzināt ar radišanas aprakstu 1. Moz. 1:1? Vai Lielais sprādziens varētu būt apraksts tam, kā Universs ir radies Dieva Vārda spēkā? Kādas neskaidrības un problēmas tu vari saskatīt šajā uzskatā? Kāpēc ir bīstami saistīt mūsu teoloģiju ar jebkādu zinātnisku teoriju, īpaši ņemot vērā, ka zinātne tik bieži mainās?

RADIŠANA: VEIDOJOT PASAULI

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 1:1-13, Jes. 45:18, 1. Jāņa 1:5, Atkl. 22:5, 2. Kor. 4:6, 2. Pēt. 3:5, Īj. 38:4-6.

ATMIŅAS PANTS:

„Tā saka Tas Kungs, kas radīja debesis, Dievs, kas veidoja zemi, – Viņš to nav radījis kā tukšu vietu, bet lai tā būtu apdzīvota. ‘Vienīgi Es esmu Tas Kungs, cita nav neviena!’” (Jes. 45:18).

Zinātniekus arvien vairāk pārsteidz zemes piemērotība dzīvām būtnēm. Un nav nekāds brīnums, jo tās nolūks un mērķis ir apstiprināts visā Bībelē, sākot ar 1. Mozus grāmatas 1. nodaļu. Iesācis ar planētu, kas bija neizveidota un tukša, Dievs veļtija pirmās trīs dienas, lai izveidotu to apdzīvošanai, un pēdējās trīs – lai piepildītu to. Šīs nedēļas tēmā pievērsīsimies pirmajām trim dienām radīšanas nedēļā.

Daži zinātnieki ir iebilduši pret uzskatu, ka Dievs „uzspiedis” dabai kādu nolūku, tā vietā cenšoties pierādīt, ka Viņš vienkārši ir atļāvis materiālajai pasaulei būt un dabiskos procesos attīstīties sev raksturīgā veidā. Starp tiem, kas atbalsta dažādu veidu „teistisko evolūciju”, šī ir pavisam parasta tēma. Tomēr šādi uzskati nav savienojami ar Rakstiem un ar mūsu izpratni par radīšanu. Universam nav pašam savas gribas. Radītais nepastāv neatkarīgi no Dieva, bet tas ir Dieva izvēlēts lauks, kurā Viņš var izteikt Savu mīlestību pret radījumiem, ko Viņš ir radījis.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. janvārī.

NEIZTAISĪTA UN TUKŠA

„Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi. Bet zeme bija neiztaisīta un tukša, un tumsa bija pār dziļumiem, un Dieva Gars lidinājās pār ūdeņiem.” (1. Moz. 1:1, 2). Ko šie panti stāsta par zemi, pirms Kungs sāka radīt uz tās dzīvību? _____

Bībele iesāk ar radīšanas stāstu, un radīšanas stāsts sākas ar apgalvojumu, ka Dievs ir Radītājs. Tālāk ir aprakstīts pasaules stāvoklis laikā, kad Dievs sāka sagatavot to apdzīvošanai. Kad stāsts sākas, planēta jau pastāv, bet tā ir neizveidota, tukša, tumša un mitra.

Sekojošie panti apraksta, kā Dievs vispirms izveidoja pasauli kā apdzīvotu vietu un tad piepildīja to ar dzīvjiem radījumiem. Pats mums precīzi nepasaka, kad uz zemes radās klintis un ūdens, tas atklāj tikai to, ka pasaule vienmēr nav bijusi piemērota dzīvošanai. Tā ir kļuvusi derīga dzīvjiem radījumiem tikai tāpēc, ka Dievs ir pielicis roku, lai to tādu izveidotu.

Ko Jes. 45:18 mums māca par Dieva nodomu, radot pasauli? _____

Kad zeme sākumā tika izsaukta esamībā, tā nebija piemērota dzīvošanai. Bībele neko nesaka par laika periodu starp sākotnējo klinšu un ūdens radīšanu un vides un dzīvu būtņu radīšanu. Daži zinātnieki domā, ka tas ir noticis nekavējoties, citi – ka tas varēja notikt arī pēc ilgāka laika perioda.

Fakts ir tāds, ka mēs to nezinām, ne arī tam ir kāda nozīme. Lai arī kā tas būtu bijis, Dievs radīja zemes materiālu un tad, paša izvēlētā laikā, Viņš radīja vidi, kas bija piemērota dzīvošanai. Izšķirošs ir tas, ka Kungs, kas nav atkarīgs no iepriekš eksistējošas matērijas, izmantoja matēriju, ko Viņš kaut kad iepriekš jau bija radījis, kaut ko, kas savā „pirmatnējā” stāvoklī bija „tohu vbohu” („neiztaisīts un tukšs”). Pēc tam Sava vārda spēka Viņš radīja mūsu apdzīvoto pasauli.

LAI TOP GAISMA

„Un Dievs sacīja: ‘Lai top gaisma.’ Un gaisma tapa. Un Dievs redzēja gaismu labu esam, un Dievs šķīra gaismu no tumsas. Un Dievs nosauca gaismu: diena, – un tumsu nosauca: nakts. Un tapa vakars un tapa rīts – viena diena.” (1. Moz. 1:3-5) Ko šie panti mums māca par pirmo radišanas dienu? _____

No šiem pantiem mēs varam izsecināt daudz. Pirmkārt, gaisma uzradās pēc Dieva pavēles. Dieva vārds spēj noteikt radīto lietu stāvokli.

Otrkārt, gaisma bija „laba”. Mēs varam brīnīties, kāpēc pantā teikts, ka Dievs „redzēja” gaismu. Vai pastāv kādas šaubas par to, ka Dievs redz visu? Galvenais ir tas, ka gaisma, ko radījis Dievs, bija laba, pat Dieva acīs. Mēs zinām, ka gaisma ir laba tāpēc, ka Dievs pats to tā ir novērtējis.

Vēl viens punkts – Dievs atdalīja gaismu no tumsas. Gan gaisma, gan tumsa ir Dieva kontrolē, un ne viens, ne otrs nekādā ziņā neietekmē Viņa aktivitāti un zināšanas (skat. Ps. 139:12). Dievs deva nosaukumus tumšajam un gaišajam laikam, nosaucot tos par „dienu” un „nakti”. Dievam ir tiesības dot nosaukumus laika periodiem, jo Viņš ir laika Radītājs. Kā Valdnieks pār laiku Dievs nav laika ierobežots. Drīzāk laiks ir atkarīgs no Dieva.

Cits jautājums šajos pantos ir tas, ka bija tumsas un gaismas periodi, kas kopā veidoja dienu. Par „dienas” nozīmi radišanas stāstā ir rakstīts daudz. Mēs šo jautājumu pārdomāsim vēlāk, bet garāmejot atzīmēsim, ka pirmā diena sastāvēja no tumsas perioda un gaismas perioda, tieši tāpat kā tagad.

Gaisma ir arī viena no iezīmēm, kas pavada Dieva klātbūtni. Mums nav jāpieņem, ka gaisma bija izgudrota pirmajā radišanas dienā, jo Dievs eksistēja, pirms zemes tika radīta, un Viņa klātbūtne bieži tiek saistīta ar gaismu (1. Jāņa 1:5, Atkl. 22:5). Radot pasauli, iepriekš tumsā esošajā planētā tika ieviesta gaisma.

Kā varēja būt diena un nakts pirms saules radišanas? Mozus noteikti zina, kāda ir saistība starp sauli un dienas gaismu. Tomēr, neskatoties uz acīmredzamajām zināšanām, viņš par gaismu un tumsu pirmajā dienā uzrakstīja to, ko uzrakstīja. Dievs acīmredzot ir devis viņam tādas zināšanas par radišanu, ko mēs šobrīd nesaprotam, zināšanas, ko nevar iegūt, raugoties dabas pasaulē. Kāpēc mums nevajadzētu būt pārsteigtiem, ka dažas lietas radišanā paliek noslēpums? _____

DEBESU RADĪŠANA

„Tad Dievs sacīja: ‘Lai top velve ūdeņu vidū, kas lai šķir ūdeņus no ūdeņiem.’
Un Dievs radīja velvi un šķīra ūdeņus, kas zem velves, no ūdeņiem virs velves. Un tā tapa.
Un Dievs nosauca velvi: debesis. Un tapa vakars un tapa rīts – otra diena.” (1. Moz. 1:6-8)

Dievs radīja velvi, norādīja uz tās funkcijām un deva tai vārdu – debesis. Velves (debesu) funkcija bija atdalīt ūdeņus apakšā no ūdeņiem augšā. Mūsdienās mēs varbūt drīzāk lietotu terminu „debesjums”, un to attiecinātu uz atmosfēru, kas ir daļa no mūsu vides, un uz telpu aiz atmosfēras, kur atrodas saule, mēness un zvaigznes.

Atmosfēra, šķiet, ir daļa no „debesīm”, kas tika izveidotas otrajā radīšanas dienā. Atmosfēra ir līdzeklis, kas nodrošina ūdens pacelšanos – ūdens iztvaiko un nonāk atmosfērā, no kurienes tas var tikt transportēts uz jebkuru vietu virs zemes. Tad tas nonāk atpakaļ uz zemes vai nu kā migla, kā tas aprakstīts 1. Moz. 2:6, vai lietus veidā.

Dievs deva vārdu velvei, ar to parādot savu pārākumu pār to. Vārdu došana norāda, ka Dievs ir Valdnieks telpā un valda pār to. Tieši tāpat kā tas bija ar pasaules apgaismošanu, arī izplatījuma veidošana tika pabeigta otrajā dienā, vēl vienā tumšajā vakara un gaišajā rīta periodā.

Daudz diskusiju ir par vārda „velve” nozīmi. Ebreju vārds „ragia” reizēm ir lietots, lai aprakstītu metāla sloksni, kas ir iestrādāta plānākā sloksnē. Kritiķi ir argumentējuši, ka senie ebreji patiesībā ir ticējuši, ka ap zemi ir bijis ciets debesu apvalks. Tā kā kaut kas tāds nepastāv, viņi ar to pierāda, ka Bībeles ziņojums ir nepareizs. Bet šāds domu gājums ir kļūdainš. Vārda „ragia” lietojums šajā kontekstā vienkārši attiecas uz debesīm virs mums – gan uz atmosfēru, gan arī uz pašu kosmosa telpu. Lai zinātu, par ko ir runa, mums atliek tikai aplūkot tiešo kontekstu. 1. Mozus grāmatā putni ir aprakstīti lidojam „pār debesu velvi” (1. Moz. 1:20). Citur „debesu velve” ir vieta, kur ir redzama saule un mēness (1. Moz. 1:14). Skaidrs, ka putni nelido tajā „ragia” daļā, kur atrodas saule un mēness.

*Lai arī kādus noslēpumus satur pats radīšanas stāsts, viens jautājums ir pavisam skaidrs: nekas nav atstāts nejaušībai. Kāpēc mums ir svarīgi to zināt, īpaši laikā, kad daudzi uzskata, ka nejaušībai radīšanā ir bijusi liela loma?*_____

DZĪVES TELPA

Izlasi 1. Moz. 1:9-13. Mēģini iztēloties neticamo Dieva radīšanas spēku, darot to, kas ir aprakstīts šajā pantā. Kā šis ziņojums dod loģisku atbildi uz seno jautājumu: „Kas bija pirmais – vista vai ola?” _____

Pirms tas notika, zemi klāja ūdens. Lai sagādātu dzīves telpu cilvēkiem, ko Dievs plānoja radīt, Viņš izmainīja zemes virsmu, radot baseinus, kuros saplūda ūdens un izveidojās jūras. Radās kontinenti. Tā bija zemes fizikālo elementu trešā atdalīšana. (Pirmā bija starp gaismu un tumsu, otrā atdalīja ūdeņus augšā no ūdeņiem apakšā, bet trešā bija sauszemes un jūru atdalīšana.)

Arī trešo reizi Dievs deva nosaukumus lietām, ko Viņš bija atdalījis. Sauszemi nosauca par „zemi” un ūdens sakopojumus par „jūrām”, kas atkal ilustrē Dieva augstāko varu dzīves telpā. Dievs pārbauda sauszemes un jūras sistēmu un nosauc to par „labu”.

Trešajā radīšanas dienā ir ziņots par vēl vienu radīšanas notikumu. Sauszeme nodrošina vietu, kur Dievs var izvietot pārtiku radījumiem, ko Viņš drīz gatavojas radīt. Dievs izsauc augus no sauszemes (zemes). Zāle, augi un augļu koki ir īpaši pieminēti. Tiem ir jābūt zemes iedzīvotāju pārtikas avotam. Pants nenorāda, cik daudz dažādu augu radīja, bet tas arī nenorāda, ka no iesākuma būtu pastāvējusi liela augu dažādība. Taču no tā, ko mēs redzam šodien, mēs zinām, ka šo dzīvības formu dažādībai vajadzētu būt neticami lielai. Rakstos ir skaidri atklāts, ka visi augi nav attīstījušies evolūcijas ceļā no viena priekšteča. No paša sākuma augu valstī ir pastāvējusi dažādība. Viedoklis par vienu augu kā priekšteci, kas ir pamatā evolucionārajai bioloģijai, ir pretējs Bībeles ziņojumam.

Aplūko neticamo augļu un dārzu, kā arī citu ēdamo augu dažādību! Kā tas pierāda Dieva mīlestību pret mums? Kāpēc ir mulķīgi domāt, ka viss tas ir radies nejaušības ceļā, kā to māca evolūcija? _____

DIEVA VISSPĒCĪGAIS Vārds

Ko sekojošie panti māca par Dieva vārda spēku?

2. Kor. 4:6 _____

Jes. 55:11 _____

2. Pēt. 3:5 _____

Bībele māca, ka Dievs radīja no nekā (ex nihilo), Sava vārda spēkā un bez jebkāda konflikta vai pretošanās. Šāds uzskats par radīšanu ebrejiem bija unikāls starp visiem senās pasaules iedzīvotājiem. Lielākā daļa radīšanas stāstu, kas nav no Bībeles, stāsta par konfliktu un vardarbību radīšanas procesā. Piemēram, senajiem babiloniešiem bija radīšanas stāsts, kurā monstros Apsu un viņa dzīvesbiedre Tiamata rada dievību paaudzi, ko viņi pēc tam mēģina iznīcināt, bet kaujā Tiamata tiek nogalināta. Viņas ķermenis tiek sadalīts divās daļās. No vienas izveidojas debesis, bet no otras – zeme.

Mūsdienu cilvēki arī ir radījuši populāru radīšanas stāstu ar vardarbību. Saskaņā ar šo stāstu, Dievs apzināti radīja pasauli, kurā ir par maz resursu, radot sacensību starp indivīdiem. Tās rezultātā spēcīgākie indivīdi iznīcina vājākos. Saskaņā ar šo moderno stāstu, ar laiku organismi ir kļuvuši arvien sarežģītāki, galu galā radot cilvēkus un citus dzīvos organismus no viena kopīga priekšteča.

Tomēr evolūcijas teorijas „dievi” (nejaušas mutācijas un dabīgā atlase) nav tādi paši kā Bībeles Dievs.

Bībeles Dievs ir vājo Aizstāvis un augstsirdīgs Apgādnieks visiem radījumiem. Nāve, ciešanas un citi ļaunumi nav Dieva radīti. Tieši pretēji, tas viss ir atbilstošs rezultāts dumpim pret Viņa labo valdīšanu. Lai radītu, evolūcijas teorija izmanto sacensību un vājo iznīcināšanu. Pat vēl ļaunāk, viņi ir atbildīgi par nāvi un ciešanām, nāve un ciešanas ir viņu radīšanas līdzekļi.

Tādējādi 1. Moz. 1. un 2. nodaļa nekā nesaskan ar moderno evolūcijas teoriju, kas pašos pamatos ir pretēja Bībeles radīšanas ziņojumam.

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

Lai gan Raksti skaidri to nepasaka, mums ir pietiekami labi pamatojumi Bībelē, lai ticētu, ka Universs ir pastāvējis jau sen, pirms sākās dzīvība virs zemes. Pirmkārt, Īj. 38:4-6 Dievs apliecina, ka tad, kad Dievs veidoja pasauli, bija dzīvas būtnes, kas aiz prieka gaviļēja. Tas nozīmē, ka pirms zemes radišanas Universā bija dzīvas būtnes. Iespējams, ka 1. Kor. 4:9 minētā „pasaule” arī attiecas uz to pašu grupu. Otrkārt, čūska Ēdenes dārzā bija vēl pirms Ādama un Ievas grēkā krišanas. Atkl. 12:9 čūska ir sātans, kas tika izmests no debesīm. Jēzus teica, ka Viņš ir redzējis, kā tas notiek (Lūk. 10:18). Ec. 28:14, 15 apraksta sedzošo ķerubu, kas sākumā bija pilnīgs, bet tad kļuva par dumpinieku. Tas nozīmē, ka bija laika periods pirms sātana sacelšanās un jādāmā, ka arī sātans dzīvoja Universā. Šie panti norāda, ka Ādams un Ieva nebija pirmās radītās būtnes.

„Zeme, iznākot no Radītāja rokām, bija brīnišķīgi skaista. Tās virsu rotāja kalni, pakalni un līdzenumi, kurus šķīra varenas straumes un jauki ezeri; tomēr kalni nebija stāvām kraujām un drausmīgām klinšu sienām un bezdibeņiem, kā tas ir tagad. Asās, robotās iežu šķautnes sedza auglīga zeme ar savu bagātīgo augu valsti. Nebija riebīgu purvu un neauglīgu tuksnešu. Kur vien acis vērās, skatu iepriecināja grezni krūmi un krāšņas puķes. Augstienes klāja vareni koki, daudz, daudz majestātiskāki nekā tagad. Gaiss bija tīrs un veselīgs, bez jebkāda kaitīga piesārņojuma. Visa ainava krāšņumā pārspēja vislabāk iekārtotos parkus. Eņģeļu pulki priecīgi raudzījās uz šo skatu un liksmojās par Dieva brīnišķajiem darbiem.” Elena Vaita „Sentēvi un pravieši”, 44. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Atrodi tik daudz norādes, ka pasaule ir radīta ar nolūku, cik vien iespējams.
2. Kādus argumentus tu vari minēt, lai pierādītu, ka evolūcija nevar būt saskaņā ar Bībeles mācību par radišanu?
3. Bez šaubām 1. Moz. grāmatas radišanas ziņojumā ir elementi, ko mēs nevaram izskaidrot. Kāpēc tas tomēr nav iemesls, lai atmetu to kā burtisku vēstījumu par mūsu pasaules radišanu?

RADIŠANA PABEIGTA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 1. nod., Ps. 8:3, Rom. 8:19-22, 3. Moz. 11:14-22, 1. Moz. 2:1-3, Marka 2:28.

ATMIŅAS PANTS:

„Un Dievs pabeidza septītajā dienā Savu darbu, ko Viņš bija darījis, un atdusējās septītajā dienā no visa Sava darba, ko bija darījis.” (1. Moz. 2:2).

Šis nedēļas tēma ir īss Bībeles pēdējo trīs radišanas dienu pārskats un sabata atspūta. Šo aprakstu var izlasīt 1. Moz. 1. nod. un 2:1-3, bet arī citās vietās Rakstos ir daudzas atsauksmes uz to. Viens no vispārsteidzošākajiem radišanas ziņojuma aspektiem ir tā sadalījums radišanas dienās. Kāpēc Viņš izvēlējās izveidot septiņu dienu ciklu, ko mēs saucam par nedēļu?

Raksti par to tiešā veidā nerunā, bet mēs varam atrast netiešus norādījumus. Varbūt vissvarīgākais pavediens ir pats sabats, kas paredz īpašu laiku sadraudzībai starp Dievu un cilvēci. Iespējams, ka Dievs ir izveidojis nedēļu, lai nodrošinātu laika periodu, kas paredzēts ikdienišķiem darbiem, kā arī iecēlis pastāvīgu laika periodu, kas nošķirts kā atgādinājums mūsu attiecībām ar Dievu (skat. Marka 2:28). Tas palīdzēs cilvēkiem atcerēties, ka Dievs ir tas, kas par mums gādā, un ka mēs esam pilnībā atkarīgi no Viņa.

Lai arī kāds būtu iemesls, skaidrs ir tas, ka 1. Moz. radišanas apraksts atklāj, ka radišana ir notikusi ārkārtīgi rūpīgi un ar konkrētu nolūku. Nekas nav atstāts nejaušībai.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. janvārī!

SAULE, MĒNESS UN ZVAIGZNES

Izlasi 1. Moz. 1:14-19. Kādas darbības ir minētas ceturtajā radīšanas dienā? Kā mēs varam to aptvert, īpaši ņemot vērā mūsu pašreizējo izpratni par fizisko pasauli? _____

Iespējams, ka par ceturto dienu ir diskutēts vairāk nekā par jebkuru citu no sešām radīšanas dienām. Ja saule tika radīta ceturtajā dienā, kas tad noteica dienas ciklu pirmajās trīs radīšanas dienās? No otras puses, ja saule jau eksistēja, kas notika ceturtajā dienā?

Neskaidrība par notikumiem ceturtajā dienā rodas nevis no loģiskām pretrunām, bet no daudzajām iespējām. Viena no tām ir tāda, ka saule tika radīta ceturtajā dienā un gaisma pirmajās trīs dienās nāca no Dieva klātbūtnes vai no cita avota, piemēram, no tāda avota kā supernova (zvaigzne, kas eksplodē un ar lielu ātrumu aizsviež daļu savas masas, eksplozijas laikā vairākus tūkstošus reižu pārsniedzot novas spožumu – tulk. piez.). Atkl. 21:23 atbalsta šo domu – Debesu pilsētā saule nav vajadzīga, jo tur ir Dievs. Otrā iespēja ir, ka saulei, mēnesim un zvaigznēm ceturtajā dienā tika norādītas to funkcijas. Šķiet, ka šo iespēju atbalsta Ps. 8:4. Ebreju zinātnieks Džons Kollinss raksta, ka ebreju frāzes 1. Moz. 1:14 arī pieļauj abas šīs iespējas. (Skat. C. John Collins, *Genesis 1–4: A Linguistic, Literary, and Theological Commentary* [Phillipsburg, New Jersey: P&R Publishing Co., 2006], p. 57.)

Trešā iespēja ir, ka saule jau pastāvēja, bet to aizēnoja mākoņi vai vulkāniski putekļi un tā nebija redzama vai pilnībā nefunkcionēja līdz pat ceturtajai dienai. Šo iespēju var salīdzināt ar planētu Venēra, kur līdzīga situācija ir mūsdienās.

Ceturtais dienas apraksts nav tik skaidrs, lai apstiprinātu vai izslēgtu kādu no šiem skaidrojumiem, lai gan tas netraucē pastāvēt stingriem uzskatiem par šo tēmu. Iespējams, ka labs princips ir nepiešķirt jautājumam lielāku nozīmi, kā to dara Bībele, un mums vajadzētu atzīt, ka mūsu izpratne ir ierobežota. Tam nevajadzētu būt grūti, īpaši radīšanas jautājumos. Galu galā, padomājiet, cik daudz zinātnisku noslēpumu pastāv mūsdienās, tas ir, eksperimentālā zinātne tos pēta, bet tie vēl joprojām paliek noslēpumi. Cik daudz noslēpumaināks ir kaut kas tāds, kas ir noticis tik tālā pagātnē!

PUTNU UN ŪDENS DZĪVNIEKU RADĪŠANA

Izlasi 1. Moz. 1:20-23. Vai šajos pantos ir kādi pierādījumi, kas norādītu uz nejaušību?

Ūdeņi un atmosfēra tika piepildīti piektajā radīšanas dienā. Daudzi saskata saistību starp otro un piekto radīšanas dienu. Atmosfēra atdalīja ūdeņus otrajā dienā, un gan gaiss, gan ūdens tika piepildīti ar dzīvjiem radījumiem piektajā dienā. Šķiet, ka radīšanas notikumi ir norisinājušies tādā secībā, kas atspoguļo izplānotu sistēmu, atklājot rūpīgumu un kārtīgumu Dieva darbībā. Citiem vārdiem sakot, radīšanas ziņojumā nav vietas nejaušībai.

Ievēro, ka gan ūdens, gan gaisa radījumi ir minēti daudzskaitlī, norādot, ka piektajā dienā tika radīti ļoti dažādi organismi. Katrs radījums bija svētīts ar spēju būt auglīgam un vairoties. Dažādība ir pastāvējusi jau no iesākuma. Nav bijis viens vienīgs priekštecis, no kura izcēlušās visas pārējās sugas, bet katra suga ir apveltīta ar iespēju radīt dažādas individu pasugas. Piemēram, no parastā baloža ir attīstījušās vairāk nekā 400 nosauktas šķirnes, ir zināmas vismaz 27 zelta zivtiņu šķirnes. Acīmredzot Dievs deva katram Savam radījumam spēju radīt lielu dažādību pēcteču, kas pievienoja radībai vēl lielāku dažādību.

21. pantā Dievs redzēja, ka radījumi, ko Viņš bija radījis, bija labi. Tas nozīmē, ka viņi bija labi izplānoti, pievilcīgi acij, bez kādiem trūkumiem un saskanīgi īstenoja radīšanas nolūku.

Nav daudz tādu radījumu, kas mūsos izsauktu lielāku iztēli un apbrīnu nekā putni. Tie patiešām ir pārsteidzoši radījumi, brīnišķīgi izplānoti. Viņu spalvas ir vieglas, bet stipras, nelokāmas, bet elastīgas. Lidošanai paredzēto spalvu daļas kopā satur komplicēts smalku dzelonišu kopums, kas nodrošina stipru, bet vieglu stiprinājumu. Putna plaušas ir tā izveidotas, ka tās var uzņemt skābekli gan ieelpojot, gan izelpojot. Tas nodrošina augstu skābekļa līmeni, kas nepieciešams spēcīgam lidojumam. Šādu rezultātu var panākt, pateicoties gaisa maisiem kaulos. Šo maisu funkcija ir nodrošināt skābekļa plūsmu un vienlaikus padarīt vieglu putna ķermeni, lai būtu vieglāk lidot. Putnu uzbūve ir pārsteidzoša.

Paturot to visu prātā, izlasi Mat. 10:29-31. Kādu mierinājumu tu gūsti no šiem vārdiem?

SAUSZEMES DZĪVNIEKU RADĪŠANA

Saskaņā ar 1. Moz. 1:24-31, sauszemes dzīvnieki un cilvēki tika radīti sestajā dienā. Tāpat kā starp otro un piekto dienu, arī starp zemes un jūras atdalīšanu trešajā dienā un zemes piepildīšanu sestajā dienā ir redzama saskaņa. Tas atkal liecina par pārdomātu un mērķtiecīgu radīšanas notikumu secību, kas ir atbilstoši kārtības Dievam (salīdzini ar 1. Kor. 14:33).

Tieši tāpat, kā tas bija ar radījumiem piektajā dienā, arī sestās dienas apraksta frāzes norāda, ka tika radīti dažāda veida radījumi. Tika radīti dažādi meža zvēri, mājlopi, kā arī rūpuļi. Visiem sauszemes dzīvniekiem nebija viena kopīga priekšteča, bet Dievs radīja daudzas noteiktas un atsevišķas dzimtas.

Ievēro izteicienu „pēc viņu kārtas” vai līdzīgas frāzes 1. Moz. 1:11, 21, 24, 25. Daži ir mēģinājuši izmantot šo frāzi, lai pierādītu uzskatu par nemainīgām „sugām”. Šis uzskats ir ņemts no grieķu filozofijas. Senie grieķi uzskatīja, ka katrs indivīds ir nemainīga ideāla nepilnīga izpausme. Tomēr mācība par sugu nemainīgumu nesaskan ar Bībeles mācību, ka visa daba cieš no grēka lāsta (Rom. 8:19-22). Mēs zinām, ka sugas ir mainījušās, kā tas ir izteikts lāstā 1. Moz. 3. nodaļā (Elena Vaita rakstīja par „trīskāršu lāstu” virs zemes – lāsts pēc grēkākrišanas, pēc Kaina grēka un pēc plūdiem), un, kā mēs redzam parazītos un plēsīgajos zvēros, tas izraisīja daudz ciešanu un vardarbības. Frāzes „pēc to kārtas” nozīme vislabāk ir saprotama, pārbaudot kontekstu, kādā tā ir lietota.

Izlasī 1. Moz. 6:20, 7:14 un 3. Moz. 11:14-22. Kā ir lietots izteiciens „pēc to kārtas” vai līdzīgas frāzes? Kā šie piemēri palīdz mums saprast frāzi 1. Moz. 1. nodaļā? _____

Frāzi „pēc viņu kārtas” vai līdzīgas nevajadzētu skaidrot kā kādu reprodukcijas likumu. Drīzāk tā attiecas faktu, ka šajā stāstījumā ir iesaistīti dažāda veida radījumi. Daži Bībeles tulkojumi izmanto frāzi „dažādas sugas”, kas šķiet piemērotāka kontekstam. Tā vietā, lai norādītu uz sugu nemainīgumu, frāze norāda uz lielo radījumu dažādību, kas tika radīta sestajā dienā. Kopš radīšanas laikiem ir bijušas daudzas augu un dzīvnieku sugas.

RADIŠANA PABEIGTA

Pēc tam, kad radišana bija sešās dienās pabeigta (par cilvēka radišanu mēs mācīsimies vēlāk), Bībelē pirmo reizi ir pieminēta septītā diena.

Izlasi 1. Moz. 2:1-3. Pievērs īpašu uzmanību 1. pantam, kas uzsver visa Dieva darba pabeigtību. Kāpēc mūsu izpratnē par septīto dienu tas ir tik svarīgi? _____

Ebreju vārds „atpūta” šajā pantā ir „shabath”, kas ir cieši saistīts ar vārdu „sabats”. Tas norāda uz darbu pārtraukšanu pēc projekta pabeigšanas. Dievs nebija ne noguris, ne arī viņam bija vajadzīga atpūta. Viņš bija pabeidzis Savu radišanas darbu un tāpēc apstājās. Septītajai dienai ir īpaša Dieva svētība. Tā nav tikai „svētīta”, bet arī „padarīta svēta” – tas atbalsta uzskatu, ka šī diena ir nošķirta un īpaši veltīta Dievam. Tādējādi Dievs piešķir sabatam īpašu nozīmi Savu attiecību ar cilvēkiem kontekstā.

Izlasi Marka 2:27, 28. Ko Jēzus teica, kas ir sabata nolūks? _____

Ievēro, ka sabats netika radīts tāpēc, ka Dievam bija vajadzība, bet gan tāpēc, ka cilvēkam bija vajadzība, par ko Dievs parūpējās. Pirmās nedēļas beigās Dievs atpūtās no Saviem radišanas darbiem un ziedoja Savu laiku attiecībām ar radītajām būtnēm. Cilvēkiem ir nepieciešams uzturēt sakarus ar savu Radītāju, lai saprastu savu vietu Universā. Iedomājies, kādu prieku piedzīvoja Ādams un Ieva, kad viņi sarunājās ar Dievu un lūkojās uz pasauli, ko Viņš bija radījis! Pēc grēkā krišanas gudrība, ieviešot šo atpūtas dienu, kļuva vēl redzamāka. Mums ir vajadzīga sabata atpūta, lai mēs nezaudētu skatu no Dieva, neiekristu materiālismā un nepārstrādātos.

Dievs pavēl mums vienu septīto daļu no savas dzīves veltīt radišanas darbu piemiņai. Ko tas mums liecina par šīs mācības svarīgumu? Kā tu vari iemācīties iegūt dziļākus un bagātīgākus piedzīvojumus ar Kungu, pateicoties sabata atpūtai, ko Viņš pats arī ievēroja? _____

BURTISKA DIENA

Izlasi 1. Moz. 1:5, 8, 31. No kā sastāv radišanas diena? Vai kaut kas šajos pantos ir tāds, kas norāda, ka tās nav burtiskas 24 stundu dienas, kādas tās ir mūsdienās? _____

Daudzu diskusiju tēma ir bijusi par to, kādas bija radišanas dienas. Daži ir apšaubījuši, vai šīs dienas bija parastas dienas vai varbūt tās ir bijušas daudz garāki laika periodi. Panta radišanas dienu apraksts atbild uz šo jautājumu. Dienas sastāv no vakara (tumšais periods) un no rīta (gaišais periods) un ir pēc kārtas numurētas. Tas ir, dienas ir aprakstītas tādā veidā, kas skaidri parāda, ka šīs dienas ir tieši tādas, kādas mēs tās tagad piedzīvojam, ir vakars un ir rīts, tumsas periods un gaismas periods. Ir grūti iedomāties, kā varētu vēl skaidrāk un precīzāk aprakstīt nedēļas dienas. Atkārtotais izteiciens „un tapa vakars un rīts” uzsver, ka katra radišanas diena bija burtiska diena.

Izlasi 3. Moz. 23:3. Kādi mums ir norādījumi par to, ka visas septiņas dienas radišanas nedēļā bija tādas pašas dienas, kā mēs piedzīvojam? _____

Senajiem ebrejiem nebija nekādu šaubu par sabata dienas raksturu. Garuma ziņā tā bija parasta diena, bet tai bija īpaša Dieva svētība. Ievēro skaidro salīdzinājumu starp Dieva sešu dienu darba nedēļu un mūsu darba nedēļu un attiecīgo salīdzinājumu starp Dieva un mūsu atpūtas dienu (skat. arī 2. Moz. 20:9, 11). Pat daudzi no tiem zinātniekiem, kas noraida uzskatu, ka šīs ir burtiskas dienas, bieži atzīst, ka Bībeles rakstnieki tās ir sapratuši kā burtiskas dienas.

Mūsu attiecībās ar Dievu izšķiroša loma ir mūsu uzticībai Dievam un Viņa Vārdam. Ja mēs nevaram uzticēties Dieva Vārdam tik fundamentālos un skaidri izteiktos jautājumos kā radišana sešās burtiskās dienās, kādos jautājumos tad mēs varam Viņam uzticēties? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kā jau iepriekš teikts, radišanas nedēļas dienas ir numurētas un sastāv no tumšā perioda (vakara) un gaišā perioda (rīta). Nav cita saprātīga veida, kā skaidrot šīs dienas, vienīgi kā tādas, kas līdzinās dienām, kādas mēs pazīstam šobrīd. Daži, atsaucoties uz tādiem pantiem kā Ps. 90:4 un 2. Pēt. 3:8, apgalvo, ka katra radišanas diena patiesībā aino 1000 gadus. Panti šādu secinājumu neatbalsta un tie neko neatrisina jautājumā, ko izdomājuši tie, kas domā, ka šīs dienas ir simbols miljardiem gadu.

Ja 1. Moz. grāmatā dienas aino garus periodus, tad fosilijās vajadzētu atrast tādu secību, kas sakrīt ar dzīvo organismu radišanas secību sešās radišanas „dienās”. Pirmajām fosilijām tad vajadzētu būt augiem, kas tika radīti trešajā „dienā”. Pēc tam vajadzētu sekot pirmajiem ūdens dzīvniekiem un putniem. Visbeidzot vajadzētu atrast pirmos sauszemes dzīvniekus. Fosilajos ziņojumos šādas secības nav. Ūdens radījumi ir pirms augiem, un sauszemes dzīvnieki – pirms putniem. Pirmie fosilie augļu koki ir pēc visām citām grupām. Vienīgā sakritība ir, ka pēdējie abos ziņojumos ir cilvēki.

„Katrā secīgajā radišanas dienā Svētie Raksti saka, ka tā sastāvēja no vakara un no rīta, līdzīgi visām citām dienām, kas sekoja pēc tam.” Elena Vaita „Sentēvi un pravieši”, 112. lpp.

„Bezdievīgais pieņēmums, ka pirmās nedēļas notikumu īstenošana prasīja septiņus garus, nenoteiktus periodus, tiešā veidā grauj ceturrtā baušļa sabata pamatus. Tas padara nekonkrētu un neskaidru to, ko Dievs ir pateicis ļoti skaidri. Tas ir sliktākais bezdievības veids, jo daudziem, kas apgalvo, ka viņi tic radišanas stāstam, tā ir aplēpta bezdievība.” Elena Vaita „Spiritual Gifts”, 3. sēj., 91. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pat burtiski neskaidrojot 1. Mozus radišanas stāstu, divi punkti ir acīmredzami: radišanā nekas nav noticis nejauši, un sugām nav viena kopīga priekšteča. Darvina evolūcijas mācība māca divas lietas: nejaušību un kopīgu priekšteci visās sugām. Kā tad 1. Mozus grāmatu var izskaidrot ar tādas teorijas palīdzību, kas pašos pamatos ir pretēja radišanas stāsta pamatiem?

2. Kāpēc ir svarīgi saprast, ka zinātne, lai gan tā paveic daudz laba, tik un tā ir tikai cilvēciski centieni?

3. Viss, ko zinātne var izpētīt, ir kritusī pasaule, kas daudzējādā ziņā ir ļoti atšķirīga no sākumā radītās. Kāpēc ir svarīgi atcerēties šo patiesību uz visiem laikiem?

RADIŠANA KĀ BĪBELES TĒMA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 2. nod., Mat. 19:4-6, Ps. 8, Īj. 38:1-21, 42:1-6, Jes. 45:18, Ap. d. 17:22-31.

ATMIŅAS PANTS:

„Un es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām; viņš sauca stiprā balsī: "Bistieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus." (Atkl.14:6, 7).

1 Moz. 1:1 – 2:3 ir pamats daudziem pantiem par radišanu, kas atrodami Raks-
•tos. Dažas atsauksmes uz 1. Moz. 1. nodaļu ir skaidras, citas – ne tik tiešas. Netiešās atsauksmes bieži ietver noteiktu vārdu vai domu atkārtojumu, tiešā veidā necitējot pantu, piemēram, 2. Kor. 4:6: „Jo Dievs, kas ir sacījis, lai gaismā aust no tumsības, ir atspīdējis mūsu sirdīs, lai dotu Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā.” Turpretī tieša atsauksme ir Ebr. 4:4: „Jo par septīto dienu Viņš kaut kur tā ir teicis: un Dievs septītajā dienā atdusējās no visiem Saviem darbiem.” Šeit ir citēts 1. Moz. 2:2.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim dažādas vietas Bibēlē, kas norāda uz 1. Moz. ziņojumu un parāda, kā citi Bībeles rakstnieki ir sapratuši to kā burtisku cilvēku izcelsmes aprakstu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. janvārī!

RADIŠANA 1. MOZ. 2. NODAĻĀ

„Šis ir stāsts par debesīm un zemi, kad tās tapa radītas.
Laikā, kad Dievs Tas Kungs zemi un debesis radīja.” (1. Moz. 2:4).

1. Moz. 1-2:3 ir pirmais ziņojums par Dievu, kas radījis mūsu pasauli. Tas veido pamatu visām pārējām patiesībām, kurām mēs kā kristieši ticam.

Bet ziņojums par radīšanu šeit nebeidzas. No 1. Moz. 2:3 līdz pat nodaļas beigām mums ir dots sīkāks apraksts, īpaši attiecībā uz Ādama un Ievas radīšanu. Tādējādi mums vajadzētu skaidrot 1. Moz. 2:4 (citēts augstāk) kā ievadu detalizētākam stāstam par Ādama un Ievas radīšanu, kas īsumā ir apkopots 1. Moz. 1:26-29. Daži mūsdienu zinātnieki apgalvo, ka starp 1. Moz. 1. un 2. nodaļu pastāv konflikts, bet Mozum un citiem Bībeles rakstniekiem tas gan būtu pārsteigums. Ja stāsti būtu savstarpēji konfliktējoši, Mozus nekad tos nebūtu uzrakstījis, īpaši vēl tik tuvu blakus. Konflikts nav Bībeles nodaļās, bet gan tās lasītājos.

Izlasi Mat. 19:4-6. Kā Jēzus apstiprina 1. Moz. 1. un 2. nodaļas vēsturisko patiesumu? _____

Atbildot uz farizeju jautājumu par šķiršanos, Jēzus citēja gan 1. Moz. 1:27, gan 2:24, parādot, ka Viņš uzskatīja abas nodaļas kā viena vēsturiskā notikuma – pasaules un cilvēces radīšanas – aprakstu. Vai mums ir vajadzīgi vēl kādi pierādījumi tam, ka 1. Mozus grāmatas 1. un 2. nodaļa ir saskanīgi ziņojumi par radīšanu – par mācību un doktrīnu, kas ir mūsu eksistences un nolūka pamats? Mēs šeit neesam nejaušības pēc, mēs šeit neesam sagadišanās pēc; mēs esam būtnes, kas radītas pēc Dieva līdzības, un radīšanas stāsts 1. Mozus grāmatā, kā to atklāj 1. un 2. nodaļa, ir īpaša, mums dota Dieva atklāsmē par mūsu izcelšanos.

Izlasi 1. Moz. 2. nodaļu. Kā tā palīdz mums labāk saprast, ko nozīmē būt cilvēkam, būt radītam pēc Dieva līdzības un būt apveltītam ar brīvu gribu? _____

RADĪŠANA PSALMOS

Izlasi Ps. 8! Kādu saikni tu vari saskatīt ar 1. Moz. 1. nodaļu? _____

Izlasi Ps. 104. Ievēro, kā šis psalms slavē Dievu par Viņa labestību, ko atklāj gan radīšana, gan Viņa aizgādība? Nosaki, kāda saikne ar 1. Moz. 1. nodaļu ir sekojošos pantos no Ps. 104:

2. p. _____

5.-7. p. _____

7.-9. p. _____

14. p. _____

19. p. _____

25. p. _____

Ievēro, kā psalma tematiskā secība atbilst 1. Moz. grāmatas tematiskajai secībai. Viscaur dzīvi atklāta dzejiskā tēlainība, un tās vēsts skaidri ietver Dieva spēku, gudrību un labestību, kā arī visas radības atkarību no Radītāja. Psalmos nav neviena mājiena, ka 1. Mozus grāmatas ziņojumu nevajadzētu uztvert burtiski.

Izlasi šos pantus no Psalmiem, kas ir savstarpēji saistīti ar 1. Moz. 1. nodaļu!

Ps. 24:1, 2 _____

Ps. 33:6 _____

Ps. 74:16, 17 _____

Ps. 89:11 _____

Psalmi ir pilni ar slavu Radītājam. Dažreiz tā ir izteikta valodā, kas atgādina 1. Moz. 1. nodaļu, citreiz valoda ir vairāk vispārīga; bet visos gadījumos radīšanas apraksts saskan ar 1. Moz. 1. nodaļu un atgādina mums par 1. Moz. grāmatas lomu, lai mēs saprastu savu kā Dieva dēlu un meitu izcelšanos.

RADIŠANA ĪJABA GRĀMATĀ

Izlasi Īj. 38:1-21. Ievēro, kā radišanas tēma ir atklāta sekojošajos pantos.

4.-7. p. _____

8.-11. p. _____

12. p. _____

16. p. _____

19. p. _____

Ir svarīgi atcerēties Ījaba grāmatas kontekstu. Ījaba dzīvē bija notikusi liela traģēdija, un viņš cīnījās, lai saprastu, kā tas varēja notikt ar viņu, uzticīgu Dieva sekotāju. No 38. līdz 41. nodaļai Kungs turpina runāt par Savu radošo spēku, atbildot uz Ījaba sāpju pilnajiem jautājumiem.

Izlasi uzmanīgi Ījaba atbildi Kungam Īj. 42:1-6. Kāpēc Ījabs tā atbildēja un ko mēs varam mācīties no šīs atbildes tādu, kas varētu palīdzēt mums uzticēties Dievam savās personīgajās traģēdijās? _____

Ījaba nespēja izskaidrot radišanas jautājumus lika viņam atzīt Dieva varenumu un uzticēties Viņam, neņemot vērā neko, kas bija noticis. Mēs arī atklājam, ka nesam spējīgi atbildēt uz daudziem jautājumiem par radišanu, un Ījaba piemēram vajadzētu iedrošināt mūs uzticēties Dievam, vienai, kas notiek. Daudzi jautājumi no visām dzīves jomām paliks neatbildēti, vismaz šobrīd. Mums būs vesela mūžība, lai saņemtu paskaidrojumus par to, kas tagad šķiet neizprotams.

Galvenais ir tas, ka caur radišanas brīnumiem mums vajadzētu mācīties uzticēties neizmērojamajai Dieva mīlestībai un spēkam.

Mums, kas dzīvojam pēc krusta notikumiem, ir iespējams redzēt Radītāju arī kā mūsu krustā sisto Pestītāju. Šāda iespēja Ījabam nebija. Cik daudz vairāk tad mums vajadzētu uzticēties Kunga labestībai pret mums, zinot, ko Viņš ir izdarījis mūsu labā?

RADĪŠANA PRAVIEŠU GRĀMATĀS

„Tā saka Tas Kungs, kas radīja debesis, Dievs, kas veidoja zemi, – Viņš to nav radījis kā tukšu vietu, bet lai tā būtu apdzīvota. „Vienīgi Es esmu Tas Kungs, cita nav neviena.” (Jes. 45:18).

Jes. 45:18 uzsver Dieva nodomu sagatavot cilvēkiem vietu, kur dzīvot. Tāpēc zemes piemērotība dzīvošanai nav nejaušība.

Aplūkosim dažas zemes iezīmes, kas padara to derīgu cilvēka dzīvei, pretēji citām planētām mūsu saules sistēmā. Pirmkārt, bagātīgi ir pieejams ūdens. Ir pierādījumi par ūdens aktivitāti uz Marsa, bet uz šīs un uz citām blakus zemei esošajām planētām nav pastāvīgu ūdens avotu. Vēl viena unikāla zemes iezīme ir atmosfēras sastāvs, kurā ir aptuveni 21% skābekļa un 78% slāpekļa. Citām planētām ir atmosfēras, kurās dominē vai nu oglekļa dioksīds vai hēlijs, bet tikai zemei ir atmosfēra, kas piemērota dzīvībai. Temperatūras amplitūda virs zemes ir piemērota dzīvībai, atšķirībā no visām citām planētām mūsu saules sistēmā. Tas ir saistīts ar dažādu faktoru kombinācijām, ieskaitot zemes attālumu no saules, atmosfēras sastāvu, zemes masu un tās rotācijas ātrumu, kas nosaka dienas un nakts garumu. Visas šīs iezīmes un vēl arī citas padara zemi par vienīgo zināmo planētu, kas piemērota dzīvības uzturēšanai.

Kā šie panti ir saistīti ar notikumiem, kas aprakstīti 1. Moz. 1. nodaļā?

Jes. 44:24 _____

Jes. 45:12 _____

Jer. 51:15, 16 _____

Am. 4:13 _____

Jonas 1:9 _____

Cef. 12:1 _____

Pārdomā, kādi jautājumi ir saistīti ar mūsu izcelsmi un kāpēc pareiza to izpratne ir tik svarīga mūsu izpratnei par to, kas mēs esam, kāpēc mēs esam šeit un uz ko mēs varam cerēt, jo pasaule pati par sevi nepiedāvā vispār nekādu cerību. _____

RADIŠANA JAUNAJĀ DERĪBĀ

Izlasi Ap. 17:22-31. Kādos apstākļos tika runātā šī svētruna? Kas bija pirmā tēma, ko viņš izklāstīja šiem mācītājiem vīriem pēc iepazīstināšanas ar savu tēmu? 24., 25. pants. Ko Pāvils saka, kādas ir attiecības starp Dievu Radītāju un cilvēkiem? 26. – 28. pants.

Bez šaubām, Pāvila klausītāji bija divas filozofu grupas, zināmas kā stoiķi un epikūrieši. Stoiķi apgalvoja, ka dabā ir reāli redzams tās nolūks, bet epikūrieši to noliedza. Viņiem nebija istā Dieva atziņas, bet viņu argumenti par nodomu bija līdzīgi daudziem argumentiem, par kuriem diskutē arī mūsdienās.

Svarīgais šeit ir tas, ka savā liecībā šiem pagānu domātājiem un intelektuāļiem Pāvils tiešā veidā ķeras pie argumenta par to, ka Kungs ir visas cilvēces un visu lietu Radītājs. Pāvilam bija maz kopīga ar šiem cilvēkiem, tāpēc viņš uzreiz ķērās pie tā, kas viņiem bija kopīgs – pie fakta, ka viņi eksistē, un no tā – pie nenoliedzamas realitātes, uz ko viņš mēģināja balstīt savu argumentu. Tādējādi mēs atkal redzam radišanu kā izšķirošu tēmu Rakstos.

Aplūko sekojošos pantus: Mat. 19:4-6, Marka 2:27, Lūk. 3:38, Jāņa 1:1-3, 2. Kor. 4:6, Ebr. 4:4, Jēk. 3:9, 2. Pēt. 3:5, Jūdas 11, 14. Cik fascinējoši, ka katrs no šiem Jaunās Derības autoriem vai nu tiešā vai netiešā veidā ir atsaucies uz 1. Mozus grāmatas radišanas stāstu, kas vēl vairāk pierāda, cik vispārīgi atzīts bija Mozus izcelšanās ziņojums visu Bībeles rakstnieku vidū.

Izlasi Atkl. 4:11 un 10:5, 6. Ko Debesu būtnes saka par Dievu kā Radītāju? _____

Radišana nebija nejaušība, bet tā notika pēc Dieva gribas. Otrā rakstvieta satur skaidru norādi uz 2. Moz. 20:11. Un atkal, kā tas ir Jāņa 1:1-3, Jānis parāda, ka viņam ir zināms radišanas stāsts un viņš tam uzticas. Cik mulķīgi, ja mēs tam neticam!

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

Bībele ir grāmata par Dievu un Viņa attiecībām ar mums, cilvēkiem, un ar mūsu pasauli. Radišanas nedēļas notikumi ir unikāli un pārdabiski. Tie stāv ārpus zinātnisku pētījumu loka vismaz divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, tie ir notikumi, kas ir notikuši tikai vienreiz. Zinātnei šādi notikumi sagādā grūtības, jo tie nevar tikt atkārtoti un pārbaudīti atšķirīgos apstākļos. Otrkārt, radišanas notikumi bija pārdabiski. Tie nav dabīgs rezultāts tam, kā Dievs uztur radīto pasauli, bet tie ir īpaši, tieši Dieva darbi. Zinātne nodarbojas tikai ar sekundāriem jautājumiem un vismaz šobrīd nepieņem paskaidrojumus, kas atkarīgi no tiešas Dieva rīcības. Tāpēc ka radišanas notikumi ir vienreizēji un pārdabiski, tie atrodas ārpus zinātnes sniedzamības robežām.

Šis jautājums ir svarīgs tāpēc, ka cilvēka uzskati par savu izcelsmi ietekmē viņa uzskatus par cilvēka dabu un identitāti. Saprast savu izcelsmi ir tik svarīgi, ka Dievs to ir nolīcis kā pirmo tēmu Bībelē, un Bībeles vēsts ir balstīta uz radišanas ziņojuma vēsturiskumu. Teikt, ka mēs varam uzzināt isto mūsu pasaules vēsturi no zinātnes, nozīmē teikt, ka to var izskaidrot, neatsaucoties uz kādu tiešu Dieva darbību – tā ir kļūda, kas vada pie nākamās kļūdas.

„Cilvēki var censties izskaidrot radišanu dabiskā ceļā, ko Dievs nekad nav atklājis. Bet cilvēku zinātne nevar izpētīt Debesu Dieva noslēpumus un izskaidrot pārsteidzošos radišanas darbus, kas ir visvarenā spēka noslēpums, tieši tāpat kā tā nevar parādīt, kā ir radies Dievs.” Elena Vaita „The Spirit of Prophecy”, 1. sēj., 89. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Radišana ir dominējoša tēma visā Bībelē. Vai ir kādi pierādījumi, ka Bībeles rakstniekiem ir bijuši dažādi uzskati par radišanu vai ka kādam no viņiem būtu bijušas šaubas par kādu no 1. Mozus grāmatas daļām? Kāpēc šī atbilde ir tik svarīga?

2. Kā tu domā, kādi varētu būt iemesli, kāpēc cilvēks izvēlas atmest domu par to, ka daba ir radīta ar iepriekšēju nodomu un ka tā ir rūpīgi izplānota?

3. Jēzus apstiprināja Mozus autoritāti (Lūk. 16:29-31), ieskaitot radišanas stāstu (Marka 2:27, 28; Mat. 19:4-6). Ņemot vērā šo faktu un Jēzus piemēru, kādai vajadzētu būt mūsu attieksmei pret radišanas stāstu?

RADĪŠANA UN MORĀLE

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 2:16, 17; 1. Moz. 1:26-28; Jēk. 3:9; Ap. d. 17:26; Sal. pam. 14:31; Mat. 5:44-48; Atkl. 20:11-13.

ATMIŅAS PANTS:

„Un Dievs Tas Kungs pavēlēja cilvēkam, sacīdams: ‘No visiem dārza kokiem ēzdams ēd, bet no laba un ļauna atzišanas koka tev nebūs ēst, jo tai dienā, kad tu ēdīsi no tā, tu mirdams mirsi.’” (1. Moz. 2:16, 17).

Laudīm patīk runāt par „cilvēka tiesībām”. Sākot ar Lielo hartu (1215. g.) līdz pat franču cilvēktiesību deklarācijai (1789. gads) un dažādām Apvienoto Nāciju deklarācijām, tiek atbalstīts uzskats, ka cilvēkiem ir noteiktas „neatņemamas tiesības”, ko neviens nedrīkst mums atņemt. Mums tās ir, pateicoties cilvēka tikumībai (vismaz tāda ir teorija).

Paliek jautājums: Kādas ir šīs tiesības? Kā lai mēs nosakām, kādas tās ir? Vai šīs tiesības var mainīties, ja jā, tad kā? Kāpēc mums kā cilvēkiem vajadzētu būt šādām tiesībām jebkurā gadījumā?

Dažās zemēs, piemēram, sievietēm nebija „tiesību” balsot līdz pat 20. gs. (dažas tautas vēl joprojām to aizliedz). Kā tad valdība var dāvēt cilvēkiem kaut ko, kas ir viņu „neatņemamās tiesības”?

Šie ir grūti jautājumi, un atbildes uz tiem ir nesaraucjami saistītas ar jautājumu par cilvēka izcelsmi, kas ir šīs nedēļas tēma.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. februārī!

MŪSU ATKARĪBA NO RADĪTĀJA

1. Moz. 2:7 attēlo Dievu, radot Ādamu, un aino viņu drīzāk kā inteligentu, morālu būtni, nevis kā dzīvnieku. Pantā nav teikts, bet mēs varam iedomāties Dievu, kas ar Savām rokām izveido no māliem izplānoto formu un lielumu. Kāds varbūt domā, ka lielais Universa Valdnieks nebūtu nolaidies zemē, lai smērētu rokas, radot cilvēku, bet Bībele atklāj Radītāju kā tādu, kas ir pilnībā iesaistīts radīšanas procesā. Raksti ziņo par daudziem gadījumiem, kur Dievs labprātīgi mijiedarbojas ar radīšanas materiālu. Piemēram, 2. Moz. 32:15, 16; Lūk. 4:40 un Jāņa 9:6. Patiešām, paša Kristus iemiesošanās cilvēka miesā, katru dienu mijiedarbojoties ar radīto pasauli tādā pašā veidā kā mēs, atspēko viedokli, ka Dievs nebūtu pazemojies un „sasmērējis Savas rokas” starp cilvēkiem.

Izlasi 1. Moz. 2:16, 17. Kādu pavēli Dievs deva Ādamam? Kas ir ietverts šajā pavēlē?

Mēs varam jautāt, ar kādām tiesībām Dievs deva Ādamam un Ievai noteikumus? Salīdzini šo situāciju ar bērnu ģimenē. Bērna vecāki nodrošina bērnam mājas un visu, kas nepieciešams dzīvei. Viņi mīl bērnu un vēl viņam vislabāko. Viņu lielākā pieredze un gudrība var palīdzēt aiztaupīt bērnam daudz nepatīkšanu, ja bērns pieņems viņu vadību. Daži bērni uzskata šo vadību par smagu, bet ir vispārīgi pieņemts, ka tikmēr, kamēr bērns savu vajadzību apmierināšanai ir atkarīgs no vecākiem, viņam ir pienākums pieņemt vecāku noteikumus. Līdzīgi arī ar mums – tā kā mēs vienmēr esam atkarīgi no sava Debesu Tēva, lai dzīvotu un apmierinātu savas vajadzības, mums vienmēr vajadzētu pieņemt Dieva vadību. Tā kā Viņš ir milestības Dievs, mēs varam Viņam uzticēties, ka Viņš vienmēr nodrošinās mums to, kas ir vajadzīgs mūsu labklājībai.

Izlasi Ps. 95:6, 7 un Ps. 100. Kā dziesminieks izsaka mūsu atkarību no Dieva? Kādas pienākumus šī atkarība automātiski uzliek, īpaši attiecībā uz veidu, kā mēs izturamies pret citiem?

PĒC DIEVA LĪDZĪBAS

Izlasi 1. Moz. 1:26-28. Kāda īpaša raksturīgā iezīme tika dota cilvēkam, kādas nebija dzīvniekiem? _____

Kas īsti ir „Dieva līdzība”? Šis jautājums ir izraisījis daudz diskusiju, un vienkārši atšķiras. Bet panti dod mums dažus pavedienus attiecībā uz idejas būtību. Pirmkārt, ievēro, ka būt radītam pēc Dieva līdzības ietver to, ka mēs noteiktā veidā līdzināmies Dievam. Viens svarīgs aspekts Dieva līdzībai ir tas, ka Dievs uzticēja cilvēkiem būt pārvaldniekiem pār citiem radījumiem. Tā kā Dievs ir Valdnieks pār visu, Viņš ir noteicis cilvēkam savu pārvaldības daļu, liekot viņam būt valdniekam pār zīvīm, putniem un zvēriem.

Ievēro arī, ka Dieva nolūks bija radīt cilvēku pēc „Mūsu” līdzības – tas ir, šī līdzība ietver dievišķo trīsvienību. Tad Viņš radīja cilvēkus – vīrieti un sievieti. Dieva līdzība nav pilnībā izteikta katrā individuā, bet attiecībās. Kā Dievs atklājas trīs personu attiecībās, tā arī Dieva līdzība cilvēkos ir izteikta vīrieša un sievietes attiecībās. Spēja veidot attiecības ir daļa no Dieva līdzības. Attiecības, protams, ietver atbildību un pakļautību, kas nozīmē morāli. Tādējādi šeit mums ir dota spēcīga norāde uz to, kā morāle rod pamatu radīšanas stāstā.

Izlasi 1. Moz. 9:6 un Jēk. 3:9. Kā uzskats par cilvēka būtņēm, kas radītas pēc „Dieva līdzības”, skaidri ir saistīts ar izpratni par morāli? _____

Tūkstošiem gadu cilvēki ir cīnījušies ar jautājumu par morāli. Pat nemaz nesākot spriest par to, kas ir pareizā morāle, viss šis morāles jautājums pats par sevi izraisa daudz dziļu pārdomu. Kāpēc cilvēkiem, pretēji vabolēm, blusām un pat šimpanzēm, ir vajadzīga morālā apziņa, darot viņus spējīgus atšķirt labo no ļaunā? Kā būtnes, kas būtībā ir veidotas no vielas bez morāles (no kvarkiem, gluoniem, elektroniem un tā tālāk), var saprast morāles jēdzienu? Atbildi varam atrast Bībeles pirmajās nodaļās, kas atklāj, ka cilvēki ir morāli radījumi, radīti „pēc Dieva līdzības”.

RADĪTI NO VIENĀM ASINĪM

1. Moz. 2:23 Ādamam ir uzdevums dot vārdu savai sievai, ko viņš nosauca par „Havah”. Šis vārds ir radniecīgs ebreju vārdam „hayah”, kas nozīmē „dzīvot” (jūdi reizēm lieto radniecīgu izteicienu „lehayim” – „dzīvei!”). Ebreju vārdu „Ieva” (Havah) var tulkot kā „dzīvības devēja”. Ievas vārds norāda uz faktu, ka viņa ir visu cilvēku priekštece. Mēs visi esam viena ģimene visburtiskākajā šī vārda nozīmē.

Izlasi Ap. d. 17:26. Kā Pāvils sasaista visu cilvēku radniecību un radīšanu? Salīdzini ar Mat. 23:9. _____

Mēs visi esam savstarpēji saistīti tādā ziņā, ka visi esam cēlušies no vienas sievietes, Ievas, un no viena vīrieša – Ādama. Un Dievs ir Tēvs mums visiem. Šis fakts ir pamats cilvēku vienlīdzībai. Padomā, kā mainītos cilvēku attiecības, ja visi atzītu šo svarīgo patiesību. Ja mums jebkad ir bijuši vajadzīgi pierādījumi tam, cik tālu esam atkrituši, cik ļoti grēks ir mūs sabojājis, tad mēs tos varam atrast faktā, ka cilvēki bieži cits pret citu izturas sliktāk nekā daži cilvēki izturas pret dzīvniekiem.

Izlasi Sal. pam. 14:31 un 22:2. Kā šie panti palīdz mums saprast saistību starp morāli un faktu, ka mūs ir radījis Dievs? _____

Cilvēci ir sašķēlušī daudzi faktori: politiski, nacionāli, etniski un, protams, ekonomiski. Ekonomiskie faktori, iespējams, ir vieni no vissvarīgākajiem (lai gan ne tik lielā mērā, kā to bija iztēlojies Kārlis Markss: strādnieki pasaulē nekad nav apvienojušies; tā vietā viņi ir cīnījušies cits pret citu, balstoties uz savu tautību). Mūsdienās, kā vienmēr, bagātie un nabagie bieži raugās cits uz citu ar aizdomām un nicinājumu. Cik bieži šādas jūtas ir novedušas pie vardarbības, pat pie kara! Nabadzības iemesli un to risinājums vēl joprojām neliek mums mieru (skat. Mat. 26:11), bet Dieva Vārdā viens ir skaidrs: vienalga, vai mēs esam bagāti vai nabagi, mēs visi esam cieņas vērti, pateicoties mūsu izcelsmei.

Pirms daudziem gadiem, kad modē nāca darvinisms, bija cilvēki, kas attaisnoja bagāto uzkundzēšanos pār trūcīgajiem, balstoties uz „sociālo darvinismu” – ja jau dabas pasaulē stiprākie uzvar un ekspluatē vājākos, kāpēc to pašu principu nevarētu izmantot ekonomikā? Kā šis piemērs palīdz saprast, kāpēc pareizai izpratnei par izcelsmi ir svarīga loma, lai saprastu morāles jautājumus? _____

MŪSU RADĪTĀJA RAKSTURS

Dievs radīja mūs pēc Savas līdzības, kas blakus visam citam nozīmē arī to, ka Viņš bija paredzējis, lai mēs raksturā līdzinātos Viņam. Tas ir, mums ir jābūt līdzīgiem Viņam, cik vien cilvēkam tas ir iespējams (ievēro – būt līdzīgam Dievam nav tas pats, kas censties būt Dievam, tā ir ļoti būtiska atšķirība). Lai mēs būtu līdzīgi Dievam, atspoguļojot Viņa raksturu, mums ir pareizi jāsaprot, kāds šis raksturs ir.

Izlasī Mat. 5:44-48. Ko šie panti atklāj ne tikai par Dieva raksturu, bet arī par to, kā mums vajadzētu atspoguļot Viņa raksturu savā dzīvē? _____

Izlasī Lūk. 10:29-37. Ko šie panti atklāj par Dieva raksturu un kā tam vajadzētu atspoguļoties cilvēcē? _____

Stāsts, ko Jēzus stāstīja, ietvēra divus cilvēkus no atšķirīgām ļaužu grupām, kas bija naidīgas viena pret otru. Bet Jēzus parādīja, ka viņi ir tuvākie cits citam. Katram bija sava atbildības joma, un Dievs priecājas, kad atšķirīgais ir nolikts malā un viens pret otru izturas laipni un līdzjūtīgi.

Kāds pretstats redzams starp Dieva valstības un sātana varas principiem! Dievs aicina stipros rūpēties par vājajiem, bet sātana princips ir: stiprie iznīcina vājos. Dievs radīja pasauli mierpilnām attiecībām, bet sātans to ir izkropļojis tik pamatīgi, ka daudzi uzskata stiprāko izdzīvošanu par normālu uzvedības standartu. Ja ļaundabīgais dabiskās atlasēšanas process (kurā stiprie uzveic vājos) būtu līdzeklis, ar kura palīdzību mēs esam radušies, kāpēc tad mums vajadzētu darīt citādāk? Ja mēs pieņemam šādu uzskatu, vai tad mēs nesekojam Dievam un dabas likumiem, ko Viņš ir iecēlis, īstenojot savas personīgās intereses uz mazāk „dabiski atlasīto” rēķina?

Kādos vēl veidos mūsu izpratne par savu izcelšanos var ietekmēt izpratni par morāli? _____

MORĀLE UN ATBILDĪBA

Iepriekš mēs aplūkojām Pāvila svētrunu atēniešiem (Ap. d. 17:16-31). Izseko viņa domas gaitai, ievērojot ne tikai to, kur viņš sāka, bet arī kur beidza. Pie kāda svarīga secinājuma viņš nonāca, īpaši attiecībā uz jautājumu par izcelsmi un morāli? _____

Pāvila svētruna atēniešiem sākās ar radīšanu un beidzās ar tiesu. Saskaņā ar Pāvilu, Dievs, kas radīja pasauli un visu, kas ir tajā, ir nolīcis dienu, kurā Viņš pasauli tiesās. Būt apveltītam ar morāli nozīmē arī atbildību, un katrs no mums atbildēs par savu rīcību un vārdiem (skat. Sal. māc. 12:14 un Mat. 12:36, 37).

Izlasī Atkl. 20:11-13 un Mat. 25:31-40. Ko šie panti skaidri māca, kas ir tiešā veidā saistīts ar tikumisku uzvedību? _____

Ikviens, kas jebkad ir dzīvojis, satiksies tiesā Dieva priekšā. Atšķirība starp abām ļaunu grupām Jēzus līdzībā ir tajā, kā katra no tām izturas pret tiem, kam nepieciešama palīdzība. Radītājs ir ieinteresēts tajā, kā Viņa radījumi izturas cits pret citu, īpaši pret tiem, kas ir trūcīgi. Debesīs nav vietas dabiskās atlases principam. Tas ir pretējs miera Dieva raksturam.

Ja Bībele vispār kaut ko māca, tad tā māca to, ka kādu dienu Dievs pats iznesīs taisnīgu spriedumu, kas tik ļoti trūkst šajā pasaulē.

Bez tam, visa tiesas ideja ietver morālo kārtību: kāpēc Dievam būtu jātiesā, bez tam vēl jāsoģoda, ja nav morāles standartu, kas cilvēkiem jāievēro?

Pārdomā, cik reāli un noteikti notiks tiesa. Kāpēc evaņģēlijs un glābšanas apsoliģums Kristū ir tik svarīģs mūsu droģībai tiesā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Saskaņā ar Rakstiem, Ādams bija pirmais cilvēks, ko Dievs radīja īpašā veidā no māliem. Mūsu izpratne par morāles pirmsākumiem ir balstīta Ādama izcelsmē. Tāpēc Bībeles morāles koncepcija ir nešķirami saistīta ar tās izpratni par izcelšanos.

Atzīstot Ādamu kā pirmo cilvēku, tiek atspēkota arī iespēja, ka kādas fosilijas varētu būt Ādama vai citu cilvēku priekšteči. No kurienes tad nāk fosilijas? Pastāv arī vairākas citas iespējamības.

Pirmkārt, fosilijas, kas atgādina cilvēkus, varēja būt cilvēki ar normālu inteliģenci, bet augumā atšķirīgi no mūsdienu cilvēkiem. Otrā iespējamība ir tāda, ka fosilijas varēja būt degradējušās, atkarībā no to dzīvesveida, apkārtējās vides ietekmes vai citiem faktoriem. Trešā iespējamība ir, ka tās varēja rasties tiešu sātana centienu rezultātā, lai sabojātu radīšanu tādos veidos, ko mēs nevaram izprast. Vēl viena iespējamība ir, ka tie nebija cilvēki, bet bija tikai līdzīgi pēc savas uzbūves. Katrs cilvēks var dot priekšroku atšķirīgam skaidrojumam, bet, tā kā mums nav tiešu pierādījumu, lai izšķirtu šo jautājumu, vislabāk ir izvairīties no dogmatisma savos spriedumos. Fosilijām nav piestiprinātas zīmītes, kurās būtu rakstīts „izgatavots Ķīnā pirms 500 miljoniem gadu” vai tamlīdzīgi. Mūsu izpratne par zemes vēsturi, kas zinātnieku vidū ir ļoti atšķirīga, iedod mums rāmi, kura ietvaros mēs skaidrojam fosilijas, bet mūsu skaidrojumiem nav pierādījumu. Galu galā, tie ir tikai mūsu skaidrojumi, nekas vairāk.

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Pārdomā, kā būtu, ja Radītājs nebūtu cilvēkiem iedevis nekādu morālo standartu. No kurienes tad rastos morāles koncepcijas? Daudzi cilvēki, kas netic Dievam, tik un tā turas pie dažiem stingriem morāles standartiem. Uz kādiem pamatiem vēl, izņemot Dievu, cilvēks varētu būt spējīgs izveidot morāles kodeksu? Kādi ir iespējamie scenāriji, ar ko viņi varētu saskarties? Kāds trūkums piemistu tiem visiem?

2. Kā mūsu uzskati par radīšanu nosaka mūsu attieksmi pret tādiem mūsdienu jautājumiem kā eitanāzija, klonēšana, aborts utt.?

3. Kāds vietējais iedzīvotājs, kas brīvprātīgi veltīja savu laiku, lai vadītu ekskursijas pa nacistu koncentrācijas nometni Dahavā, sāka savu ekskursiju, stāstot par Čārļa Darvina evolūcijas teoriju, ietverot to, ka Darvina teorija ir novedusi pie Dahavas un līdzīgām nežēlībām. Kāda acīmredzama loģika ir šajā domu gājumā? Kādā ziņā tas var būt kļūdainis?

RADIŠANA UN GRĒKĀKRIŠANA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 3:1-15, Mat. 4:3-10, Kol. 2:20-23, Jāņa 3:17, Atkl. 14:6, 7.

ATMIŅAS PANTS:

„Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi papēdī.” (1. Moz. 3:15).

Kāds komiķis parasti attēloja sievieti, vārdā Žeraldīne. Kādā monologā viņa bija mācītāja sieva, kas bija atnākusi mājās, ģērbusies jaunās, dārgās drēbēs. Viņas vīrs (ko attēloja tas pats komiķis) kļuva dusmīgs. Žeraldīne atbildot iekliedzās: „Vēlns lika man nopirkt šīs drēbes! Es tās negribēju pirkt. Vēlns man uzmācās.”

Tā bija anekdote. Bet mūsu pasaule un tajā valdošais ļaunums parāda, ka sātans nav tas, par ko būtu jāsmejas.

Dažiem cilvēkiem ideja par velnu ir sena māņticība, kas nav jāņem nopietni. Tomēr Raksti ir nepārprotami: lai gan sātans ir sakauts ienaidnieks (Atkl. 12:12, 1. Jāņa 3:8), viņš atrodas šeit, vīrs zemes, un viņš ir nolēmis izdarīt tik daudz postījumu un kaitējumu Dieva radībā, cik vien iespējams.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim sātana sākotnējo uzbrukumu un ko mēs no tā varam mācīties, lai tikmēr, kamēr viņš mums vēl joprojām var uzbrukt, mēs varētu saglabāt uzvaru, kas mums ir sagādāta Kristū.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. februārī!

ČŪSKA BIJA VILTĪGĀKA

Izlasi 1. Moz. 3:1. Kā ir aprakstīts sātans čūskas izskatā? Kā šī apraksta patiesums atklājas pat šajā vienā pantā? _____

Čūskas viltība ir redzama tajā, kā tā iesāk savu kārdināšanu. Tā neuzbrūk tiešā veidā, bet mēģina iesaistīt sievieti sarunā. Ievēro, ka čūskas vārdi satur vismaz divus problemātiskus aspektus. Pirmkārt, tā jautā, vai Dievs patiešām ir kaut ko īpaši aizliedzis. Vienlaikus tā pārfrazē savu jautājumu, lai apšaubītu Dieva augstsirdību. Būtībā tā jautā: „Vai Dievs patiešām ir kaut ko jums aizliedzis? Vai Viņš neļauj jums ēst no visiem dārza kokiem?” Bet, apzināti citējot Dieva norādījumu nepareizi, čūska kārdina sievu izlabot tās apgalvojumu un veiksmīgi ievilina viņu sarunā. Čūskas stratēģija noteikti ir „viltīga”.

Protams, nevienam nevajadzētu būt pārsteigtam par to. Jēzus sauca velnu par meli un par melu tēvu (Jāņa 8:44). Atkl. 12:9 velns piekrāpj visu pasauli, kas nozīmē, ka neviens no mums, pat kā septītās dienas adventists, nav drošs. Sātans acīmredzami nav zaudējis neko no savas viltības un krāpšanas. Viņš vēl joprojām izmanto stratēģiju, kas bija veiksmīga ar Ievu. Viņš uzdod jautājumus par Dieva Vārdu un par Dieva nodomiem, cerot radīt šaubas un ievilināt mūs „sarunā”. Mums ir jābūt piesardzīgiem (1. Pēt. 5:8), lai stātos pretī viņa viltībām.

Salīdzini Mat. 4:3-10 ar 1. Moz. 3:1. Kādu līdzīgu triku sātans izmēģināja ar Jēzu, un kāpēc tas neizdevās? Kādu mācību mēs varam gūt no tā, kā Jēzus atbildēja sātana uzbrukumiem tuksnesī? Kā sātans mēģina to pašu izdarīt ar mums tagad? _____

SIEVIETE UN ČŪSKA

Izlasi 1. Moz. 3:2, 3. Kā sieviete atbildēja čūskai? Kādu kļūdu viņa pieļāva? _____

Lai gan Ieva skaidri zināja Dieva pavēli, kas parāda viņas vainu, viņa izsaka apgalvojumu, kas ir vairāk nekā tas, ko Dievs bija teicis, vismaz tā ir ziņots Bībelē. Dievs bija skaidri norādījis Ādamam un Ievai, lai viņi neēd no koka. Nekas nebija teikts, ka to nedrīkst aizskart. Tā kā mēs nezinām, kas pamudināja viņu to teikt, ir labāk daudz neprātot par tā izcelsmi. Nav šaubu, ka, domājot par augļa neaizskaršanu, tieksmei to aizskart vajadzēja būt mazākai.

Cik bieži mēs ar to pašu saskaramies mūsdienās, kad kāds nāk ar mācībām, kas gandrīz visos punktos saskan ar Rakstiem? Šie daži punkti, kas nesaskan, var sagraut visu. Maldīgi, lai gan tie ir sajaukti ar patiesību, tik un tā ir maldi.

Izlasi Mat. 15:7-9. Kādu rājienu Jēzus izteica rakstu mācītājiem un farizejiem attiecībā uz cilvēcisku prātojumu pievienošanu Dieva Vārdam? Salīdzini to ar Atkl. 22:18 un Kol. 2:20-23! Kādas briesmas rodas, ja mēs izdomājam likumus, kas, kā mēs domājam, pasargās mūs no grēka? 23. p. _____

Problēma ar grēku nav noteikumu trūkums, bet samaitāta sirds. Pat laicīgā sabiedrībā mēs bieži dzirdam aicinājumus izdot vairāk likumu pret noziedzību, lai gan to jau ir pietiekami. Mums tik daudz nav vajadzīgi jauni likumi, bet gan jaunas sirdis.

Kādos veidos mums var draudēt briesmas, ja sekojam tam, no kā šeit tiekam brīdināti? Standarti, kas balstīti uz Bībeles principiem, ir svarīgi. Jautājums ir, kā mēs varam būt droši, ka standarti un noteikumi, ko mēs pieņemam, nenovedīs mūs no ceļa? Līdzdali savu atbildi grupā! _____

PIEKRĀPTI PIERĀDĪJUMU DĒĻ

Izlasi 1. Moz. 3:4-6. Kādi principi noveda Ādamu un Ievu pie krišanas? Ko mēs varam mācīties no viņu pieredzes, kas var palīdzēt mums tikt galā ar visiem kārdinājumiem, ar ko saskaramies? _____

Sātanam izdevās ievilkāt Ievu sarunā un apšaubīt to, ko Dievs bija teicis un kāpēc. Tagad viņš saka Ievai, ka Dievs nestāsta patiesību un paskaidro, kādi ir Dieva motīvi, kāpēc Viņš ir aizlēdzis viņiem ēst augļus. Pēc sātana vārdiem, Dievs attur no kaut kā laba, lai Ādams un Ieva pilnībā neizmantotu savu potenciālu. To darot, sātans balstās uz savu iepriekšējo jautājumu par to, vai Dievs tiešām nav ļāvis viņiem ēst no kāda koka.

Ieva iet cauri trīs pierādījumu sērijām, kas liek viņai nonākt pie secinājumu, ka viņa varētu gūt labumu, ēdot augli. Pirmkārt, viņa redz, ka koks ir labs, lai no tā ēstu. Varbūt viņa redzēja, ka arī čūska ēd augli. Varbūt tā izteica komentārus par to, cik tas ir garšīgs. Interesanti, ka, lai gan Ādamam un Ievai bija teikts neēst no tā, viņa ievēro, ka tas ir „labs, lai no tā ēstu”. Pārrunāji konfliktu starp sajūtām un skaidro „tā saka Kungs!”.

Otrā pierādījumu sērija, kas pārliecina Ievu ēst augli, ir tā patīkamais izskats. Nav šaubu, ka visi augļi dārzā ir skaisti, bet kaut kādu iemeslu dēļ Ievu īpaši piesaistīja auglis, ko piedāvāja sātans.

Augļa spējas padarīt gudru ir trešais iemesls, kāpēc Ieva gribēja ēst augli. Čūska pārliecināja viņu, ka augļa ēšana paplašinās viņas zināšanas un padarīs viņu līdzīgu Dievam. Protams, skumjā ironija šeit ir tā, ka, saskaņā ar Biblii, viņa jau ir līdzīga Dievam (1. Moz. 1:27).

Ir rakstīts, ka Ieva tika piekrāpta, bet Ādams netika (1. Tim. 2:14). Ja Ādams nebija piekrāpts, tad kāpēc viņš ēda? Ādams apzināti nepaklausīja Dievam, izvēloties sekot drīzāk Ievai, nevis Dievam. Cik bieži šāda rīcība ir redzama mūsdienās? Cik viegli mēs kļūdam kārdināšanā, skatoties un klausoties citos, lai arī cik pretēji šie vārdi un rīcība ir Dieva Vārdam! Ādams klausījās Ievā, nevis Dievā, un turpinājums tam ir murgs, ko sauc par cilvēces vēsturi (skat. Rom. 5:12-21).

TIESA UN ŽĒLASTĪBA ĒDENĒ. 1. DAĻA

1. Moz. 3. nodaļā pēc grēkā krišanas Kunga pirmie vārdi visi ir jautājumi: „Kur tu esi? [...] Kas tev ir teicis, ka tu esi kails? Vai tu neesi ēdis no koka, no kura Es tev aizliedzu ēst? [...] Ko tu esi darījis?”

Šiem jautājumiem seko Dieva pirmais paziņojums. Ko Dievs saka, uzrunājot čūsku, un kāda ir Viņa vārdu nozīme? Skat. 1. Moz. 3:14, 15. _____

Pārdomā, ar ko ir saistīts tas, kas šeit notiek. Dieva pirmais paziņojums kritušajai pasaulei ir sātana, nevis cilvēces nosodījums. Patiesām, pat šajā spriedumā sātanam Dievs dod cilvēcei cerību un evaņģēlija apsolījumu (15. p.). Pasludinot spriedumu sātanam, Viņš izsaka cerību cilvēcei. Neskatoties uz viņu grēku, Kungs nekavējoties atklāj Ādamam un Ievai glābšanas apsolījumu.

Ievēro arī to, ka tikai pēc šī apsolījuma, tikai pēc tam, kad ir dota žēlastības un glābšanas cerība 15. pantā (zināms arī kā „pirmais evaņģēlija apsolījums”), Kungs izsaka spriedumu Ādamam un Ievai: „Sievai Viņš sacīja: ‘Vairodams Es vairošu tavas sāpes un tavu radību mokas – sāpēs tev būs bērnus dzemdēt. [...]’ Un cilvēkam Viņš sacīja: ‘Tā kā tu esi klausījis savas sievas balsij...’” (1. Moz. 3:16, 17).

Nepalaid garām šo faktu: glābšanas apsolījums ir vispirms, tam seko spriedums. Tikai uz glābšanas fona tiek izteikts spriedums. Citādāk tiesa nenozīmētu neko citu, kā vien nosodījumu. Bet Raksti skaidri saka: „Jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.” (Jāņa 3:17).

Kāpēc ir tik svarīgi vienmēr atcerēties faktu, ka Dieva mērķis ir mūs glābt, nevis pazudināt? Kā savu grēku dēļ mēs zaudējam no redzesloka šo svarīgo patiesību? Tas ir, kā grēks mūs novērš no Dieva? _____

ŽĒLASTĪBA UN TIESA ĒDENĒ. 2. DAĻA

1. Moz. 1. un 2. nodaļā Dievs izsaka deklaratīvus paziņojumus (jeb pavēles), tādas kā: „Lai top spīdekļi debess velvē. [...] Lai zeme izdod dzīvus radijumus. [...] Nav labi cilvēkam būt vienam.” Visi šie paziņojumi ir saistīti ar radišanu un ar cilvēces iedibināšanu šajā radītajā pasaulē. Kā mēs vakar redzējām, nākamais paziņojums, par ko rakstīts Bībelē, atrodas 1. Moz. 3:14, 15, kur Kungs piedāvā cilvēcei evaņģēliju.

Dieva pirmie vārdi Rakstos ir saistīti ar radišanu, bet nākamie – ar pestīšanu, un tas tiek izteikts tiesas kontekstā. Tā tam vajadzētu būt. Galu galā, kāds būtu evaņģēlija mērķis, kādas gan būtu „labās ziņas”, ja nebūtu tiesas, nebūtu soda, no kā jātiek pasargātiem? „Evaņģēlija” koncepcija ietver sodu, ar ko mums nebūs jāsaskaras. Tā ir „labā vēsts”!

Lai gan mēs esam pārkāpuši Dieva likumu un lai gan Dievs tiesās šos pārkāpējus, Jēzū Kristū mums šis sods, ko neizbēgami ietver tiesa, nav jāizcieš.

Radišana, evaņģēlijs un tiesa neparādās tikai Bībeles sākumā, bet arī tālāk. Izlasi Atkl. 14:6, 7. Kā šie panti ir saistīti ar pirmajām trim 1. Mozus grāmatas nodaļām? Tas ir, kādas paralēlas domas ir atrodamas visos šajos pantos? _____

Atkl. 14:6, 7 mēs sastopamies ar Dieva kā Radītāja pasludināšanu, kas ir galvenā tēma 1. Mozus grāmatas pirmajās nodaļās. Atkl. 14. nodaļā tomēr vispirms ir minēts „mūžīgais evaņģēlijs” un tad seko paziņojums par tiesu, tāpat kā 1. Moz. 3. nodaļā. Tiesa ir, bet ne pirms evaņģēlija. Tāpēc arī mūsu tagadējās patiesības vēsts pamatam vajadzētu būt žēlastībai, labajai vēsti, ka, lai gan mēs esam pelnījuši sodu, pateicoties Jēzum, mums ir piedots, mēs esam šķīstīti un taisnoti. Bez evaņģēlija mūsu liktenis būtu tāds pats kā čūskai un tās sēklai, nevis kā sievietai un viņas sēklai. Un tas ir patiešām fascinējoši, ka šī labā vēsts izskan jau Ēdenē, Dieva pirmajos vārdos kritušajai pasaulei.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Dievs deva mūsu pirmajiem vecākiem ēdienu, ko Viņš bija paredzējis cilvēces uzturam. Atņemot kādam radījumam dzīvību bija pretēji Viņa plānam. Ēdenē nebija paredzēta nāve.” Elena Vaita „Counsels for the Church”, 228. lpp.

„Sātans attēlo Dieva mīlestības likumu kā savtīgu. Viņš paziņo, ka mums nav iespējams paklausīt tā priekšrakstiem. Mūsu pirmo vecāku krišanās un visās šausmās, kas tam sekoja, viņš apsūdz Radītāju, liekot cilvēkiem uzlūkot Dievu kā grēka, ciešanu un nāves autoru. Jēzum šī krāpšana bija jāatmasko.” Elena Vaita „Laikmetu ilgas”, 24. lpp.

„Bet cilvēks nebija atstāts ļaunā sekām, ko viņš bija izvēlējis. Sātanam izteiktajā spriedumā bija dots paziņojums par glābšanu. [...] Šis spriedums, izteikts mūsu pirmajiem vecākiem dzirdot, viņiem bija apsolījums. Pirms viņi dzirdēja par ērkšķiem un dadžiem, par smagu darbu un ciešanām, kam būs jābūt viņu daļai, vai par to, ka viņiem būs jāatgriežas pīšļos, viņi klausījās vārdos, kas nevarēja nedot cerību. Viss, kas bija zaudēts, pakļaujoties sātanam, var tikt atgūts Kristū.” Elena Vaita „Audzināšana”, 27. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunāji savas atbildes uz pirmdienas pēdējo jautājumu. Kādas likumus mēs izdomājam, kas var mūs padarīt par tādiem cilvēkiem, ko Jēzus nosodīja? Vienlaikus kādas saistības mēs varam izveidot, lai būtu vieglāk sekot Bībelē atklātajiem patiesības principiem?

2. Ieva uzticējās savām sajūtām, nevis ļoti skaidrajai Dieva pavēlei. Kāpēc mums ir tik viegli izdarīt to pašu?

3. Pārdomā acīmredzamos pretstatus starp radišanas stāstu un dažādajām evolūcijas idejām, kas attēlo dabisko ļaunumu kā daļu no Dieva sākotnējā radišanas procesa. Kāpēc ir neiespējami saskaņot šādus konfliktējošus uzskatus par mūsu izcelšanos, pilnībā neiznīcinot skaidro Bībeles jēgu? Kāpēc pareiza izpratne par radišanu ir svarīga, lai iegūtu pareizu izpratni par krišanu?

4. Dažās kultūrās uzskats par burtisku sātanu nav nekas vairāk kā muļķība. Turpretī citas var būt apsēstas ar ļaunajiem spēkiem un ļaunajiem gariem. Kā tas ir jūsu kultūrā? Kādas ir tendences un kā jūs varat iemācīties iegūt pareizo līdzsvaru, runājot par pārdabiskas cīņas realitāti, kurā atrodamies?

MIKROSKOPĀ – TUMSA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Īj. 12:10; 1. Kor. 6:19, 20; 1. Moz. 3:17; Jāņa 12:31; 1. Kor. 1:18-21.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo šis pasaules gudrība ir Dieva priekšā ģeķība. Jo ir rakstīts: Viņš satver gudros viņu viltībā.” (1. Kor. 3:19).

Teologs Viljams Peilijs (William Paley) 1802. gadā sarakstīja grāmatu ar nosaukumu „Dabas teoloģija” („Natural Theology”), kurā viņš apgalvo, ka novērojumus dabā var izmantot, lai attīstītu izpratni par Dieva raksturu. Viņš plaši rakstīja par to, kā dzīvnieku iezīmēs atklājas Radītāja rūpes un prasmes. Tomēr dažas iezīmes Peilijs ir pārspilējis, jo viņš nav ņēmis vērā sekas, kādas dabā ir atstājis grēks un krišana, bet šis vispārējais arguments nekad nav ticis atspēkots, neskatoties uz daudzajām un kļedzošajām norādēm uz pretējo!

Čarlzs Darvins turpretī apgalvoja, ka Dievs, kas ir izplānojis katru lietu dabā, nevarēja būt labs. Kā pierādījumu viņš min parazītu, kas barojas kāpura ķermenī un nežēlīgās kaķa spēles ar peli. Viņam šie piemēri bija pierādījumi pret mīloša Dieva Radītāja eksistenci.

Lai gan Peilijs acīmredzami bija tuvāk patiesībai nekā Darvins, šīs nedēļas tēmā pārbaudīsim, kas Bībelei ir sakāms par jautājumu, ko daba mums atklāj un ko neatklāj par Dievu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. februārī!

ZEME PIEDER KUNGAM

Kāds zinātnieks reiz apšaubīja nepieciešamību pēc Dieva. Viņš apgalvoja, ka viņš varētu radīt cilvēci tikpat labi kā jebkurš Dievs. „Labi, tad uz priekšu, dari to!” Zinātnieks sāka vākt kopā atkritumus, bet Dievs teica: „Pagaidi mirklīti. Iztaisi pats savus atkritumus!”

Lai gan šis stāstiņš ir tikai pasaka, ideja ir skaidra – Dievs ir vienīgais, kas var radīt no nekā. Dievs ir izveidojis visu materiālu Universā, ieskaitot mūsu pasauli, mūsu īpašumus un mūsu ķermeņus. Viņš ir likumīgais visa īpašnieks.

Kāda ir galvenā mums dotā vēsts šajos pantos? Vēl svarīgāk, ko šī vēsts mums stāsta par to, kā mums vajadzētu attiekties pret pasauli, citam pret citu un pret Dievu? Ps. 24:1, 2; Īj. 41:11; Ps. 50:10; Jes. 43:1, 2; 1. Kor. 6:19, 20. _____

Kāda iemīļota kristīga dziesma sākas ar vārdiem: „Šī ir mana Tēva pasaule.” Šī patiešām ir mūsu Tēva pasaule, jo Viņš to ir radījis. Nav likumīgāku īpašuma tiesību par radišanu. Dievs radija, un tāpēc viņam pieder viss Universs, debesis un zeme, un viss, kas uz tās.

Ne tikai pasaule pieder Dievam, Viņš pieprasa savā īpašumā arī ikvienu radījumu virs zemes. Nevienai citai būtnei (vismaz no tām, ko mēs pazīstam) nav spēka radīt dzīvību. Dievs ir vienīgais Radītājs un kā tāds Viņš ir arī vienīgais īpašnieks pār visu radību. Mēs visi esam pilnībā atkarīgi no Dieva, lai izdzīvotu. Mēs nevaram Dievam dot neko citu, kā vien savu uzticību. Viss pārējais uz šīs zemes Viņam jau pieder.

Vēl vairāk, mēs piederam Dievam ne tikai radišanas dēļ, bet vēl svarīgāk – pestīšanas dēļ. Lai gan cilvēka dzīve ir brīnišķīga dāvana no Dieva, to lielā mērā ir sabojājis grēks un tā beigsies ar nāvi – šādas izredzes atņem dzīvei visu nozīmi un jēgu. Dzīve, kāda tā ir mums, nav lieliska. Mūsu vienīgā cerība ir brīnišķīgais glābšanas apsoliņums, vienīgais, kas var visu atkal sakārtot. Tādējādi mēs piederam Kristum radišanas un pestīšanas dēļ.

KRITUSĪ PASAULE

Viens ir skaidrs: pasaule, kurā mēs tagad dzīvojam, ļoti atšķiras no tās pasaules, kas iznāca no Kunga rokas radīšanas nedēļas beigās. Spēcīgi pierādījumi skaistumam un dizainam eksistē gandrīz visur. Tomēr mēs esam grēka sabojātas būtnes, kas dzīvo grēka samaitātā pasaule un cenšas to saprast. Pat pirms plūdiem grēks bija negatīvi ietekmējis pasauli. „Noas dienās uz zemi gūlās divkārs lāsts Ādama pārkāpuma seku dēļ un Kaina izdarītās slepkavības dēļ.” Elena Vaita „Conflict and Courage”, 32. lpp.

Kā pasaule bija „nolādēta” un kādas bija šī lāsta sekas? 1. Moz. 3:17; 4:11, 12; 5:29.

Ādama dēļ zemei izteiktajam lāstam vajadzēja ietvert augu valsti, jo tā sekas ietvēra ērkšķu un dadžu izdošanu. Visu radību ietekmē lāsti, kas ir grēka sekas. Augstākminētais Elenas Vaitas citāts ļoti skaidri apgalvo, ka Kainam izteiktais lāsts neaprobežojas tikai ar viņu pašu, bet gūlās uz visu pasauli.

Diemžēl grēka izsauktie lāsti šeit nebeidzas, jo pasaule saskārās ar citu lāstu, kas lielā mērā to sabojāja. Tie, protams, bija pasaulplašie plūdi. „Kad Tas Kungs oda patīkamo smaržu, Viņš sacīja Savā sirdī: Es turpmāk vairs nenolādēšu zemi cilvēka dēļ, jo cilvēka sirds tieksmes ir ļaunas no mazām dienām, un Es arī turpmāk vairs neiznīcināšu visu dzīvo, kā Es to esmu darījis.” (1. Moz. 8:21).

Plūdi iznīcināja apūdeņošanas sistēmu, ko Dievs bija izveidojis pie radīšanas, izraujot augsnes daļas un pārceļot tās citur. Arī tagad lietis turpina izskalot augsni, samazinot tās auglību un līdz ar to ražu. Dievs žēlsirdīgi apsolīja nenolādēt zemi vēlreiz, bet augsne, ko mēs esam mantojuši, ir tāla tās bagātīgās un ražīgās augsnes atbalss, ko Dievs radīja sākumā.

Izlasi Rom. 8:19-22. Lai gan šie panti ir grūti saprotami, kā tie attiecas uz mūsu šīsdienas tēmu? Vēl svarīgāk, kādu cerību mēs varam tajos rast? _____

ŠIS PASAULES VALDNIEKS

„Un Tas Kungs sacīja sātānam: 'No kurienes tad tu nākdams?'
Un sātāns Tam Kungam atbildēja un sacīja: 'No ceļojuma un no klejojuma pa visu zemes virsu.'” (Īj. 1:7).

„Esiet skaidrā prātā, esiet modri! Jūsu pretinieks velns staigā apkārt
kā lauva rūkdams un meklē, ko tas varētu aprīt.” (1. Pēt. 5:8).

Kā redzējām, pasaule pieder Dievam gan radišanas, gan pestīšanas dēļ. Bet mēs nedrīkstam aizmirst sātana realitāti, lielās cīņas realitāti un to, cik reāli sātāns cenšas iegūt kontroli pār visu, kas vien iespējams. Lai gan pēc krusta viņa sakāve ir nepārprotama, viņš neatkāpjas mierīgi un maigi. Mēs nedrīkstam par zemu novērtēt viņa niknumu un iznīcinošo spēku, lai gan Dievs tos līdz zināmai pakāpei ierobežo tādā veidā, ko mēs šobrīd noteikti nespējam saprast. Mēs nedrīkstam aizmirst arī to, ka, lai gan bieži dažādi jautājumi mums liekas atrodamiem pelēkajā zonā, galarezultātā lielā cīņa norisinās tikai starp diviem spēkiem: starp Kristu un sātanu. Vidusposma nav. Un, kā mēs zinām, liela daļa šīs pasaules nonāk zem nepareizās puses karoga. Vai tad ir kāds brīnums, ka pasaule ir tik samaitāta?

Izlasī Jāņa 12:31, 14:30, 16:11, Ef. 2:2, 6:12. Kāda svarīga patiesība par launā spēku un realitāti atrodama šajos pantos? _____

Ījaba grāmatā viens no priekškariem, kas apslēpj lielās cīņas realitāti, ir atņemts, un mēs varam redzēt, ka sātānam ir spējas izraisīt lielu sabrukumu dabas pasaulē. Mums ir jābūt ļoti uzmanīgiem, spriežot par Dievu no dabas mācības. Galu galā, cik bēdīgi nepareizi pasaules stāvokli ir skaidrojis Darvins!

Kā tu vari skaidri redzēt sātana iznīcinošo ietekmi savā personīgajā dzīvē? Kāpēc krusts un apsoliņumi, ko tajā rodam, ir mūsu cerība? _____

PASAULES „GUDRĪBA”

Mēs kā cilvēki esam ieguvuši neticami daudz zināšanu un informācijas, īpaši pēdējos divsimt gados. Tomēr zināšanas un informācija nepavisam nav tas pats, kas „gudrība”. Mums ir arī daudz lielāka izpratne par dabas pasauli nekā mūsu tēvu tēviem jebkad ir bijusi. „Lielāka izpratne” tomēr nav tas pats, kas gudrība.

Izlasī 1. Kor. 1:18-21, 3:18-21. Kā mēs redzam spēcīgās šo vārdu patiesības atklājamies mūsu laikos un mūsdienu kontekstā, gandrīz divus tūkstošus gadu pēc tam, kad tās tika sarakstītas? _____

Cilvēka domās ir tik daudz tāda, kas izaicina Dieva Vārdu! Vai nu jautājums ir Jēzus augšāmcelšanās, radīšana pati par sevi vai kāds brīnums, cilvēka „gudrība” (pat ja to atbalsta zinātnes „fakti”) ir jāuzskata par „muļķību”, ja tā ir pretēja Kunga Vārdam.

Kā iepriekš teikts, mūsdienu zinātne bieži vien sākas tīri no naturālistiskas perspektīvas. Pat lai gan daudzi vēstures lielākie zinātnes ģēniji Ņūtons, Keplers un Galilejs ticēja Dievam un redzēja savu darbu kā tādu, kas palīdz izskaidrot Dieva darbu radītajā pasaulē (Keplers reiz rakstīja: „Ak, Dievs, es domāju Tavas domas pēc Tevis...”), šāds uzskats mūsdienās bieži vien atsevišķās zinātņu kopienās tiek izsmiets.

Daži pat mēģina izskaidrot Bībeles brīnumstāstus, apgalvojot, ka tie patiesībā ir dabīgi notikuši fenomeni, kur mūsu senči, nezinādami dabas likumus, nepareizi skaidrojuši tos kā dievišķu rīcību. Piemēram, ir vesela rinda naturālistisku teoriju, kas cenšas izskaidrot Sarkanās jūras pašķiršanos kā kaut ko citu, nevis kā Dieva brīnumu. Pirms dažiem gadiem kāds zinātnieks spriedelēja, ka Mozus bija lietojis narkotikas, tāpēc viņam bija halucinācijas, ka Dievs viņam ir iedevis desmit baušļus uz akmens plāksnēm!

Lai arī cik muļķīgi tas var izklausīties, ja tu reiz esi atmetis uzskatu par Dievu un pārdabisko, tad tev ir jāatrod cits izskaidrojums šīm lietām – no šejienes rodas „muļķība”, par ko Pāvils tik skaidri un praviētiski rakstīja. _____

AR TICĪBAS ACĪM

8. psalms ir viena no visiemīlotākajām dziesmām. Dāvidam, kas ticēja Dievam, radīšana stāsta par Kunga majestātiskumu un mīlestību. Kādas īpašas mācības Dāvids saskatīja radīšanā, kā tas ziņots 8. psalmā? Pārdomājot, ko mēs zinām par radīšanu mūsdienās – par mēnesi, zvaigznēm utt. – pretēji tam, kas bija zināms toreiz, kāpēc Dāvida vārdi šķiet pat vēl ievērojamāki? _____

Tikai pēdējos simt gados mēs esam reāli sākuši aptvert kosmosa lielumu un līdz ar to savu fizisko niecību. Mēs pat nevaram iedomāties, kā tāds cilvēks kā Dāvids varētu nonākt pie idejas par to, cik lielas ir „debesis”, bez dievišķās atklāsmes. Ja viņu toreiz pārņēma bijība, cik daudz vairāk bijības pārņemtiem vajadzētu būt mums, zinot, ka, neskatoties uz Universa lielumu, Dievs mūs mīl ar tādu mīlestību, ko mēs pat nespējam sākt aptvert?

Izlasī Ps. 19:1-4. Ko Dāvids redzēja debesīs? _____

Daudzi ir skatījušies uz zvaigznēm naktī un ieraudzījuši Dieva lielumu un cilvēces niecību, kas ir izraisījis slavu Dievam par Viņa rūpēm. Citi ir pievērsušies ļaunā problēmai dabā un izteikuši apvainojumus Dievam to problēmu dēļ, kas patiesībā ir viņu pašu izvēles vai sātana darbības rezultāts.

Ticīgajam radīšana patiešām vēsta par Dieva rūpēm pat sātana izraisītā ļaunuma vidū. Tomēr pat ar tik spēcīgu liecību, kāda ir radītā pasaule, tās atklāsmē ir nepilnīga, īpaši grēkā krišanas un ļāstu seku dēļ.

Izlasī Jāņa 14:9 un tad padomā par Jēzu pie krusta. Kāpēc krustam vienmēr vajadzētu būt mūsu galvenajai atklāsmei par Dieva raksturu un būtību? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Es esmu brīdināta [1890.g.], ka no šī brīža mums vajadzētu būt pastāvīgam strīdam. Zinātne un reliģija tiks nostādītas cita citai pretī, jo aprobežotais cilvēks neizprot Dieva lielumu un spēku. Man tika parādīti šie Svēto Rakstu vārdi: ‘No jūsu pašu vidus celsies vīri, ačgārnības runādami, lai aizrautu mācekļus sev līdzī.’”
Elena Vaita „Medical Ministry”, 98. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomājiet par „trīskāršu lāstu” (E. Vaita „Spiritual Gifts”, 3. sēj., 88. lpp.) mūsu zemei (lāsts Ādama krišanas, Kaina grēka un plūdu dēļ). Visu šo lāstu kopīgās sekas, sakrājušās tūkstošiem gadu laikā, nozīmē, ka mūsu tagadējā pasaule ļoti atšķiras no tās, ko Dievs radīja sākumā. Kāpēc tad mums vajadzētu būt uzmanīgiem, pēc tagadējās pasaules spriežot par to, kāda tā bija sākumā?

2. Pārdomājiet, kādu darbu dara zinātne, īpaši izcelsmes jautājumā. Pie tā, ko mēs redzam, nav pietiprinātas zīmītes ar paskaidrojumiem. Zinātne ir pilnībā cilvēku pārziņā, un cilvēka prāts ir ierobežots savās iespējās un tiecas pretoties dievišķajai autoritātei. Vēl vairāk, dabā spēcīgi jūtama ir sātana ietekme, tā ka liela daļa no tā, ko mēs redzam, nav savienojama ar Dieva atklāsmi par Sevi Bībelē. Kāpēc ir tik svarīgi, lai mēs vairāk uzticētos Rakstiem, nevis zinātnei, īpaši pārdomājot unikālos notikumus, tādus kā mūsu pasaules radīšana?

3. Mēs nesaprotam visus aspektus, kāpēc pastāv spriedze starp Rakstiem un zinātnei, bet Dievs ir daudz gudrāks par mums, un mums ir jāatzīst, ka radīšana ir kaut kas daudz lielāks nekā zinātne jebkad varēs atklāt. Kāpēc mums nevajadzētu būt pārsteigtiem, ieraugot nesaskaņas starp pārdabiskajiem notikumiem, par ko ziņots Bībelē, un starp zinātnes materiālistisko pieeju?

4. Iepazīsties ar augstāk citēto Elenas Vaitas citātu. Kā mēs redzam to piepildāmes mūsu pašu draudzē? Kā mēs varam tikt galā ar šiem bīstamajiem izaicinājumiem savai misijai un vēstij tādā veidā, kas saglabā draudzi par „drošu vietu” tiem, kas cīnās ar šiem grūtajiem jautājumiem, neizejot uz kompromisiem savā nostājā jautājumos par radīšanu un Dieva Vārdu?

5. Izlasi Rom. 11:33-36 un Īj. 40:1, 2, 7, 8. Cik uzticama ir cilvēku gudrība, cenšoties izprast Dieva ceļus? Kādam vajadzētu būt mūsu attieksmei pret grūtībām, ar kurām mēs saskaramies, cenšoties atrast saskaņu starp zinātnei un Rakstiem?

JĒZUS – MŪSU GĀDNIEKS UN ATBALSTS

S A B A T A P Ē C P U S D I E N A I

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ebr. 1:3, Kol. 1:16, 17; Ļj. 42, Mat. 5:45, 6:25-34, 10:28.

ATMIŅAS PANTS:

„Mans Dievs apmierinās katru jūsu vajadzību pēc Savas godības pilnās bagātības Kristū Jēzū.” (Fil. 4:19).

Dievs uztur radīto pasauli tik sistemātiski, ka Universs reizēm tiek salīdzināts ar mašīnu, ko Viņš ir atstājis savā vaļā.

Tomēr par mašīnu labāks salīdzinājums ir radītā pasaule kā mūzikas instruments, ko Dievs izmanto, lai radītu vēlamo „melodiju”. Tas ir, Viņš ir pastāvīgi iesaistīts tā uzturēšanā, ko ir radījis.

Universā nekas nepastāv neatkarīgi no Kunga. Viņš ir radījis visu, kas ir radīts. „Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir.” (Jāņa 1:3). Bet ne tikai – Viņš arī to visu uztur. Pat vēl pārsteidzošāk, tas, kurš radīja un uztur visu, tika piesists krustā mūsu labā.

„Apustulis Pāvils, rakstot par Svēto Garu, par Kristu saka: ‘Viņā radītas visas lietas debesīs un virs zemes, redzamās un neredzamās, gan troņi, gan kundzības, gan valdības, gan varas. Viss ir radīts caur Viņu un uz Viņu, bet Viņš pats ir pirms visa, un viss pastāv Viņā.’ (Kol. 1:16, 17). Rokas, kas uztur pasauli, Rokas, kas uztur to kārtībā un nepārtrauktā darbībā visā Dieva Universā, ir Rokas, kas tika pienaglota pie krusta mūsu labā.” Elena Vaita „Audzināšana”, 132. lpp.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. februārī.

Uzturētājs

Izlasi Ebr. 1:3 un Kol. 1:16, 17. Kāda ir Jēzus loma, šobrīd uzturot Universu? _____

Šeit izteiktā doma ir, ka Jēzus turpina uzturēt Universu Savā spēkā. Universs nav neatkarīgs, tā eksistence ir atkarīga no nepārtrauktas dievišķās gribas īstenošanas. Tas atspēko deismu – filozofiju, kas māca, ka Dievs radīja pasauli, lai tā valdītu pati pār sevi un tad atstāja to attīstīties savā vaļā, bez kādas tālākas iejaukšanās no Viņa puses. Bībele izslēdz tādas teorijas.

Dievs arī nav radībā iekšā, pastāvīgi radot to, kā tas ir ar nepareizo panteisma teoriju (Dievs un Universs ir viens un tas pats) vai panenteismu (Dievs apdzīvo Universu tā, it kā tas būtu Viņa paša miesa). Dievs nav nekādā ziņā atkarīgs no Universa. Viņš pastāv atsevišķi no tā. Viņš eksistēja un turpina eksistēt neatkarīgi no tā. Universs ir atkarīgs no Dieva, bet Dievs nav atkarīgs no Universa.

Izlasi 1. Kor. 8:6 un Ap. d. 17:28. Kā Pāvils apraksta mūsu attiecības ar Jēzu? _____

Mēs esam atkarīgi no Dieva uzturošā spēka ik brīdi, ik dienu. Viņa mīlestības dēļ mēs turpinām pastāvēt un esam spējīgi rīkoties, kā arī veidot attiecības. Tā īpašā veidā ir patiesība tiem, kas ir nodevušies Dievam un kas, kā Pāvils raksta, ir „Kristū” (2. Kor. 5:17, Ef. 2:10, ievēro atsauksmi uz radīšanu šajos pantos). Patiesība ir arī tā, ka pat tie, kas atmet glābšanu, tik un tā ir atkarīgi no Dieva uzturošā spēka, lai spētu eksistēt. Daniels šo faktu ļoti asi izteica ķēniņa Belzacaram, kad viņš teica: „Bet tam Dievam, kura rokā stāv tava dzīvības dvesma un visi tavi ceļi un likteņi, tu nedevi godu.” (Dan. 5:23).

Paturot to visu prātā, kā mēs saprotam brīvās gribas un brīvās izvēles realitāti? Kāpēc šie mūsu eksistences elementi ir tik svarīgi visā, kam mēs ticam? _____

DĀSNAIS GĀDNIKS

1. Moz. 1:29, 30 parāda, ka tad, kad Dievs pirmo reizi radīja dzīvus radījumus, Viņš viņiem nodrošināja pārtiku. Graudaugi, augļi un sēklas bija uzturs, kas bija izraudzīts gan cilvēkiem, gan dzīvniekiem. Nekas nav teikts par plēsonību vai par cīņu par resursiem. Dāsnais Gādnieks radīja bagātīgi ēdienu ikvienam, lai ikviens to iegūt bez jebkādas vardarbības.

Kāds pretstats ierastajiem eksistences modeļiem, ko piedāvā evolūcijas teorija, kas māca, ka cilvēka dzīvība eksistē, tikai pateicoties vardarbīgam plēsonības procesam un stiprāko izdzīvošanai. 1. Mozus grāmatas pirmās nodaļas neko tādu nemin. Tieši pretēji, tās atklāj pasauli, kas burtiskā ziņā ir paradīze no iesākuma. Tieši tāpēc tad, kad Kungs bija pabeidzis radīšanu, Bībele saka šādus vārdus: „Un Dievs uzlūkoja visu, ko Viņš bija darījis, un redzi, tas bija ļoti labs. Un tapa vakars un rīts – sestā diena.” (1. Moz. 1:31).

Izlasi 1. Moz. 2:8, 9. Ko šie panti stāsta par Dieva īpašo interesi, radot Ādamu un Ievu? _____

Mēs jau runājām, ka Dievs nodrošināja pārtiku visiem Saviem radījumiem, tai skaitā cilvēkiem. Tagad mēs redzam, ka Dievs iet soli tālāk. Viņš ne tikai nodrošina bagātīgi pārtiku visā zemē, bet Viņš ir arī sagatavojis īpašu dārzu Ādamam un Ievai, kurā aug koki, kas ir patīkami acij un labi ēšanai (skat. 1. Moz. 2:9). Dārzs visā tā skaistumā un pārtikas dažādībā bija Dieva dāsnās mīlestības un žēlastības sagādāts. Tā ir žēlastības dāvana, jo Ādams un Ieva neko nebija darījuši, lai to iegūtu, bet tas tika viņiem brīvi piedāvāts un bagātīgi pasniegts.

Kā jau runājām kādā no iepriekšējām tēmām, mēs esam aizgājuši tālu no sākotnējās radīšanas. Mūsu pasaule ir lielā mērā sabojāta. Šķiet, ka nekas virs zemes nav bijis pasargāts. Tomēr pat postījumu vidū ir sastopami spēcīgi Dieva mīlestības pierādījumi.

„Daba ir spēks, bet dabas Dievs savā spēkā ir neierobežots. Viņa darbi paskaidro Viņa raksturu. Tie, kas spriež par Viņu pēc Viņa darbiem, nevis pēc lielu vīru pieņēmumiem, redzēs visā Viņa klātbūtni.” Elena Vaita „Signs of the Times”, 1884. gada 13. marts. Paraugies dabā! Kā mēs varam redzēt „visā Viņa klātbūtni”? _____

DABĪGS ĻAUNUMS

Protams, viens no lielākajiem jautājumiem, ar ko ir bijis jāsastopas visiem ticīgajiem, kas mīl Dievu, ir ļaunuma jautājums. Nevis vienkārši cilvēka ļaunums, bet tas, ko sauc par „dabisko ļaunumu”. Tas ir, kāpēc dabā notiek ļaunas lietas (plūdi, orkāni, sausuma periodi, zemeštrīces utt.), kas rada tik daudz sāpju un ciešanu ne tikai cilvēkiem, bet arī dzīvniekiem.

Kā lai mēs saprotam šos notikumus? Galu galā, ja Dievs pārvalda visu radību, kāpēc notiek šādas lietas?

Viena no pirmajām Bībeles grāmatām ir Ījaba grāmata, kur šie (un citi) jautājumi Ījabam ir sāpīgi reāli (skat. ceturto tēmu).

Izlasi Īj. 42. nodaļu. Ko šī nodaļa mums atbild? Kādi jautājumi paliek neatbildēti?

Ikviens, kas jebkad ir lasījis Ījaba grāmatu, varbūt beigās ir palicis ar vēl vairāk jautājumiem nekā atbildēm. Grāmata atklāj svarīgas patiesības par lielo cīņu (skat. arī Atkl. 12:12), kas palīdz radīt fonu, kas mums ir ļoti svarīgs, lai saprastu ļaunā eksistenci. Lielās cīņas scenārijs tomēr nepaskaidro visus ļaunos gadījumus. Patiesībā izskaidrot ļaunumu nozīmētu to attaisnot, bet mēs to nekad nedarīsim. Lielā cīņā var atklāt mums lielos strīdus jautājumus, kas stāv aiz visa ļaunuma, taču motīvs mums maz vai pat nemaz neko nepasaka par katru ļaunuma gadījumu.

Ījabs nesaprata, un arī mēs nesaprotam, kad saskaramies ar tādiem katastrofiskiem zaudējumiem. Lai gan Dievs uzrunāja Ījabu, Viņš neiedeva atbildes uz Ījaba jautājumiem, un arī nepaskaidroja, kāds bija notikušā cēlonis. Viņš vienkārši atgādināja Ījabam, ka ir lietas, kas ir pārākas par viņa atziņu, un ka viņam vajadzētu uzticēties Dievam, ko Ījabs arī darīja. Mūsu pieredze bieži ir līdzīga. Mēs varam nesaņemt atbildes uz saviem jautājumiem. Bet Ījaba stāsts sniedz mums nozīmīgu ieskatu ļaunuma būtībā, un tas parāda mums, ka Dievs zina, ar kādām cīņām mēs saskaramies.

Izlasī vēlreiz sabata ievadu un Elenas Vaitas citātu. Kā fakts, ka arī pats Dievs ir lielā mērā cietis no ļaunuma, palīdz mums to aptvert?

PĀRVALDOT SABOJĀTO RADĪBU

Izlasi Mat. 5:45 un Ps. 65:9, 10. Kā Dievs darbojas radītajā pasaulē, lai saglabātu radījumus, ko Viņš ir radījis? Ko tas mums stāsta par Dieva interesi par radīto pasauli?

Mēs pazīstam sauli un lietu, un zinātnieki ir sagādājuši mums paskaidrojumus par procesiem, kas ar tiem saistīti. Tomēr šis stāsts ir kaut kas vairāk par to, ko zinātne mums var pastāstīt. Aiz skatuves Dievs aktīvi rūpējas par Savu radījumu vajadzībām. Mēs varam nesaprast Viņa ceļus, bet mēs zinām, ka Viņš visu kontrolē. Tieši tāpat kā talantīgs mūziķis spēlē kādu instrumentu, lai radītu tik skaistu mūziku, ka klausītāja uzmanība ir pievērsta drīzāk mūzikai, nevis viņam, tā arī Dievs valda pār radību. Mēs bieži varam saskatīt Viņa kārtību, un mūs iespaido radītās pasaules majestātiskums. Vienlaikus mēs varam arī neieraudzīt aiz šīm ainām Dievu, kas kārtu notikumus pēc Savas gribas, ar mērķi likt visām lietām strādāt kopā to labā, kas Viņu mīl (Rom. 8:28).

Kāds līdzīgs fenomens ir minēts šajos pantos? 1. Moz. 8:1, 2. Moz. 10:13, 4. Moz. 11:31.

Vējš ir parasta lieta, un mēs vispārīgi saprotam, kas to izraisa. Bet šajos pantos vējš pūš īpašos apstākļos. Mēs varam saukt tos par „aizgādības vējiem”. Tie notiek īpašos laikos un paveic īpašus mērķus. Lai gan tie var likties „dabiski”, ir kāds neredzams Cēlonis, kas izstrādā Savus mērķus un izmanto paša radīto pasauli šo mērķu īstenošanai.

2. Ķēn. 20:9-11 mēs redzam vienu no visneparastākajiem brīnumiem visā Bībelē. Saules un zemes attiecība un dienas garums šķiet vienas no visstabilākajām un paredzamākajām lietām cilvēku pieredzē. Iedomājies, kāda būtu zinātnieku reakcija, ja līdzīgs notikums atgadītos mūsdienās! Tomēr mums ir jājautā: „Vai Kungam ir kaut kas par grūtu?” (1. Moz. 18:14). Tas, ko šim un citiem brīnumiem vajadzētu mums pastāstīt par radīšanu un par Dieva darbību radībā, ir ārpus mūsu saprašanas spējām. Tieši tāpēc ir tik svarīgi, ka mēs iegūstam personīgu dievatziņu un paši iepazīstam Viņa mīlestības realitāti. Tā mēs iemācāmies uzticēties Viņam, neskatoties uz to, ko mēs nesaprotam.

SABOJĀTĀS RADĪBAS UZTURĒTĀJS

„Skatieties uz putniem gaisā: ne tie sēj, ne tie plauj, ne tie sakrāj šķūnos, un jūsu Debesu Tēvs tos baro. Vai tad jūs neesat daudz labāki nekā viņi?” (Mat. 6:26).

Pat pēc tam, kad Ādams un Ieva bija grēkojuši un nevarēja vairs palikt Ēdenes dārzā, Dievs gādāja par viņu fiziskajām vajadzībām (1. Moz. 3:21). Grēks radīja jaunu vajadzību – tā bija vajadzība pēc apģērba. Ādams un Ieva centās sagādāt paši sev apģērbu, bet vīģes lapas nebija piemērotas. Bija vajadzīgs kaut kas labāks, ko Dievs pagatavoja no ādām. (Par ādu nozīmi mēs runāsim vairāk citā nedēļā). Galvenais ir tas, ka Dievs gādāja par viņu vajadzībām, lai gan viņi bija krituši grēkā. Tas ir vēl viens piemērs Dieva žēlastībai, kas gādā par mums, neskatoties uz mūsu nevērtīgumu.

Izlasi Mat. 6:25-34. Kādu svarīgu vēsti Jēzus pasaka mums ar šiem vārdiem? Kā mums tos saprast, saskaroties ar pārbaudījumiem un traģēdijām, kas ir tik liela daļa daudzu dzīvēs? _____

Šie ir ļoti mierinoši vārdi, un mums vajadzētu tiem piekerties ar visu savu sirdi, dvēseli un prātu, īpaši lielu ciešanu, zaudējumu un vajadzību laikā. Jēzus nomira par mums, nevis par lilijām vai par putniem. Mēs varam būt droši par Viņa milestību, neskatoties uz apstākļiem. Un tomēr, kā mēs visi zinām, apstākļi reizēm var būt diezgan biedējoši. Mēs visapkārt redzam badu, sausumu, plūdus, epidēmijas un nāvi, un arī kristieši nav imūni pret šīm traģēdijām.

Dievs nav apsolījis Saviem ļaudīm dzīves greznību bez sāpēm, bet Viņš apsola gādāt par mūsu vajadzībām un stiprināt mūs tā, lai mēs varētu tikt galā ar saviem izaicinājumiem. Tikai mēs nedrīkstam aizmirst lielās cīņas realitāti un to, ka mēs esam kritušā pasaulē.

Izlasi Mat. 10:28. Kā šis pants kopā ar šodienas pantiem palīdz mums labāk tikt galā ar skarbo realitāti, ar ko mēs bieži sastopamies? _____

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

„Tomēr zinātņu vīri pieļauj varbūtību, ka tie spēj aptvert Dieva gudrību attiecībā uz visu, ko Viņš ir darījis vai ko varētu darīt. Diezgan plaši ir izplatījusies doma, ka Dievs ir saistīts pats ar saviem likumiem. Ļaudis vai nu noliedz, vai neņem vērā Viņa esamību, vai iedomājas, ka var izskaidrot visu, pat Viņa Gara iedarbību uz cilvēka sirdi, un vairs negrib godāt Dieva Vārdu, ne arī būties no Viņa varas. Tie netic pārdabiskām lietām, neizprazdami ne Dieva likumus, ne Viņa bezgalīgo spēku, kas var panākt Viņa gribas piepildīšanos. Ikdienā lietotais vārds “dabas likumi” nozīmē to, ko cilvēki spējīgi atklāt attiecībā uz likumiem, kas pārvalda fizisko pasauli; bet cik ierobežota ir viņu izpratne un cik plašs lauks, kurā Radītājs var darboties saskaņā ar saviem likumiem visā pilnībā ārpus mirstīgo būtņu uztveres spējām!” Elena Vaita „Sentēvi un pravieši”, 114. lpp.

(Skat. arī E. Vaita „Liecības draudzei”, 8. sēj., „Dabas likumi”, 259.-261. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi uzmanīgi Elenas Vaitas citātu. Ko viņa pasaka? Kā zinātnieki mūsdienās dara tieši to, ko viņa saka?

2. Mūsdienu zinātne ir daudz labāka nekā tā bija tad, kad tā dabiskā ceļā skaidroja, kāpēc noteiktas lietas notiek un kāpēc nenotiek. Problēma nav „skaidrojums” vai „dabas likums”, bet gan tajā, ka šie skaidrojumi ir viss, kas pastāv – ka nav nekādu spēku, pavisam noteikti ne pārdabisku, kas aiz visa stāv. Kas nepareizs ir šajā pieņēmumā? Kāpēc, loģiski spriežot, tas ir bezjēdzīgs (jautā sev, no kurienes cēlušies šie likumi?) un kāpēc šī ideja ir tik pretēja Bībeles pamatmācībām?

3. Kāpēc salīdzinājums „radišana kā mūzikas instruments” precīzāk attēlo Dieva attiecības ar radību nekā salīdzinājums „radišana kā mašīna”? Skat., piemēram, 1. Ķēn. 19:11, 12.

LAULĪBA: DĀVANA NO ĒDENES

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 2:18-25, Marka 10:7-9, Ef. 5:22-25, Mat. 5:27-30, 2. Kor. 3:18.

ATMIŅAS PANTS:

„Un Dievs Tas Kungs sacīja: ‘Nav labi cilvēkam būt vienam; Es tam darišu palīgu, kas atbilstu viņam.’” (1. Moz. 2:18).

Cik svētīga ir laimīga laulība un mīlošas mājas! Cik ļoti ir paveicies tiem, kam ir šāda pieredze! Diemžēl daudziem laulība ir galvenokārt sāpju un dusmu, nevis prieka un miera piedzīvojums. Tas tā nebija paredzēts, ne arī tā tam vajadzētu būt. Daudzu laulību tik bēdīgais stāvoklis ir spēcīgā degradēšanās, ko cilvēcei ir atnesis grēks.

„Dievs iesvētīja pirmo laulību. Tā šī iestādījuma dibinātājs ir Universa Radītājs. “Laulībai jābūt godīgai (..)” (Ebr. 13:4, pēc Glikas tulk.) Tā ir viena no pirmajām dāvanām, ko Dievs deva cilvēkiem, un viens no diviem iestādījumiem, kurus Ādams pēc grēkā krišanas paņēma līdzī aiz paradīzes vārtiem. Ja laulībā tiek ievēroti dievišķie principi, tad tā ir svētība; tā gādā par cilvēces nesamaitātību un laimi, apmierina cilvēka ilgas pēc sabiedrības un paaugstina viņa miesīgo, garīgo un tikumisko dabu.” Elena Vaita „Sentēvi un pravieši”, 46. lpp.

Kāds brīnišķīgs ideāls! Šīs nedēļas tēma aplūko principus, kas aiz tā stāv.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. martā!

„Lo Tov”

No sākotnējā bezdibeņa Dievs pārdabiskā Sava Vārda spēkā radīja mūsu pasauli. Visā radišanas ziņojumā viss bija „labs”, kamēr darbs bija pabeigts. Tad Kungs nosauca par „ļoti labu” visu, ko Viņš bija radījis (1. Moz. 1:31).

Tomēr visā tajā viena lieta bija „lo tov” – tā nebija laba. Izlasi 1. Moz. 2:18. Kas nebija labs un kāpēc? Ko mums atklāj šis pants? _____

Dievs bija nosaucis visus radišanas aspektus par „labiem” līdz pat Ādama radišanai. Tobrīd Ādams bija vienīgais cilvēks. Lai gan viņš bija radīts pēc Dieva līdzības, būdams vienīgais, viņš nevarēja pilnībā atspoguļot Dievu, kas eksistē attiecībās ar citām dievības personām. Dievs, protams, sastāv no Tēva, Dēla un Svētā Gara. Tādējādi Ādamam bija vajadzīgs kāds, kas bija līdzīgs viņam, ar ko viņš varētu veidot savstarpējas mīlestības un sadarbības attiecības, atspoguļojot mīlošās saites starp dievišķo trīsvienību.

Izlasi 1. Moz. 2:19-21. Ko Dievs bija izdarījis pirms Ādama iemidzināšanas un sievas radišanas no viņa miesas? Kā iepriekšējā darbība varētu būt saistīta ar to, ka Dievs radīja Ādamam sievu? _____

Varbūt atrisinājumu šeit var rast pēdējā 20. panta frāzē. Nosaucot dzīvniekus, Ādamam vajadzēja pamanīt, ka viņi ir pa pāriem, tēviņš un mātīte, bet viņš bija radīts viens. Mēs varam būt droši, ka Dievs bija jau iepriekš ieplānojis, lai Ādamam būtu sieva. Varbūt Kungs bija nolēmis radīt Ādama ilgas, sajūtu, ka viņam kaut kā trūkst, kas viņam ļautu vairāk novērtēt dāvanu, ko Kungs viņam gatavojās dot, radot sievu.

Pārdomā pretstatu starp „labo” radību un paziņojumu „nav labi” attiecībā uz Ādama vientulību. Ko tas liecina par attiecību vērtīgumu? Ko tu vari darīt, lai stiprinātu vērtīgās attiecības, kas tev ir tagad? _____

ĀDAMA DZĪVESBIEDRE

1. Moz. 2:20, kur Ādams nosauc dzīvnieku vārdus, palīdz atklāt lielo plaisu starp cilvēkiem un citiem zemes radījumiem. Neviens dzīvnieks nelīdzinājās Ādamam. Pat starp pērtiķiem neviens radījums nebija kā Ādams, jo viņš nebija pērtiķis. To ir svarīgi atcerēties, jo tik daudzi mūsdienu sabiedrībā atbalsta uzskatu, ka cilvēks nav nekas vairāk par attīstītu pērtiķi. Mēs neesam pērtiķi, un Ādamam pērtiķis nebija piemērotāks biedrs, nekā tas būtu mums.

Izlasī 1. Moz. 2:21, 22. Kāda nozīme ir metodei, ar kādu Dievs radīja Ādamam dzīvesdraugu? _____

Kā Dievs personīgi bija meistarīgi izveidojis Ādama miesu no zemes putekļiem, tā Viņš personīgi izveidoja Ievas ķermeni, izmantojot vienu no Ādama kauliem. Dievam nebija vajadzīgs Ādama kauls, lai radītu Ievu. Viņš varēja radīt viņu tāpat kā Viņš bija radījis Ādamu vai pat izsaukt viņu esamībā.

Bet Dievam bija savs iemesls, kāpēc Viņš izveidoja Ievu no Ādama kaula. Ja abi būtu radīti pilnīgi atsevišķi, tad tas norādītu, ka pēc savas būtības viņi ir pilnīgi neatkarīgas personas. Bet vienas miesas izmantošana abām personām norāda, ka viņiem abiem bija jābūt vienotiem un viņi bija paredzēti būt „viena miesa”.

Pēc tam, kad Ieva bija radīta, viņa tika atvesta pie Ādama, lai būtu viņam par palīgu (18. p.). Viņa bija radīta Ādamam (22. p.) un iedota Ādamam (22. p.). Process, kādā Dievs radīja Ievu, skaidri parāda, ka Viņš varēja nodrošināt Ādamam biedru, kas viņam bija vajadzīgs. Šis jautājums kļuva svarīgs vēlāk, kad Ādams saskārās ar kārdināšanu – pievienoties Ievai augļa ēšanā vai uzticēties Dievam, ka Viņš parūpēsies par radušos situāciju. Ādamam bija pietiekams iemesls, lai ticētu, ka Dievs var par viņu parūpēties, un tas padarīja viņa grēku vēl smagāku.

Izlasī 1. Moz. 2:23. Kā Ādams reaģēja, kad ieraudzīja Ievu? _____

Ādams bija tik sajūsmināts, kad viņš ieraudzīja Ievu, ka viņš to izdziedāja dzejā. Šī ir pirmā dzeja Bībelē, un tā atspoguļo Ādama attieksmi pret sievu un tuvību viņu attiecībās. Viņai vajadzēja būt līdzvērtīgai, kas ir vēl viens radīšanas aspekts, ko ir sabojājusi grēka krišana.

IDEĀLA LAULĪBA

Rakstnieks Viljams Faulkners reiz nosauca laulību par „kļūdu” un rakstīja, ka „vienīgais veids, kā iegūt mieru tajā ir [...] turēties pie pirmās [sievas] un palikt no viņas tik tālu, cik vien iespējams, cerot nodzīvot par viņu ilgāk.” Kāds skumjš komentārs stāvoklim, kādā atrodas daudzas laulības!

Izlasi Marka 10:7-9. Kādu pantu Jēzus citēja šajā rindkopā? Kā Jēzus raksturoja labu laulību? _____

Labumi, ko dod vecāku atstāšana, lai radītu mājas kopā ar dzīvesbiedru, ir tik labi zināmi, ka tos gandrīz nemaz nav vērts pieminēt. Problēmas ar dzīvesbiedra ģimeni ir viens no galvenajiem iemesliem nesaskaņām laulībā. Viens no pirmajiem soļiem, kas jāšper, lai nodibinātu laimīgu ģimeni, ir cieņa pret laulības partneru neatkarību, izveidojot mājas atsevišķi no vecākiem, ja tas ir iespējams. Gadījumos, kad tas nav iespējams, tik un tā ir jārespektē laulības privātums un intimitāte.

Vienotība ir vēl viena labas laulības iezīme. Tā nenozīmē, ka abiem partneriem vajadzētu pārstāt lietot katram savas smadzenes, bet ka viņiem vajadzētu būt vieno tiem savā mērķī izdarīt viens otra un savas savienības dēļ vislabāko, ko viņi spēj.

Jēzus uzsvēra arī laulības ilgtspējību. Laulība nav gadījuma rakstura attiecības, kurās pēc patikas var iedoties un, kad vēlas, pārtraukt. Tā ir nodošanās uz mūžu. Tiem, kas nav gatavi atdot sevi uz visu dzīvi, vajadzētu atlikt šo soli, kamēr viņi ir gatavi.

Izlasi Ef. 5:22-25. Kādos veidos šie panti atklāj labas laulības principus? _____

Vīra priekštiesība ir atdot sevi sievai mīlošā kalpošanā, kā Kristus atdeva Sevi draudzei. Savukārt, sievai ir jāciena savs vīrs un jāsadarbojas ar viņu kopīgo mērķu sasniegšanā. Šeit ir risinājums nesaskaņām, ko laulības attiecībās ir ienesis grēks. Pašuzupurīgā mīlestība sastaps mīlošu cieņu un savstarpēju laimi. Mūsu mājās var valdīt Debesu prieks.

AIZSARGĀJOT TO, KAS DĀRGS

Viens no vislielākajiem Dieva mīlestības pierādījumiem pret cilvēci ir atrodams cilvēka seksualitātē. Tā patiešām ir brīnišķīga dāvana no Dieva. Tomēr, kā tas ir ar visām dāvanām, kas mums ir dotas, tā netiek dota bez nosacījumiem. Tas ir, tas nav kaut kas tāds, ar ko mēs vienkārši varam rīkoties, kā mums patīk. Dievs ir iedevis noteikumus. Patiešām, Viņš izsakās ļoti skaidri: seksuālai aktivitātei ir jābūt starp vīru un sievu, vīrieti un sievieti, un tikai laulības kontekstā. Viss, kas notiek ārpus laulības, ir grēks.

Izlasi Mat. 5:27-30. Pārdomā, cik nopietna ir Jēzus attieksme pret jautājumiem, par ko Viņš šeit runā. Galu galā, kas ir likts uz spēles? _____

Lai arī cik ļoti mums patīk pievērsties (un pamatoti) žēlastībai un piedošanai, ko Jēzus dāvā grēciniekiem, mēs nedrīkstam aizmirst augstos morāles standartus, ko Viņš izdzīvoja un sludināja. Ir grūti iedomāties, kā Jēzus būtu varējis izteikt vēl spēcīgāk brīdinājumu pret seksuālo amorālumu, kā tas ir atklāts šajos dažos pantos. Izrauj savu aci? Nocērt roku? Ja tas ir tas, kas traucē būt šķīstam, tad tas ir tā vērts. Citādāk tev draud briesmas zaudēt mūžīgo dzīvību.

„Ja visi, kas apliecina paklausību Dieva likumam, būtu brīvi no netaisnības, mana dvēsele būtu atbrīvota. Bet tas tā nav. Pat daži, kas apliecina, ka ievēro visus Dieva baušļus, ir vainīgi laulības pārkāpšanas grēkā. Ko es varu teikt, lai pamodinātu viņu notrulinātās jūtas? Stingri ievēroti morāles principi ir vienīgais dvēseles sargs.” Elena Vaita „Counsels on Health”, 621., 622. lpp.

Lai arī cik spēcīgs ir šeit izteiktais Jēzus brīdinājums, mēs nedrīkstam aizmirst stāstu par sievieti, kas tika pieķerta laulības pārkāpšanā (Jāņa 8:1-11). Kā mēs varam noturēt pareizo līdzsvaru starp standartu ievērošanu, par ko Jēzus runāja augstākminētajos pantos, vienlaikus parādot žēlastību un līdzjūtību tiem, kas ir pakrituši, kā tas ir atklāts šajā stāstā? _____

LAULĪBA KĀ DRAUDZES METAFORA

Bībeles pētnieki labi zina, ka gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā laulība ir izmantota kā simbols attiecībām starp Dievu un Viņa derības ļaudīm. Tāpēc, piemēram, daudzos gadījumos Bībele izmanto neuzticīgas sievietes tēlu, lai simboliski attēlotu atkrišanu, kas valdīja senajā Israēlā. Piemēram, 2. Mozus grāmatā Kungs teica Saviem ļaudīm, ka viņiem nevajadzētu iedoties nekāda veida tuvās attiecībās ar apkārt dzīvojošajiem pagāniem, jo pagāni ir ļoti aplami ļaudis, kas var novest Israēlu no ceļa.

Izlasi 2. Moz. 34:15, 16. Kādu līdzību Kungs izmanto šajā īpašajā brīdinājumā? Kā to var saprast Dieva laužu kontekstā, kas ir „salaulāti” ar Viņu? Skat. Jer. 3:14. _____

Vienlaikus draudzes kā Kristus ligavas tēls norāda uz vienotību starp ticīgajiem un Kristu, īpaši ja to saprot Bībelē atklātā laulības ideāla kontekstā: viens vīrietis un viena sieviete mīlošās, sevi upurējošās attiecībās.

Izlasi Ef. 5:28-32 un Atkl. 19:5-9. Ko šie panti māca? _____

Šajos pantos attiecības ideālas laulības ietvaros ir salīdzinātas ar attiecībām starp Dievu un Viņa ļaudīm. Dievs aicina Savus ļaudis savienoties ar Viņu tuvās attiecībās. Tas pārsteidzoši atklāj Dieva interesi par Viņa ļaudīm un Viņa ilgas, lai mēs būtu sadraudzībā ar Viņu.

Kādus lēmumus tu vari pieņemt, lai nonāktu tuvāk Kungam un tuvāk tam ideālam, kas attēlots Bībeles laulības koncepcijā? Kāpēc tas ir jautājums par izvēli, ko vari izdarīt tu un tikai tu pats? _____

TĀLĀKIE PĒTĪJUMIEM:

Daudzējādā ziņā pareiza izpratne par morāli, īpaši seksuālu, ir skaidri saistīta ar pareizu izpratni par mūsu izcelsmi. Piemēram, evolūcijas filozofija nenodrošina objektīvu pamatu jebkādai saistībai starp seksuālu aktivitāti un morāli. Dzīvniekiem ir daudz dažādas „pārošanās sistēmas”. Dažas sugas ir poligāmas, daudzām partneris ir gadījuma rakstura. Tikai nedaudzas sugas ir pamatā monogāmas, bet ģenētiskie pētījumi ir pierādījuši, ka daudzas sugas, kurām vajadzētu būt monogāmām, patiesībā tādas nav. Daudzām sugām ir tā, ka mātītei var piedzimt bariņš atvašu, kas nav no viena tēva. Ja Radītājs nebūtu devis objektīvu morāles standartu, mums nebūtu pamata novērtēt seksuālo uzvedību kā morāli labu vai sliktu. To labi ilustrē šī brīža spiediens atzinīgi novērtēt homoseksuālus sakarus. Laulību pareizi saprast var tikai radišanas gaismā.

„Gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā laulības attiecības ir izmantotas, lai ainotu maigo un svēto savienību, kas pastāv starp Kristu un Viņa ļaudīm. Jēzus prātā kāzu svinību prieks norādīja nākotnē uz dienu, kad Viņš atvedīs mājās pie Tēva Savu līgavu, un atpestītie kopā ar Pestītāju apsēdīsies, lai baudītu Jēra kāzu mielastu.” Elena Vaita „Laikmetu ilgas”, 151. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Darvinisms noliedz visu, kas atgādina Bībeles radišanu. Kādi noteikumi seksuālai uzvedībai ir darvinismā un kā tos var salīdzināt ar Bībeles ideālu?

2. Kādi ir daži Bībeles piemēri labai laulībai un laimīgām mājām? Nosauc dažus Bībeles piemērus nelaimīgai laulībai un mājām! Ko mēs no tiem abiem varam mācīties?

3. Pārskati tikumīgas sievas aprakstu Sal. pam. 31:10-31. Kādam vajadzētu būt šādas sievas vīra raksturam?

4. Kā tava vietējā draudze var būt vieta, kas palīdz nostiprināt un spēcīnāt laulības ideālus? Ko praktisku tava draudze var darīt, lai sasniegtu šo mērķi?

NAMTURĪBA UN VIDES AIZSARDZĪBA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 8., 1. Moz. 2:15, Atkl. 4:11, 2. Moz. 20:8-11, 1. Kor. 3:16.

ATMIŅAS PANTS:

„Un Dievs tos svētīja un sacīja uz tiem: ‘Augļojieties un vairojieties! Piepildiet zemi un pakļaujiet sev to, un valdiet pār zivīm jūrā un putniem gaisā, un katru dzīvu radījumu, kas rāpo pa zemi.’” (1. Moz. 1:28).

Pasaule, kurā mēs dzīvojam, ir mīlestības dāvana no Dieva Radītāja, no Tā, „kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus” (Atkl. 14:7). Šajā radībā Viņš ir ielicis cilvēkus, ar iepriekšēju nodomu iedibinot attiecības ar Sevi, ar citiem cilvēkiem un ar apkārtējo pasauli. Tāpēc mēs kā septītās dienas adventisti ņemam vērā šo nodomu un audzinām sevi, lai būtu cieši saistīti ar savu kalpošanu Viņam.

„Tā kā cilvēces nabadzība un vides degradēšanās ir savstarpēji saistītas, mēs aņņemamies uzlabot visu cilvēku dzīves kvalitāti. Mūsu mērķis ir noturīga resursu vairošana, apmierinot cilvēku vajadzības. [..]

Šajā misijā mēs apliecinām, ka esam Dieva radības namturi un ticam, ka pilnīga atjaunošana būs pabeigta tikai tad, kad Dievs visu radīs jaunu.” Izvilks no „Caring for Creation – a Statement on the Environment by the General Conference of Seventh-day Adventists”.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. martā!

VARA PĀR RADĪBU – JAU RADĪŠANĀ

Saskaņā ar 1. Moz. 1:26, Ādamam bija vara pār citām radītajām būtnēm – gan jūrā, gan uz zemes un gaisā. Vara ietver ideju par valdīšanu pār šiem radījumiem. Nekas nav teikts par varu pār dabas spēkiem, bet tikai pār radījumiem. Saskaņā ar šo pantu, šī valdīšana bija universāla: Ādamam būtībā bija jābūt zemes valdniekam.

Izlasi vēlreiz Ps. 8. Kāda ir Dāvida reakcija uz to, ka Dievs parāda tādu godu cilvēkam? Ko nozīmē tas, ka mums ir dota „godība un varenība”, īpaši tādā kontekstā, ka cilvēkiem ir uzticēta valdīšana virs zemes? _____

Saskaņā ar 1. Moz. 2:19, viens no Ādama pirmajiem uzdevumiem bija dot vārdus dzīvniekiem. Vārdiem Bībeles laikos bija liela nozīme. Vārds bija tas, kas liecināja par personu un bieži vien par tās statusu. Vara dot vārdus putniem un zvēriem bija apstiprinājums Ādama kā dzīvnieku pārvaldnieka statusam.

Izlasi 1. Moz. 2:15. Kādā veidā tu redzi šeit atklātu namturības principu? _____

Ādamam bija uzticēts uzdevums rūpēties par dārzu, vadīt to un rūpēties par tā vajadzībām. Ebreju vārda sakne „smr”, kas šeit tulkota kā „kopt un sargāt” bieži nozīmē „būt nomodā pār” vai „aizsargāt”. Dārzs bija dāvana Ādamam, Dieva mīlestības izpausme, un Ādamam tagad bija dota atbildība pār to, – lūk, vēl viens pierādījums tam, ka Ādams ieguva varu radīšanas laikā.

Kā mūsu izpratnei par Dievu kā Radītāju vai pat vēl specifiskāk – mūsu izpratnei par pašu radīšanas stāstu, – vajadzētu ietekmēt to, kā mēs izturamies pret vidi? Kāpēc mūsu izpratnei par šiem jautājumiem vajadzētu pasargāt mūs gan no vienaldzības pret vidi vai, tieši pretēji, no fanātiskas nodošanās tai? _____

RŪPES PAR CITIEM RADĪJUMIEM

„Jo Man pieder visi meža zvēri, visi kustoņi pa tūkstošiem kalnos.” (Ps. 50:10). Kā šajā pantā ir aizskarta tēma par mūsu namturību uz zemes? _____

Izlasī Atkl. 4:11. Kā šis pants pauž radikāli atšķirīgu viedokli vispārpieņemtajiem ateistiskajiem uzskatiem par radīšanu bez radītāja, par radīšanu, kas ir bijusi tikai un vienīgi nejaušība? _____

Dzīvnieku radīšana nebija negadījums vai vēlāk prātā ienākusi doma. Dievs tos radīja ar nolūku. Tā bija Viņa griba, lai tie eksistētu, un šim principam vajadzētu noteikt mūsu izturēšanos pret tiem (skat. arī 2. Moz. 23:5, 12; Sal. pam. 12:10; Lūk. 14:5).

Cietsirdība pret dzīvniekiem un vienaldzība pret viņu ciešanām ir plaši atzīta kā symptoms personības traucējumiem. Ir nodibinātas daudzas organizācijas, lai veicinātu labu izturēšanos pret dzīvniekiem, un tas patiešām ir nepieciešams.

Tomēr vienlaikus daži cilvēki ir aizgājuši tik tālu, ka sākuši apgalvot – cilvēki nav svarīgāki par dzīvniekiem, un tāpēc cilvēkiem nevajadzētu būt privilēģētākai aprūpei. Šis domu gājums daudzējādā ziņā loģiski izriet no evolucionārā cilvēka izcelsmes modeļa. Galu galā, ja mūs un dzīvniekus šķir tikai laiks un izdevība, kāpēc mums vajadzētu būt īpašākiem par viņiem? Kāds filozofs pat apgalvoja, ka cālim un pat zivij ir lielāka „personība” nekā auglim sievietes organismā un jaundzimušam zīdāinitim. Lai arī cik smieklīgas šīs idejas var izklausīties, tās pavisam loģiski var izrietēt no evolucionārā cilvēka izcelsmes modeļa.

Protams, Raksti šādas idejas neatbalsta. Cilvēkiem ir īpašs statuss Dieva plānā, salīdzinājumā ar dzīvniekiem (Skat. 1. Moz. 3:21, 2. Moz. 29:38, 3. Moz. 11:3).

Iedomājies, ka esi ateists, kas atbalsta evolūcijas mācību, un pārdomā iemeslus, kāpēc tu domā, ka pret dzīvniekiem vajadzētu izturēties citādāk nekā pret cilvēkiem! Ko tas liecina par to, cik būtiski ir mūsu pieņēmumi, nosakot domu gaitu? _____

SABATS UN VIDE

Kā mēs redzējām, namturības koncepcija, runājot par mūsu rūpēm par šo planētu, ir tiešā veidā saistīta ar radišanu. Uzskati par radišanu ietekmē mūsu viedokli par to, kā mums vajadzētu izturēties pret radību.

Dažiem radība ir jāekspluatē, jāizmanto, pat jāizlaupa līdz tādām līmenim, kāds nepieciešams, lai piepildītu mūsu personīgās ilgas un vēlmes. Citi, turpretī, pielūdz pašu radību (skat. Rom. 1:25). Bībelē paustajam uzskatam vajadzētu dot mums līdzsvarotu redzējumu par veidu, kā mums izturēties pret pasauli, ko Kungs mums ir radījis.

Izlasī 2. Moz. 20:8-11. Ko mēs atrodam šajā bauslī tādu, kas ir saistīts ar namturību? _____

„Dievs nošķīra septītās dienas sabatu kā pieminekli un pastāvīgu atgādinājumu Viņa radošajai darbībai un pasaules izveidošanai. Atpūšoties šajā dienā, septītās dienas adventisti uzsver īpašo izpratni par attiecībām starp Radītāju un Viņa radību. Sabata ievērošana uzsver to, cik svarīga ir mūsu integrēšanās vidē.” Izvilkums no „Caring for Creation – A Statement on the Environment”

Norādot uz faktu, ka Dievs ir radījis mūs un pasauli, kurā mēs dzīvojam, sabats ir pastāvīgs atgādinājums tam, ka mēs neesam pilnīgi autonomi radījumi, kas visai pārejai pasaulei var darīt visu, ko vien vēlas. Sabatam vajadzētu mācīt mums, ka mēs patiešām esam namturi un ka namturība ir saistīta ar atbildību. Un, kā mēs redzam pašā bauslī, atbildība ir arī par to, kā mēs izturamies pret tiem, kas ir „zem” mums.

Padomā, kā tu izturies pret citiem cilvēkiem, īpaši pret tiem, kas ir tavā pakļautībā. Vai tu izturies pret viņiem ar cieņu, godīgi un žēlsirdīgi? Vai arī tu izmanto savā labā varu, kāda tev ir pār tiem? Ja tā, tad atceries – pienāks diena, kad tev būs jāatbild par savu rīcību. _____

SAVAS VESELĪBAS NAMTURI

Kā mēs mācāmies šajā ceturksnī, Dieva sākotnējā radība bija „laba”, pat „ļoti laba”. Viss iznāca no Radītāja rokas pilnības stāvoklī. Nebija ne slimību, ne kādu citu kaiti, ne nāves. Pretēji evolūcijas modelim, kurā slimības un nāve ir daļa no radīšanas līdzekļiem, šīs sērgas ir uzradušās tikai pēc grēkā krišanas, pēc tam, kad pasaulē ienāca grēks. Tādējādi tikai radīšanas stāsta kontekstā mēs varam labāk saprast Bībeles mācību par veselību un dziedināšanu.

Izlasī 1. Kor. 6:19, 20. Kāda ir mūsu atbildība Dieva priekšā attiecībā uz rūpēm par savu ķermeni? _____

Mūsu miesa ir transportlīdzeklis smadzenēm. Svētais Gars ar mums sazinās ar smadzeņu palīdzību. Ja mēs vēlamies, lai mums būtu sakari ar Dievu, mums ir jārūpējas par savu ķermeni un par smadzenēm. Ja mēs savu ķermeni izmantojam ļaunprātīgi, mēs iznīcinām sevi gan fiziski, gan garīgi. Saskaņā ar šiem pantiem, veselības jautājums pats par sevi un tas, kā mēs rūpējamies par savu ķermeni, par „Dieva templi”, ir morāles jautājums ar sekām, kas paliek visā mūžībā.

Rūpes par veselību ir svarīga daļa mūsu attiecībās ar Dievu. Skaidrs, ka daži veselības aspekti ir ārpus mūsu kontroles. Mums visiem ir bojāti gēni, mēs tiekam pakļauti nezināmām ķīmikālijām vai citiem kaitīgiem līdzekļiem un mums visiem pastāv risks tikt fiziski ievainotiem. Tas viss var sabojāt mūsu veselību. Dievs to visu zina. Bet tik lielā mērā, cik tas ir mūsu spēkos, mums ir jādara vislabākais, lai saglabātu savu ķermeni, kas ir radīts pēc Dieva līdzības.

„Lai neviens, kas apliecina ticību Dievam, neuzlūko ķermeņa veselības jautājumu ar vienaldzību un neglaimo sev, ka nesātība nav grēks un neietekmē viņu garīgumu. Starp fizisko un morālo dabu pastāv ciešas saites. Fiziskie ieradumi vai nu paceļ, vai degradē tikumības standartu. [...] Jebkurš ieradums, kas neveicina veselīgu cilvēka organisma darbību, degradē augstākās un cēlākās spējas.” E. Vaita „The Review and Herald”, 1881. gada 25. janvārī.

NAMTURĪBAS PRINCIPI

„Katrš labs devums un katra pilnīga dāvana nāk no augšienes, no gaismas Tēva, pie kura nav ne pārmaiņas, ne pārgrozības ēnas.” (Jēk. 1:17). Kā šis pants palīdz radīt pamatu Bībelē balstītai namturības koncepcijai? _____

Mēs bieži sliecamies domāt par namturību naudas izteiksmē. Kā mēs šajā nedēļā redzējam, namturība tomēr ietver daudz vairāk nekā tikai to. Tomēr vienalga, vai runa ir par naudu, par vides aizsardzību vai par mūsu pašu veselību, ir noteikti principi, kas ir saistīti ar labu namturību, principi, kas ir balstīti radīšanā, kā tas attēlots 1. Mozus grāmatā. Visbeidzot tāpēc, ka Dievs ir mūsu Radītājs un tāpēc, ka viss, kas mums ir, ir dāvana no Viņa, mums Viņa priekšā ir uzlikts pienākums būt labiem namturiem visā, kas mums ir uzticēts.

Izlasī Mat. 25:14-30, lai redzētu, kā šī līdzība ilustrē labas namturības atlīdzinājumu. Kāda ir šīs līdzības vēsts attiecībā uz namturības principiem kopumā? _____

„Kalpiem Kristus nodod “savu mantu” — kaut ko, ko var izmantot Viņa labā. Viņš uztic “ikkatram savu darbu”. Katram ir sava vieta mūžīgajā Debesu plānā. Katram ir jāsadarbojas ar Kristu dvēseļu glābšanā. Ja esam pārliecināti, ka mums ir sagatavota vieta Debesu mājokļos, tad varam būt ne mazāk pārliecināti, ka mums ir norādīta arī īpaša vieta uz zemes, kur strādāt Dieva darbu.” Elena Vaita „Kristus līdzības”, 326., 327. lpp.

Ko tu dari ar talantiem, kas tev ir uzticēti (atceries – viss labais nāk no „gaismas Tēva”)? Kādus lēmumus tu vari pieņemt, kas darītu tevi spējīgu šīs dāvanas labāk izlietot Kunga darbam? _____

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

„Kristus sekotāji ir atpirkti kalpošanai. Mūsu Kungs māca, ka īstais dzīves mērķis ir strādāt citu labā. Kristus pats bija strādnieks, un arī saviem sekotājiem Viņš ir devis kalpošanas likumu — tā ir kalpošana Dievam un citiem cilvēkiem. Ar to Kristus pasaulei ir atklājis augstāku dzīves jēdziena izpratni, nekā tā jebkad ir pazinusi. Dzīvojot un strādājot citu labā, cilvēks nonāk savienībā ar Kristu. Kalpošanas likums kļūst par ķēdes posmu, kas mūs savieno ar Dievu un citiem cilvēkiem.” Elena Vaita „Kristus līdzības”, 326. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Daži sekulāri domājoši cilvēki ir ierosinājuši, ka dzīves vērtību vajadzētu mērīt nevis pēc tā, vai dzīve ir humāna, bet pēc tās potenciāla dzīvot izprieci pilnu dzīvi. Viņi varētu jaunu, veselīgu šimpanzi vērtēt augstāk nekā vecu, slimu cilvēku. Piemēram, izlasi sekojošo austrālieša Pētera Singera citātu, kurš apgalvo, ka noteiktos gadījumos cilvēkiem nevajadzētu būt vairāk tiesībām nekā dažiem dzīvniekiem: „Tie, kas protestē pret abortiem, bet regulāri pusdienās ēd cāļa, cūkas un teļa miesu, parāda tikai tendenciozas bažas par mūsu sugas locekļu dzīvībām. Jo, godīgi salīdzinot morāli atbilstošo raksturojumu, piemēram, saprātīgumu, pašapziņu, apziņu, autonomiju, prieku, sāpes utt., teļš, cūka un daudz izsmietais cālis ir tālu priekšā cilvēka embrijam jebkurā grūtniecības mēnesī. Ja mēs ņemam salīdzināšanai mazāk nekā trīs mēnešus vecu augli, tad zivs parāda vairāk saprāta pazīmju.” (Peter Singer, *Writings on an Ethical Life* (New York, N.Y.: The Ecco Press, 2000), p. 156.) Singers, protams, ir evolucionists, tāpēc viņš tic, ka nepastāv redzamas, vēra ņemamas atšķirības starp mums un dzīvniekiem. Mēs vienkārši esam attīstījušies evolūcijas ceļā par kaut ko citu nekā viņi, tas arī viss. Kas šajā ainā ir radikāli nepareizs? Kā mums kā kristiešiem vajadzētu reaģēt uz šāda veida domāšanu?

2. Ja vari atrast, paņem līdzi uz Bībeles izpētes grupu pilnu tekstu dokumentam „Rūpes par radību – adventistu nostāja vides jautājumā”. (Šo dokumentu var atrast adventist.org/beliefs/statements/main-stat5.html.) Ja ne, tad izmanto fragmentus, kas citēti šīs nedēļas sabata pētījumos. Pievērs uzmanību, kā tas sasaista 1. Moz. grāmatas radīšanu un vides jautājumu. Pakavējies pie tā, kā pareiza izpratne par radīšanu var pasargāt mūs no galējiem uzskatiem!

SABATS: DĀVANA NO ĒDENES

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 2:1-3, Ebr. 4:3, 4; 5. Moz. 5:12-15, Ec. 20:12, Marka 2:27, 28; 2. Pēt. 3:3-7.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo Cilvēka Dēls ir kungs arī pār sabatu.” (Mat. 12:8).

Sestās dienas beigās radišana bija pabeigta (1. Moz. 2:1, 2). Zeme bija izveidota par apdzīvojamu vietu, un tā bija piepildīta ar dzīvjiem radijumiem. Ādams un Ieva bija radīti pēc paša Dieva līdzības un viņiem bija iedots skaists, labi apgādāts dārzs, kur dzīvot. Viņi bija noslēguši pirmo laulību un nodibinājuši pirmās mājas. Dievs bija apmierināts ar to, ko Viņš bija radījis. Tomēr šai paradīzei tika pievienots vēl kaut kas – septītās dienas sabats (skat. 1. Moz. 2:1-3).

1. Moz. 2. nodaļa atspēko vispārējo uzskatu, ka septītā diena ir „jūdu sabats”. Kāpēc? Tāpēc ka Dievs „svētīja septīto dienu un darīja to svētu” jau Ēdenē, pirms grēkā krišanas un noteikti pirms jūdu nācīgas izcelšanās.

Bez tam, sabats ir pieminēklis visas cilvēces (nevis tikai jūdu) radišanai, tāpēc visai cilvēcei vajadzētu baudīt sabata dienas svētības.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim Bībeles mācību par šo dāvanu no Ēdenes.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. martā!

RADIŠANA UN SEPTĪTĀS DIENAS SABATS

2. Moz. 20:8-11 ceturtais bauslis tieša veidā atsaucas uz radišanas nedēļu. Tas ir svarīgi, jo norāda uz Ēdeni, uz pasauli bez grēka, kas bija pilnīga un iznāca svaiga no Radītāja rokas. „Sabats nav iecelts no jauna, bet tas ir izveidots pie radišanas. To ir jāatceras un jāievēro kā Radītāja darba pieminēklis.” Elena Vaita „Sentēvi un pravieši”, 307. lpp.

Izlasi 1. Moz. 2:1-3. Kā septītās dienas sabats tiešā veidā ir saistīts ar pašu radišanu? Kā šie panti palīdz mums uzsvērt domu, ka Dievs patiešām radīja mūsu pasauli sešās dienās, nevis garos laikmetos, uz ko uzstāj teistiskā evolūcija? _____

Šajos trīs pantos ir vērts atzīmēt, ka septītā diena ir pieminēta piecas reizes: trijās no piecām reizēm tā ir nosaukta par „septīto dienu” un divreiz uz to attiecas vietniekvārds „tā”. Šajos pantos mēs neesam atstāti neskaidrībā ne par dienu, ne arī par to, uz ko tā attiecas un ka pirms sešām radišanas dienām ir septītā.

Izlasi Ebr. 4:3, 4. Uz kādu notikumu ebreju vēstules autors norāda diskusijā par atpūtu un kāpēc tas ir svarīgi? _____

Ši ir skaidra Jaunās Derības atsauksme uz 1. Mozus grāmatas radišanas stāstu, un tas nodrošina papildus pierādījumus vēsturiskajai patiesībai par radišanu sešās dienās, kurām sekoja atpūtas diena.

Daudzi mūsdienās iebilst pret uzskatu, ka radišana ir notikusi sešās dienās. Daudzi pieprasa zinātniskus pierādījumus tam, ka tā ir patiesība. Bet zinātne pati ir pilna ar daudz neparedzamā, neskaidrā un pieņemtā. Bez tam, kā radišanu sešās burtiskās dienas būtu iespējams pierādīt?

Dievs „nav atņēmis iespēju šaubīties. Ticībai ir jābalstās uz liecībām, nevis uz demonstrējumiem. Tiem, kas grib šaubīties, ir iespēja to darīt, bet tie, kas ilgojas uzzināt patiesību, atradīs pietiekami daudz iemeslu ticībai.” Elena Vaita „Audzināšana”, 169. lpp. Kāds ir pamatojums tavai ticībai? Kāpēc tas pārspēj visus iemeslus šaubīties? _____

SABATA ATPŪTAS DAUDZPUSĪGĀ NOZĪME

Izlasi 5. Moz. 5:12-15. Kā uzsvars sabata bauslī šeit atšķiras no 2. Moz. 20:8-11? __

Šeit Mozus atgādina izraēliešiem, ka viņiem vajadzētu ievērot sabatu, un viņš apliecina, ka viņiem vajadzētu to darīt tāpēc, ka Dievs viņus ir atbrīvojis no Ēģiptes. Panti neko nesaka par sešām radišanas dienām vai par to, ka sabats ir bijis Dieva atpūtas diena. Toties tie uzsver glābšanu, atbrīvošanu, pestīšanu – šajā gadījumā no Ēģiptes, kas simbolizē patieso pestīšanu Jēzū (skat. 1. Kor. 10:1-3).

Citiem vārdiem sakot, starp šiem pantiem nav konflikta, nav attaisnojuma centieniem izmantot vienu rindkopu, lai noliegtu kādas citas rindkopas patiesību. Mozus rādīja ļaudīm, ka viņi pieder Kungam, pirmkārt, radišanas dēļ un tad arī pestīšanas dēļ.

Izlasi Ec. 20:12 un 2. Moz. 31:13. Kāds vēl ir iemesls sabata ievērošanai? _____

Panti, kas piemin svētdarīšanu, atgādina mums, ka tikai Dievs var darīt mūs svētus. Tikai Radītājs var radīt mūsos jaunu sirdi.

Padomā, kādi ir trīs iemesli sabata ievērošanai un kā tie ir saistīti. Mēs ievērojam sabatu septītajā dienā, jo atzīstam faktu, ka Dievs ir radījis sešas dienas un atpūties septītajā. Mēs ievērojam sabatu septītajā dienā ar tāpēc, ka Dievs ir tas, kurš mūs ir atpestījis, kurš ir izglābis mūs Kristū. Un Viņš ir arī Tas, kurš mūs darījis svētus. Arī tas var notikt, tikai pateicoties Dieva radošajam spēkam (skat. Ps. 51:10, 2. Kor. 5:17).

Tāpēc teorijas, kas noliedz radišanu sešās dienās, sliecas mazināt Dieva žēlastību un palielināt mūsu pašu pūles būt pietiekami labiem, lai tiktu glābti. Radišanas stāsts atgādina mūsu pilnīgo atkarību no žēlastības un no Kristus aizvietojošā upura mūsu vietā.

Pārdomā faktu, ka mēs esam tikpat atkarīgi no Dieva pestīšanas, cik eksistēšanas jautājumā (galu galā, cik liela bija tava teikšana piedzimstot?). Kā sabats var palīdzēt mums labāk saprast pilnīgo atkarību no Dieva žēlastības visā dzīvē? Kā šīm zināšanām vajadzētu ietekmēt mūsu dzīvesveidu? _____

SABATS UN JĒZUS

Izlasi Marka 2:27. Kādu svarīgu patiesību par sabatu Jēzus šeit atklāj? Kā mēs varam paņemt šo principu un attiecināt to uz mūsu personīgo sabata pieredzi? _____

Jēzus un Viņa mācekļi tikko bija gājuši pāri labības laukam, un mācekļi izsalkuši bija uzlasijuši dažas vārpas un tās apēduši. Problēma nebija ar labības uzlasišanu, ejot pāri laukam, jo sabiedrības likumi to pieļāva. Pārtika ir nepieciešama, un tas bija pilnībā pieņemami, ka mācekļi remdēja izsalkumu, ēdot to, ko bija atraduši pa ceļam. Problēma bija tā, ka reliģiskie vadītāji uzskatīja paši savus noteikumus sabata ievērošanā par svarīgākiem nekā cilvēka vajadzības. Tas bija pastāvīgs cīņas jautājums starp Kristu un farizejiem. Jēzus atbilde norādīja, ka viņu prioritātes ir nepareizas. Sabatam vajadzētu būt dienai, kas svētī cilvēku, un to nevajadzētu izmantot kā attaisnojumu ciešanu paildzināšanai.

Ko vēl Jēzus darīja sabatā, neskatoties uz cīņu, ko tas izraisīja? Skat. Mat. 12:9-13, Lūk. 13:10-17, Jāņa 5:1-17. _____

Nevienā strīdā par sabatu, par ko ziņots evaņģēlijos, nepaceļas jautājums par sabata spēkā esamību. Jautājums drīzāk bija par to, kā vajadzētu ievērot septīto dienu, nevis vai to vajadzētu atcelt vai aizstāt ar kaut ko citu.

Jēzus piemērs parāda ne tikai to, ka sabats ir diena, ko vajadzētu ievērot, bet arī kā to ievērot. Un viena lieta, ko mēs skaidri varam redzēt Viņa paraugā, ir tas, ka darbs, kas darīts sabatā, lai palīdzētu atvieglot cilvēku ciešanas, nav sabata pārkāpšana. Tieši pretēji, Viņa piemērs parāda, ka sabata ievērošana tieši nozīmē darīt labu citiem.

Kā tava sabata ievērošana varētu labāk atspoguļot principus, kas redzami mums atstātajā Jēzus paraugā? _____

SABATS UN PĒDĒJĀS DIENAS

Izlasi 2. Pēt. 3:3-7. Salīdzini pēdējo dienu zobgaļu aprakstu ar mūsdienu sabiedrību. Ko zobgaļi noliedz un kāpēc? _____

Zobgaļi apgalvo, ka dabā viss turpinās bez jebkādiem pārtraukumiem – šo apgalvojumu zinātnieku aprindās dēvē par „uniformitariānismu”. Tas ir tas pats, kas noliegt brīnumu iespējamību. Šis apgalvojums tiek izmantots, lai noliegtu to, ka Kungs nāks tā, kā Viņš ir apsolījis.

Ievēro, kā Pēteris saista viņu noliedzošo attieksmi pret Jēzus otro nākšanu ar radišanas ziņojuma (tai skaitā plūdu) noliegšanu. Viena noliegšana vada pie citas noliegšanas!

Izlasi Atkl. 14:6, 7. Zobgaļu šaubu un paļāšanas vidū, kāda vēsts tiks pasludināta ar Debesu spēku? _____

Zobgaļiem nav taisnības. Tiesa nāk, un mēs esam aicināti pielūgt To, kas „radija debesis un zemi, jūru un ūdens avotus” un visu pārējo. Tā ir radišanas valoda. Pants netieši norāda uz 2. Moz. 20:11 un izceļ sabata un radišanas nozīmi gala laikā. Tā kā sabats simbolizē Bībeles radišanas un pestīšanas stāstu, radišanas atmešana vada pie septītās dienas sabata atmešanas un pie cilvēka iecelta aizvietoējuma izgudrošanas. Rezultātā, kā norādīts Atkl. 14:8-10, ir garīgi ārlaulības sakari un atdalīšanās no Dieva.

Dievs aicina savus ļaudis pielūgt Viņu kā Radītāju, un nekur Bībelē mēs neatrodam neko, kas norādītu tik pilnīgi uz Viņu kā uz Radītāju kā septītā diena. Tāpēc nav brīnums, ka mēs redzam sabatu, Dieva kā Radītāja zīmogu, kā galveno jautājumu pēdējās dienās.

Padomā par to: kā burtisku sešu dienu atmešana vājina septītās dienas sabata svarīgumu? Un, ja mūsu izpratne par septītās dienas sabatu ir vājināta, kāpēc to ievērot, kad sāksies vajāšanas? _____

SABATA PSALMS

Izlasi Ps. 92. Ko tas mums stāsta, vismaz daļēji, par to, kādam vajadzētu būt sabata ievērošanas piedzīvojumam? Kāpēc, domājot par Kungu, mums vajadzētu izteikt tādu prieku, kāds ir izteikts šajā psalmā? _____

Skaidri redzams, ka dziesminieks pazina Kungu, zināja, kāds Viņš ir, zināja, ko Kungs bija izdarījis un ko Viņš kādu dienu darīs. Un šo iemeslu dēļ viņš izsaka prieku.

Aplūko arī to, cik bagātīgas tēmas ir izteiktas šajā „sabata dziesmā”.

Pirmkārt un galvenokārt, tajā ir izteikta slava un pateicība Dievam par Viņa mīlošo laipnību un uzticību. Bez tam, jebkura sabata dziesma, protams, iekļautu Dieva kā Radītāja atzišanu, ko mēs arī šeit ieraugām.

Pievērs uzmanību arī tiesas tēmai šajā dziesmā. Bībelē Dieva tiesa nenotiek tikai pret ļaunajiem, bet arī taisno labā (skat. Dan. 7:20-28). Šie divi tiesas aspekti ir atklāti arī šajā dziesmā. Pat ja mēs neredzam šos apsolījumus piepildāmos tagad, mums ir apsolījums, ka tiesa visbeidzot notiks laiku galā, kad Dievs radīs visu jaunu (Atkl. 21:5).

Ja mēs no šī psalma nevaram iegūt neko citu, tad vismaz vajadzētu redzēt, ka sabats, lai arī svēts, ir laiks, kad priecāties Kungā, priecāties Viņā un visā, ko Viņš ir darījis mūsu labā un ko Viņš ir apsolījis darīt. Visa dziesmas noskaņa izsaka slavu, prieku un laimi, nevis tāpēc, ka dziesminieks kaut ko būtu darījis, bet tikai visa tā dēļ, ko Kungs ir darījis un ko Viņš ir apsolījis darīt.

Kāda dāvana mums ir iedota! Viena septītā daļa no savas dzīves katru nedēļu ir jānošķir atpūtai un, esot brīviem no laicīgās eksistences spriedzes un darīšanām, spējai priecāties par tiem darbiem, ko Kungs mūsu dēļ ir darījis.

Kā tu vari iemācīties priecāties sabatā, kā to šajā dziesmā dara dziesminieks? Ja tev nav šāda piedzīvojuma, tad kāpēc? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Dievs radīja cilvēku pēc savas līdzības. Te nav nekāda noslēpuma, nav nekāda pamata pieņemt, ka cilvēks radies, pateicoties lēnai attīstībai no zemākām formām, no dzīvniekiem vai no augu valsts. Tādas mācības noniecina lielo Radītāja darbu, piemērojot to cilvēku šaurajiem priekšstatiem. Cilvēki tik ļoti kāro noliegt Dievu kā pasaules Valdnieku, ka ir pat gatavi pazemot paši sevi un atņemt cilvēkam tā izcelsmes cieņu. Viņam, kas pār mums izpletis zvaigznēm nosētās debesis un radījis krāšņām puķēm klātos laukus, kas zemi un debesis piepildījis ar sava spēka brīnumiem, pietika spēka radīt būtni, kas ir to roku cienīga, kuras tai deva dzīvību un ielika par valdnieku jaunajā, skaistajā pasaulē.

Cilvēku ciltsraksts, kā mums to ziņo dievišķā iedvesma, nenorāda uz attīstību no mikroorganismiem, moluskiem vai četrkājainiem dzīvniekiem, bet gan tieši uz lielo Radītāju.” Elena Vaita „Sentēvi un pravieši”, 45. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc attiecība starp sabatu un radīšanu pēdējās dienās ir tik nozīmīga? Kā šī patiesība ir izteikta Atkl. 14:6, 7? Pārdomājot to, aplūko vēlreiz jautājumu trešdienas tēmas beigās!

2. Ap to pašu laiku, kad Čārlzs Darvins sāka izplatīt evolūcijas teoriju, Dievs izsauca esamībā draudzi, kas paaugstināja septītās dienas sabatu kā atšķirīgo ticības apliecībā. Vēl vairāk, Dievs izsauca draudzi, lai pasludinātu triju eņģeļu vēsti no Atkl. 14. nodaļas, kas aicina mūs īpaša veidā pielūgt To, kas radījis debesis un zemi. Vai gan varētu būt vēl traģiskāka un dziļāka atkrišana no ticības par šo – būt šīs draudzes loceklim, bet atbalstīt evolūcijas teoriju?

3. Pēdējos gados zinātne ir atklājusi tādu dzīves komplicētību, kas samulsina prātu. Čārlzam Darvinam nebija nekādas informācijas par to, cik komplicēta patiesībā ir pat tā saucamā „vienkāršā” šūna. Mēs zinām, ka pat „visvienkāršākās” šūnas ir komplicētākas un sarežģītākas nekā Darvins spēja iedomāties.

Kāda ironija! Daudzi zinātnieki tic, ka dzīvība ir radusies vienīgi nejaušības pēc. Tomēr, jo lielāku komplicētību zinātne konstatē dzīvības procesos, jo mazāk ticams, ka tā varēja rasties nejauši. Tas ir, jo vairāk šī zinātne atklāj par dzīves komplicētību, jo mazāk ticama kļūst zinātnes lielā teorija par dzīvības izcelšanos – ateistiskā evolūcija. Pārrunājiet!

RADIŠANA UN EVANĢĒLIJS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 3:21, Ps. 104:29, 30; Jāņa 1:4; Rom. 5:6-11; Gal. 3:13; Mat. 27:46.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo, kā Ādamā visi mirst, tāpat arī Kristū visi tiks dzīvi darīti.” (1. Kor. 15:22).

Bībeles ziņojumā Ādams un Ieva tika radīti pēc Dieva līdzības, bez jebkādiem morāliem defektiem. Bet viņiem bija brīva griba, kas bija priekšnoteikums tam, lai viņi spētu mīlēt. Kad Ādams un Ieva sacēlās pret Dievu, viņi nonāca sātana varā (skat. Ebr. 2:14). Šī rīcība pakļāva arī visu pārējo pasauli ienaidnieka varai. Bet Jēzus nāca, lai iznīcinātu velna darbus (1. Jāņa 3:8) un atbrīvotu mūs no viņa varas. Viņš to izdarīja, nomirstot mūsu vietā un piedāvājot mums dzīvību. Pie krusta Jēzus kļuva par grēku mūsu dēļ (2. Kor. 5:21) un piedzīvoja atšķirtību no Tēva, ko bija radījis grēks. Ar Savu nāvi Jēzus atjaunoja attiecības starp Dievu un cilvēci, ko bija iznīcinājis Ādama un Ievas grēks.

Visi šie punkti ir loģiski saistīti ar radišanas stāstu. Radišana nonāk atkal redzeslokā tad, kad tiek likts lietā Dieva Radītāja spēks radīt jaunu sirdi Viņa bērnos (2. Kor. 5:17), atjaunojot Dieva līdzību mūsos un atjaunojot mūsu attiecības ar Viņu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. martā!

ŽĒLASTĪBA ĒDENĒ

Kā mēs visi labi zinām, pirmie cilvēki, pilnīgas būtnes, kas bija radītas pēc „Dieva līdzības”, krita grēkā, kas atnesa nāvi. Viņi bija brīdināti, un viņi saprata to, kas viņiem bija pateikts. Ieva pat atkārtoja čūskai, ko Dievs bija teicis. Tomēr viņi tik un tā grēkoja. Reizēm arī mēs, līdzīgi Ievai, tiekam ievesti grēkā ar viltu. Lai gan citreiz mēs grēkojam ar nodomu, līdzīgi Ādamam. Jebkurā gadījumā, mēs esam grēcinieki, kas vainīgi Dieva likuma pārkāpšanā.

Izlasī 1. Moz. 3:9-15. Kā Dievs reaģēja uz Ādama un Ievas grēku? _____

Dievs veica izmeklēšanu, pat „izmeklēšanas tiesu”. Tās mērķis nebija, lai Dievs varētu uzzināt faktus. Viņš tos jau zināja. Mērķis bija dot pārim iespēju uzņemties atbildību par savu rīcību, kas ir pirmais solis uz nožēlu un atjaunošanu. Dievs jautāja viņiem, kas noticis, un viņi atzinās, lai gan negribīgi. Kaut arī viņi bija vainīgi un kaut arī viņu grēks bija atnesis tūlītējas sekas – pirmais evaņģēlija apsolījums viņiem tika dots jau Ēdenē (skat. 6. tēmu).

Izlasī 1. Moz. 3:21. Kāds žēlastības darbs vēl šeit atklāts? _____

Nāve ienāca visnegaidītākajā veidā. Tā vietā, lai nekavējoties nomirtu Ādams un Ieva, nomira viens no dzīvniekiem. Iedomājies, kādas bija Ādama sajūtas, kad nomira dzīvnieks, varbūt pat viņa vietā kā upuris! Tā bija pirmā reize, kad Ādams bija sastapies ar nāvi, un tas noteikti sagādāja viņam milzīgas garīgas sāpes. Tad dzīvnieks tika nodirāts, un no ādām izgatavoja apģērbu. Ādas tika apliktas Ādama ķermenim, lai apklātu viņa kailumu. Vienmēr, kad viņš to uzlūkoja vai sajuta, viņam prātā atausa tas, ko viņš bija izdarījis un ko viņš bija zaudējis. Vēl svarīgāk, tas bija atgādinājums par Dieva žēlastību.

Nav šaubu, ka mums visiem vajadzētu ļoti novērtēt (lai neteiktu vairāk) Dieva žēlastību mūsu dzīvē. Labākais veids, kā atklāt to, ka mēs to vērtējam, ir parādīt žēlastību citiem. Kam tu varētu parādīt žēlastību tūlīt pat (kaut arī tas cilvēks to nebūtu pelnījis)? _____

GRĒKS UN NĀVE

1. Moz. 3:19 Ādams uzzina, ka nāvē viņš atgriezīsies atpakaļ pišļos, no kā viņš tika radīts. Ievēro – mēs neklūstam atkal par pērtiķiem, jo mēs neesam radušies no pērtiķiem. Mēs esam veidoti no pišļiem, un pēc nāves mēs atgriežamies pišļos.

Izlasī 1. Moz. 2:7, Ps. 104:29, 30, Jāņa 1:4, Ap. d. 17:24, 25. Kāda nozīme šiem pantiem ir mūsu dzīvē? Kā šai patiesībai vajadzētu ietekmēt mūsu dzīvesveidu? _____

Dzīvība ir apbrīnas vērts fenomens. Mēs visi esam pazīstami ar dzīvību, un tomēr tajā vēl joprojām ir daudz noslēpumainā. Mēs varam censties izpētīt dzīvu organismu, bet galu galā neatradīsim tajā neko vairāk, kā tikai dažāda veida atomus un molekulas. Mēs varam savākt molekulas vienā traukā un karsēt, iedarboties uz tām ar elektrību vai izmēģināt daudzus citus eksperimentus, bet mēs nevarēsim iegūt dzīvību. Dzīvā ķermenī vai dzīvā šūnā nav neviena veidojuma, ko sauc par „dzīvību”. Dzīvība ir visas dzīvās sistēmas raksturīga iezīme, nevis veidojums, ko varētu izņemt no šūnas.

No otras puses, mēs labi zinām, kā izraisīt nāvi. Mēs esam izgudrojuši daudzus veidus, kā nogalināt dzīvus radījumus. Dažas no šīm metodēm atklāj pārsteidzoša veidā mūsu grēcīgo siržu vardarbību un ļaunumu. Nāvi mēs protam radīt, bet dzīvības radīšana nav mūsu spēkos. Tikai Dievs ir spējīgs radīt dzīvus organismus. Zinātnieki ir mēģinājuši radīt dzīvību, domādami, ka, ja viņi to varētu izdarīt, tad atrastos attaisnojums, kāpēc neticēt Dievam. Līdz šim visas tamlīdzīgas pūles ir cietušas neveiksmi.

Izlasī Jes. 59:2. Kā grēks ietekmē mūsu attiecības ar dzīvības Devēju? _____

Ja dzīvība nāk tikai no Dieva, tad atšķirtība no Dieva nošķir mūs no dzīvības avota. Neizbēgams rezultāts atšķirtībai no Dieva ir nāve. Pat ja kāds dzīvo 969 gadus, kā Metuzāls, stāsts vēl joprojām beidzas ar „un viņš nomira”. Grēks savā būtībā rada atšķirtību no dzīvības, un rezultāts ir nāve.

KAD MĒS VĒL BIJĀM GRĒCINIEKI...

Visā Bībelē mēs atrodam, ka Dieva reakcija uz cilvēka grēcīgumu ir glābjoša pēc savas būtības, un to motivē īsta, nesavtīga mīlestība. Tas būtu absolūti taisnīgi, ja Viņš būtu nodevis Ādamu un Ievu sātana iznīcinošajai varai. Galu galā, viņi bija izdarījuši savu izvēli. Bet Dievs zināja, ka Ādams un Ieva līdz galam nesaprata, ko viņi bija izdarījuši, un Viņš nolēma dot viņiem iespēju būt labāk informētiem, lai varētu izvēlēties vēlreiz.

Izlasi Rom. 5:6-11. Kā šie panti palīdz mums saprast, kas ir Dieva žēlastība? _____

Kad kāds mums ir izdarījis pāri, mums patīk būt aizvainotiem, pirms mēs atkal atjaunojam labās attiecības ar savu pāridarītāju. Protams, aizvainošanās šajos apstākļos ir piemērota. Pilnīga sabojātu attiecību dziedināšana ietver sāpju izteikšanu un atbildības uzņemšanos par nepareizo rīcību. Bet Dievs negaida, kad mēs lūgsim piedošanu. Viņš uzņemas iniciatīvu. Lai gan mēs vēl esam grēcinieki, Viņš ir nomiris mūsu labā. Šeit brīnišķīgi atklājas dievišķā mīlestība.

Kāda ir mūsu izturēšanās salīdzinājuma ar Dieva izturēšanos? Cik bieži mēs esam aizvainoti un dūsmīgi un gribam atriebties, nevis cenšamies atjaunot attiecības? Mums vajadzētu būt bezgala pateicīgiem, ka Dievs neizturas tādā veidā pret mums.

Dieva izturēšanās pret grēciniekiem parāda, kāda ir mīlestības patiesā nozīme. Tā nav tikai jūtas, bet principiāla izturēšanās, kur tiek pieliktas visas pūles, lai samierinātu pāridarītāju ar to, kam ir izdarīts pāri, un atjaunotu attiecības. Dieva rīcība ar Ādamu un Ievu ir ilustrācija tam, kā Viņš attiecas pret mūsu grēku.

„Golgātas ainas izraisa visdziļākās jūtas. Ir piedodams, ja par šo tematu tiek parādīta sajūsma. Mūsu domas un iztēle nekad nespēs pilnīgi aptvert, ka tik augstu stāvošajam, tik svētajam Kristum vajadzēja ciest šādu mokpilnu nāvi, nesot pasaules grēku smago nastu. Mēs nevaram izdibināt šādas pārsteidzošas mīlestības garumu, platumu, dziļumu un augstumu.” Elena Vaita „Liecības draudzei”, 2. sēj., 213. lpp. Varbūt mēs nemaz nevaram izdibināt šo mīlestību, bet kāpēc ir svarīgi tomēr censties to darīt? _____

VIETNIEKS, KAS NES GRĒKU

„Kristus ir mūs atpircis no bauslības lāsta, mūsu labā kļūdams par lāstu, jo ir rakstīts: nolādēts ir ikkatrs, kas karājas pie koka.” (Gal. 3:13). Pārdomā pārsteidzošo šajā pantā, paturot prātā Kristus dievišķumu. Ko tas mums stāsta par to, ko Dievs bija labprātīgs darīt, lai mūs glābtu? Vēl vairāk, ko tas mums stāsta par to, cik traģiski ir, ja kāds nepieņem, ko Kristus mūsu labā ir izdarījis? _____

Uzņemoties uz Sevi mūsu grēku vainu un nomirstot atšķirtībā no Dieva, Jēzus piepildīja apsoliĵumu, kas sākotnēji tika izteikts Ēdenes dārzā – sievas sēkla satrieks čūskai galvu. Viņa upuris padarīja iespējamu izlīdzināšanu starp Dievu un cilvēces ģimeni, un galu galā viss beigsies ar pilnīgu ļaunuma izskaušanu no Universa. (Ebr. 2:14, Atkl. 20:14).

Paturot prātā Gal. 3:13, izlasi Mat. 27:46. Ko Jēzus vārdi stāsta par Viņa piedzīvoto krusta notikumos? _____

Pie krusta Kristus uzņēmās grēka lāstu mūsu labā. Tas izmainīja Viņa stāvokli Tēva priekšā. Upura jērs, ko lika uz altāra, kļuva par aizvietotāju grēcinieka nāvei. Arī tad, kad Kristus piekrita krustam, Viņa stāvoklis Tēva priekšā izmainījās. Būdam atšķirts no Tēva klātbūtnes, Viņš izjuta lāstu, ko bija izraisījis mūsu grēks. Citiem vārdiem, Jēzus, kas bija bijis viens ar Tēvu kopš mūžīgiem laikiem, piedzīvoja atšķirtību no Viņa, ko Elena Vaita sauca par „dievišķo spēku atņemšanu”. Elena Vaita „Manuscript 93”, 1899. g. Lai arī cik grūti ir pilnībā saprast, kas notika, mēs zinām pietiekami daudz, lai saprastu, ka par mūsu glābšanu ir samaksāts ārkārtīgi daudz.

JAUNS RADĪJUMS

Lielās evaņģēlija vēsts centrā ir Jēzus aizvietojošā nāve. Viņš uzņēmās uz Sevi mūsu grēkus, iznesdams sevī sodu, kas citādāk taisnīgi pienāktos mums. Kā jau redzējām, visa ideja par Kristu kā mūsu Vietnieku, kas mirst par pasaules grēkiem, ir nesaraujami saistīta ar radīšanas stāstu. Kristus nāca, lai iznīcinātu nāvi, kas ir svešs iebrucējs Dieva radībā. Ja evolūcijas teorija būtu Dieva izredzētais veids cilvēka radīšanai, tad tas nozīmētu, ka nāve ir Dieva sākotnējais plāns cilvēcei, nevis novirze no pareizā ceļa un ienaidnieks. Patiešām, nāvei būtu svarīga loma Dieva radīšanas metodē. Tāpēc nav brīnums, ka kristiešiem ir jāatmet doma par to, ka teistiskā evolūcija varētu būt pastāvēt spējīgs variants radīšanas stāsta izpratnē.

1. Moz. grāmatas radīšanas stāsts, kaut arī tas ir svarīgs, lai mēs saprastu Kristus nāvi mūsu labā, palīdz mums saprast vēl kādu glābšanas plāna aspektu – tas ir, Dieva radīšanas darbu mūsos, darot mūs par Viņa svētuma mantiniekiem.

Izlasi Ps. 51:10, Ec. 36:26, 27, Kol. 3:10 un 2. Kor. 5:17. Kādi apsoliņumi mums šeit ir doti, kas ir saistīti ar Dieva Radītāja koncepciju, kā tas ir atklāts 1. Moz. 1. un 2. nodaļā?

Jaunu sirdi radīt var tikai Dievs. Mēs nevaram to izdarīt paši, bet mums ir jābūt atkarīgiem no tā paša Radītāja, kas izveidoja pasauli un radīja mūsu pirmos vecākus. Dāvids atzina savu vajadzību un lūdza Dievu atrisināt problēmu ar radīšanas aktu.

Patiešām, cilvēks „Kristū” ir jauns radījums. Vecajam domāšanas veidam ir jāpazūd un tā vietā jārodas no jauna radītam domāšanas veidam. Jaunais prāts ir radīts labiem darbiem, saskaņā ar Dieva gribu. Šāda veida radīšana ir pārdabisks process, ko pavada Svētā Gara spēks. Dieva radošais spēks, kā tas atklājas sākotnējā radīšanā, dod mums uzticību, ka Dieva radošais spēks spēj izmainīt dzīvi un atjaunot attiecības ar Viņu.

Kā tu esi piedzīvojis, ko nozīmē būt jaunam radījumam Kristū? Ko tas nozīmē praktiskā ziņā ikdienā? Kas ir tas, kas ir izmainījis to cilvēku dzīves, kas to ir piedzīvojuši?

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

„Noslēpumainās lietas visas pieder tam Kungam, mūsu Dievam, bet atklātās lietas ir darītas zināmas mums un mūsu bērniem; tās domātas mūžībai, un lai mēs pildītu visus šīs bauslības vārdus.” (5. Moz. 29:29) Kā tieši Dievs veica radišanas darbu, to Viņš cilvēkiem nekur nav pateicis. Cilvēciskā gudrība nespēj izdibināt Visaugstākā noslēpumus. Dieva radišanas spēks ir tikpat neaptverams kā Viņa būtība.” Elena Vaita „Sentēvi un pravieši”, 113. lpp.

„Šajā biežajā tumsā bija apslēpta Kunga klātbūtne. Viņš dara tumsību sev par telti un apslēpj savu godību no cilvēku acīm. Pie krusta nonāca Dievs un Viņa svētie eņģeļi. Tēvs bija kopā ar savu Dēlu, bet šī klātbūtne nebija atklāta. Ja Dieva godība kļūtu redzama bez padebeša, tad ikviens cilvēks, kas vēroja notiekošo, aizietu bojā. Turklāt šajā briesmīgajā stundā Kristus nevarēja saņemt mierinājumu no Tēva klātbūtnes. Viņš mina viņa spaidu viens pats, un neviens no cilvēkiem nebija kopā ar Viņu.” Elena Vaita „Laikmeta ilgas”, 753., 754. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā evaņģēlijs ir saistīts ar radišanas stāstu? Kādi īpaši 1. Moz. 1.-3. nodaļu aspekti ir evaņģēlija pamatā? Kā stāsts par Jēzu ir balstīts uz 1. Mozus grāmatas vēsturisko ticamību? Kā būtu iespējams izstāstīt stāstu par Jēzu, ja nebūtu Ādama un Ievas?

2. Bībele apgalvo, ka radišana tika paveikta pārdabiskos procesos, kas nav saprotams zinātnei, bet ko var uzzināt tikai īpašā atklāsmē. Tāpēc domstarpības starp Biblii un zinātņi nav pārsteigums. Kāpēc tad ir nepareizi gaidīt, lai zinātne būtu spējīga izskaidrot visus Dieva radišanas darbus?

3. Kāda saikne pastāv starp evaņģēliju, radišanu un tiesu, kā tas ir norādīts Atkl. 14:6, 7?

4. Kristietības kritiķi bieži apgalvo, ka Jēzus zināja iepriekš – lai gan Viņš mirs, Viņš celsies augšā dzīvībai. Tāpēc, viņi jautā, kas tur liels, ka Viņš nomira, ja jau Viņš zināja, ka tas būs tikai uz laiku? Kā Mat. 27:4, kopā ar augstāk citēto rindkopu no „Laikmetu ilgam”, palīdz atbildēt uz šo iebildumu?

RADĪŠANA NO JAUNA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl. 21:1-5, 1. Moz. 3:19, 1. Kor. 15:52-58, 1. Moz. 6:11-13, Jes. 11:6-9, Jāņa 14:1-3.

ATMIŅAS PANTS:

„Bet mēs gaidām pēc Viņa apsoliņuma jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājo.” (2. Pēt. 3:13).

2. Pēt. 3:10-13 Pēteris apraksta debesu un zemes bojāeju. Tās tiks iznīcinātas kopā ar visu, ko tās satur.

Bet tās nav stāsta beigas – nepavisam ne, jo to vietā tiks radītas jaunas debesis un jauna zeme.

Aplūkosim, kāda ir atšķirība starp šīm divām pasaulēm. Pār veco valda grēks, jaunajā mājo taisnība. Vecajā valda nāve, jaunajā – dzīvība. Kontrasts nevar būt vēl uzkrītošāks un pilnīgāks.

Kā mēs redzējam šajos apsoliņumos, Dieva kā Radītāja loma nebeidzās ar zemes radīšanu sākumā. Tā nebeidzas arī ar darbu, ko Viņš veic mūsos, lai padarītu mūs par jauniem radījumiem Kristū. Nē, Viņa darbs turpinās. Tas pats Kungs, kas ar pārdabisku Sava Vārda spēka palīdzību reiz radīja pasauli, ar Savu pārdabisko spēku radīs to atkal.

Patiešām, bez šī pēdējā radīšanas akta visi iepriekšējie nebūtu nekas. Jaunas debesis un jauna zeme ir kulminācija mums dotajam Dieva apsoliņumam.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. martā!

JAUNS IESĀKUMS

Viena lieta, kas Bībelei un zinātnei ir kopīga, ir ticība tam, ka šī zeme, kādu mēs to tagad pazīstam, nepastāvēs mūžīgi. Pēc zinātnes uzskatiem (vismaz pēc dažām tās versijām), tie paši aukstie un bezjēdzīgie nejaušības spēki, kas ir izsaukuši esamībā zemi un dzīvību uz tās, ir tie paši aukstie un bezjēdzīgie spēki, kas to beigās iznīcinās. Arī Bībele māca, ka šī zeme nepastāvēs mūžīgi, bet patiešām, tā tiks iznīcināta. Scenārijā, ko piedāvā zinātne, iznīcība tomēr ir visa gals uz mūžīgiem laikiem. Pretēji tam, Bībeles scenārijā tas ir sākums kaut kam pavisam jaunam un brīnišķīgam, kas arī pastāvēs mūžīgi.

Izlasī Atkl. 21:1-5. Kāda nākotnes aina šeit ir atklāta? Kādi brīnišķīgi apsolījumi mūs sagaida? Kāpēc tas ir kaut kas tāds, ko tikai Dievs var mūsu labā izdarīt? _____

Nav šaubu, viens no vislabākajiem mūsu jaunās eksistences apsolījumiem ir tas, ka nāve un ciešanas būs beigušās uz visiem laikiem. Skaidrs, ka Dievs neuzskata šo pieredzi kā pozitīvu. Radībā, ko Viņš pasludināja par „ļoti labu” (1. Moz. 1:31), nekā tāda nebija. Tie ir sveši iebrucēji. Tie nekad nav bijuši paredzēti kā daļa no sākotnējās radības, un to nebūs arī uz jaunās zemes. Jēzus nāca, lai iznīcinātu nāvi un ciešanas, un mēs tās nekad vairs nepiedzīvosim.

Jauna radība nozīmē jaunu sākumu. Šis nožēlojamais eksperiments ar grēku būs beidzies. Tam ir savi rezultāti, un tie ir skaidri: grēks nes nāvi un ciešanas, bet Dieva likums ir dzīvības likums.

Tāpat kā Dievs radīja debesis un zemi iesākumā, Viņš radīs jaunas debesis un jaunu zemi, un kopā ar tām mums visiem tiek piedāvāts jauns sākums. Tikai Dievs, tikai Radītājs var to izdarīt mūsu labā. Un to visu mēs iegūstam, pateicoties Jēzus darbam mūsu labā. Bez glābšanas plāna mums nebūtu nekādas cerības iegūt kaut ko vairāk par to, ko tagad piedāvā šī dzīve – cik nomācoša doma!

Kāpēc šie jaunās dzīves apsolījumi mums ir tik būtiski? Kas būtu mūsu ticība bez tiem? _____

NO PĪŠĻIEM – DZĪVĪBA

Izlasi 1. Moz. 2:7 un 3:19. No kā bija radīts Ādams, un kādas bija viņa grēka sekas? _____

Dievs radīja Ādamu no pīšļiem, un viņš kļuva par dzīvu būtni. Kamēr viņš būtu saglabājis savas attiecības ar Dievu, viņa dzīve turpinātos. Kad Ādams grēkoja, viņš tika atšķirts no dzīvības Avota. Rezultātā viņš nomira un atgriezās pīšļos.

Izlasi Jes. 26:19 un Dan. 12:2. Kas notiks ar tiem, kas guļ pīšļos? _____

Augšāmcelsšanās apsoliņums nodrošina kristiešiem cerību. Ījabs izteica šo cerību, sakot: „Ja arī mana āda būs saplosīta gabalos un es būšu bez miesas palicis, es tomēr skatīšu Dievu.” (Īj. 19:26). Uzticīgajiem nāve ir tikai īslaicīga. Dievs, kas izveidoja Ādamu no pīšļiem un iepūta viņā dzīvību, nebija aizmirsis, kā no pīšļiem radīt dzīvību. Augšāmcelsšanās būs tieši tāds pats radišanas akts, kā sākotnējā Ādama radišana.

Izlasi 1. Kor. 15:52-58. Kas šeit ir pateikts tāds, kas ir cieši saistīts ar 1. Mozus grāmatas radišanas stāstu? _____

Taisno augšāmcelsšanās pie Jēzus otrās nākšanas notiks uzreiz. Tāpat, kā tas bija ar pirmo cilvēku radišanu, tas būs pārdabisks notikums, kurā visu darīs Dievs. Tas viss ir skaļš pretstats evolūcijai, kas atzīst Dievu. Galu galā, ja Dievs neizlietos miljoniem gadu, lai mūs pārradītu, bet to darīs acumirkli, tad Viņš noteikti varēja mūs radīt bez evolūcijas arī pirmoreiz. Tāpat kā ar visu citu Bībelē, augšāmcelsšanās cerība ir vēl viens Bībeles pierādījums, kas atspēko teistisko evolūciju.

Ko par zinātnes ierobežoto skatījumu mums tas, ka par tik svarīgu un fundamentālu jautājumu kā augšāmcelsšanās zinātne piedāvā mums maz informācijas? _____

CILVĒKA PĀRVALDĪBAS ATJAUNOŠANA

Salīdzini 1. Moz. 1:28 ar Jāņa 12:31. Kāds bija Ādama un Ievas statuss tikko radītajā pasaulē? Kurš sagrāba varu un kļuva par šīs pasaules valdnieku? _____

Ādamam bija uzticēta atbildība būt par pasaules valdnieku. Pēc grēkā krišanas viņš savas valdnieka tiesības zaudēja. Tagad sātans sāka īstenot savu varu radībā, radot samaitātību un vardarbību, ko mēs redzam visapkārt.

Tomēr pēc krusta Jēzus atguva zemi no sātana (skat. Mat. 28:18, Atkl. 12:10, Jāņa 12:31). Lai gan sātanam vēl joprojām ir atļauts darboties virs zemes un postīt to, mēs varam priecāties atziņā, ka sātana dienas ir skaitītas. Kristus uzvara pie krusta to garantē.

Izlasi 2. Tim. 2:11, 12 un Atkl. 5:10. Kādas patiesības mēs varam gūt no šiem pantiem? Skat. arī 1. Kor. 6:2, 3. _____

Tiem, kas ir glābti, tiks dota ķēniņu un priesteru vara. Ideja par ķēnišķību ietver zināmu autoritāti, savukārt ideja par priesterību ietver sazināšanās funkcijas nodrošināšanu starp Dievu un citiem radījumiem, varbūt pat arī citu pasaulu iemītniekiem, kas nekad nav pazinuši grēku un ciešanas, ko tas nes.

„Dieva izglābto studijām būs atvērtas visas Universa bagātības. No nāves saitēm atraisīti, tie dosies nenogurstošos lidojumos uz tālām planētām, – pasaulēm, kas skuma, redzot cilvēces ciešanas, un liksmojās dziesmās, saņemdamas vēsti par kādas dvēseles izglābšanu. Neizsakāmā sadraudzībā zemes bērni iepazīsies ar nekritušo būtņu priekiem un gudrību.” Elena Vaita „Lielā cīņā”, 677. lpp. Kā tu domā, ko nozīmē „iepazīties ar nekritušo būtņu priekiem un gudrību”? Ko mēs varētu mācīties no nekritušajām būtnēm? Un tās no mums? _____

VĒL VAIRĀK ATJAUNOŠANAS

Pasaulē, ko mēs pazīstam, plēsonība ir parasts dzīves stils dzīvnieku vidū. Jēdziens „barības ķēde” ir labi zināms atgādinājums tam, cik svarīga ir plēsonība mūsu ekoloģijā, un mums ir grūti iedomāties pasauli bez tās. Bet iesākumā visi dzīvnieki ēda zaļos augus (1. Moz. 1:30). Neviens dzīvnieks neēda kādu citu dzīvnieku. 1. Moz. 1:30 nemin jūras radījumu pārtiku, bet iespējams, ka tur ir izmantots tas pats princips, jo Dievs pārskatīja visu radību un pasludināja to par „ļoti labu”.

Izlasi 1. Moz. 6:11-13, 9:2-4. Kādas pārmaiņas notika dabā plūdu laikā? Kādas vēl pārmaiņas notika attiecībās starp cilvēkiem un meža zvēriem pēc plūdiem? _____

Pasaule, kas bija sākusies kā mierpilna valstība, bija kļuvusi samaitāta, pilna vardarbības un ļaunuma. Tādas ir grēka sekas. Pasaule, ka reiz bija „ļoti laba”, bija kļuvusi tik slikta, ka tā pati prasīja pēc iznīcināšanas.

Pēc plūdiem dzīvnieki sāka baidīties no cilvēkiem. Tie bija gan sauszemes, gan gaisa un jūras radījumi. Tas acīmredzami ir pretēji iepriekšējai situācijai. Šķiet, ka cilvēka vara pār dzīvniekiem šajā laikā tika samazināta.

Izlasi Jes. 65:25, 11:6-9. Ar ko attiecības starp radījumiem mūsu tagadējā pasaulē atšķiras no tām, ko Dievs ir apsolījis nākotnē? _____

Dzejas valodas skaistumā Jesaja parāda, ka jaunajā pasaulē nebūs vardarbības. Samaitātība un vardarbība, kas bija par iemeslu pirmsplūdu pasaules iznīcināšanai, uz jaunās zemes nebūs sastopamas. Tā būs miera valstība, pasaule, kurā būs saskaņa un sadarbība. Mēs esam tā pieraduši pie vardarbības, plēsonības un nāves un mums ir grūti iedomāties, ka var būt arī citādāk.

Kā mēs redzam, evaņģēlijs lielā mērā ir saistīts ar atjaunošanu. Lai gan, protams, tikai Dievs var veikt pēdējo atjaunošanu, kādus lēmumus mēs varam izdarīt, kas var palīdzēt mums panākt nepieciešamo atjaunotni tagad? _____

ATJAUNOTAS ATTIECĪBAS AR DIEVU

„Pirms grēka ienākšanas Ādams baudīja netraucētu sadraudzību ar savu Radītāju.” Elena Vaita „Lielā cīņa”, 7. lpp. Tomēr pēc krišanas šīs ciešās attiecības daudzējādā ziņā radikāli izmainījās.

Izlasī 1. Moz. 3:24, 2. Moz. 33:20 un 5. Moz. 5:24-26. Ko grēks izdarīja ar tuvajām attiecībām, kas pastāvēja starp cilvēci un Dievu? _____

Grēks bija sarāvis attiecības starp Dievu un cilvēci. Dievs atņēma pārīm Savu klātbūtni viņu pašu aizsardzībai. Cilvēkiem vairs nebija iespējams skatīt Dieva vaigu un palikt dzīviem.

Tomēr Kungs pats pēc Savas iniciatīvas ieviesa glābšanas plānu, caur ko lauztās attiecības varētu atjaunot, lai gan Viņam pašam tas prasīja šausmīgu samaksu.

Izlasī Jāņa 14:1-3 un Atkl. 22:3-5. Kādu apsoliĵumu Jēzus izteica Saviem mācekļiem pirms krusta un kāds būs tā rezultāts? _____

Dievs un cilvēce ir atkal jāapvieno, to starpā jāvalda mieram un viņiem ir jāsatiekas vaigu vaigā. Zeme būs bez lāsta, un viss, kas ir pazudis, tiks atjaunots. Atpestītajiem tiks dota jauna vide, jauna dzīve, jauna valdīšana, jauns miers ar pārējo radību un jaunas attiecības ar Dievu. Sākotnējais nolūks ar cilvēku radīšanu tagad būs piepildīts. Dievs, cilvēce un radība būs saskaņā, un šī saskaņa ilgs mūžīgi.

Kā mēs varam iemācīties baudīt ciešu sadraudzību ar Dievu jau tagad, pirms zemes un debesu jaunradīšanas? Kādus lēmumus mēs izdarām, kas ietekmē mūsu attiecības ar Dievu vai nu pozitīvā, vai negatīvā veidā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Un tā, aizritot mūžības laikiem, tiks gūtas arvien pilnīgākas un brīnišķīgākas atklāsmes par Dievu un Kristu. Tādā pašā mērā kā atzišana pieaugs arī mīlestība, godbijība un laime. Jo vairāk cilvēki iepazīs Dievu, jo apbrīnojamāks tiem kļūs Radītāja raksturs. Kad Jēzus visiem atklās atpestīšanas darba noslēpumus un iepazīstinās ar sasniegumiem, kas iegūti šajā lielajā cīņā ar sātanu, atpestīto sirdis ietrisīsies vēl kvēlākā mīlestībā un vēl jūsmīgāk tie aizskars zelta kokles: desmit tūkstoš reiz desmit tūkstoši un tūkstoš reiz tūkstoši balsu savienosies varenā slavas un teikšanas korī.

Lielā cīņa ir beigusies. Grēka un grēcinieku vairs nav. Universs ir atkal tīrs, un visā bezgalīgajā radībā pulsē harmonija un prieks. Visās Universa daļās no Radītāja plūst dzīvība un gaisma. No vissīkākā atoma līdz vislielākajai pasaulei visas lietas – dzīvās un nedzīvās – savā neaizēnotajā skaistumā un pilnīgajā laimē liecina, ka Dievs ir Mīlestība.” Elena Vaita „Lielā cīņa”, 678. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Savāc pēc iespējas vairāk pantu, īpaši no Atklāsmes grāmatas, kas runā par to, kāda būs atjaunotā zeme. Pārrunājiet grupā, ko šie panti saka. Kādi atjaunotās zemes aspekti tev šķiet vispievilcīgākie? Kurus aspektus tev ir grūti saprast?

2. Kā mācība par radišanu, kā tā atklāta 1. Moz. 1. un 2. nodaļā, ir saistīta ar doktrīnu par debesu un zemes atjaunošanu? Kā mums būtu jāsaprot šī atjaunošana, ja „teistiskā evolūcija” būtu patiesība?

3. Izlasi Rom. 8:18 un 2. Kor. 4:16, 17. Ko Pāvils šeit pasaka un kā mēs varam gūt sev mierinājumu šajos vārdos?

4. Padomā vairāk par evaņģēliju kā par „atjaunošanas” koncepciju. Ko ietver šis vārds? Kas tiek atjaunots? Kā tas tiek atjaunots? Kāda ir mūsu loma šajā procesā, ja vispār tāda ir?

5. Ko jaunu debesu un jaunas zemes apsoliņums mums atklāj par Dieva raksturu?

SATURS	<i>lpp.</i>
<i>Jēzus, debesu un zemes Radītājs</i>	<i>5</i>
<i>Radišana: veidojot pasauli</i>	<i>12</i>
<i>Radišana pabeigta</i>	<i>19</i>
<i>Radišana kā Bībeles tēma</i>	<i>26</i>
<i>Radišana un morāle</i>	<i>33</i>
<i>Radišana un grēkākrišana</i>	<i>40</i>
<i>Mikroskopā – tumsa</i>	<i>47</i>
<i>Jēzus – mūsu gādnieks un atbalsts</i>	<i>54</i>
<i>Laulība: dāvana no Ēdenes</i>	<i>61</i>
<i>Namturība un vides aizsardzība</i>	<i>68</i>
<i>Sabats: dāvana no Ēdenes</i>	<i>75</i>
<i>Radišana un evaņģēlijs</i>	<i>82</i>
<i>Radišana no jauna</i>	<i>89</i>

Parakstīta iespiešanai Pas. nr.
Formāts 60x84/16. Reģ. apl. 2-0967.
Iespiests a/s "Poligrāfists", LV-1869, Rīgā,
Kr. Valdemāra ielā 6.